

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE CONQUERS ALL, EVEN THE DARKEST
OF NIGHTS

BENEATH *The Silence*

S.BLACK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sessizliğin Altında

S.Black

Tüm Hakları Saklıdır

© [2024] S Black.

Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, bu kitabın kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır. Bu roman tamamen bir kurgu eseridir.

Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Gerçekten sadece bir kez seven tüm kızlara

İçindekiler

Önizleme

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Sonsöz
Teşekkür
Yazar Hakkında

Önsöz

Bayan Erika Price yaklaşık dört yıldır Dimitri Price'a aşkla değil, bir sözleşmeyle bağlıdır. Tutkudan ya da masalsı sonlardan yoksun olan evlilikleri, yasalara bağlı ve kişisel çıkarlar tarafından yönlendirilen soğuk bir anlaşmadır. Hararetli tartışmalara veya dramatik gösterilere girecek türden değildir; bunun yerine, aynı çatı altında sadece tanıdıklar, yabancılar olarak hayatın içinde sürüklenirler.

Erika bu gösterişte kendi rolünü oynamıştır, ancak bir yalanı yaşamamanın ağırlığı dayanılmaz hale gelmiştir. Sonunda, Dimitri'nin de boş evliliklerine son verme arzusunu paylaştığına ikna olarak boşanma talebinde bulunacak gücü kendinde toplar. Zihninde karar nettir; cansız birlikteliklerinde bir gelecek yoktur ve Dimitri de kesinlikle aynı şeyi hissetmektedir.

Ama ya onu yanlış değerlendirdiyse?

Ya Dimitri'nin kayıtsızlık maskesinin altında daha derin, dile getirilmemiş bir bağlılık yatıyorsa? Ya aralarındaki bağı koparmaya hazır değilse, bunun nedeni gurur ya da rahatlık değil de, kendisine bile itiraf edemeyeceği kadar karmaşık duygular saklıyorsa?

Bölüm 1

Erika

"Hanımefendi, vakit geldi," Sarah'nın sesi klavyemin ritmik tıkırtılarını bölerek dikkatimi ekranımdaki hesap çizelgesinden uzaklaştırıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an için kafam karışıyor ve duvar saatine baktım. Saat neredeyse dokuzu geçmiş bile. İşe daldığımda sık sık olduğu gibi zaman bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi görünüyor.

Sarah'ya yorgun ama içten bir gülümseme sunuyorum. "Sen gidebilirsin, Sarah. İşim bittiğinde kapıyı kilitleyeceğim." Sesim güven verici bir hava taşıyor ama yüz hatlarına kazınmış endişeyi görebiliyorum. Yıllar içinde alıştığım bir bakış bu; annelik endişesi ve profesyonelliğin bir karışımı. Saygılar.

Sarah, düzgünce şekillendirilmiş sarı saçları ve nazik mavi gözleriyle neredeyse dört yıldır sekreterim. Kırklı yaşlarının sonlarında ve yüzündeki tecrübe çizgilerine rağmen, gülümsemesinde asla solmayan bir sıcaklık var - belki de benim için endişelendiği bu gibi anlar hariç. O bir çalışandan daha fazlası; o bir sırdaş, hayatımın konuşulmayan yönlerinin sessiz bir tanığı.

"On dakika içinde çıkacağım, söz veriyorum," diye ekleyerek endişesini gidermeye çalışıyorum. Biraz isteksiz de olsa gülümsememe karşılık veriyor ve bir anlık tereddütten sonra başını sallayıp kapıya yöneliyor. Ofis onsuz daha boş geliyor, ben işime dönerken sessizlik ağır bir battaniye gibi çöküyor.

Ofisteki sessizlik, bu uzun saatler boyunca bana eşlik eden eski bir arkadaş gibi neredeyse rahatlatıcı. Bir BT şirketinin sahibi olmak küçük bir başarı değil ve sorumluluk omuzlarımda ağır bir yük. Bu konuda çok başarılıyım. Bu pozisyona tırnaklarımla kazıyarak geldim, Buraya gelmek için çok fazla fedakârlık yaptım ve her gece geç saatte, kaçırdığım her sosyal etkinlikte, sıkı çalışmamın sonuçlarını gördüğümde haklı olduğumu hissediyorum.

Ama işimi bitirip eşyalarımı şık deri çantama yerleştirirken, tanıdık bir boşluk hissi içimi kemirmeye başlıyor. İyi yapılmış bir işin tatmini her zaman geçicidir, yerini hızla evde beni nelerin beklediğinin -daha doğrusu nelerin beklemediğinin- farkına varmaya bırakır.

Asansörle kapalı otoparka inerken sessizlik hakim, makinelerin uğultusu sessizlikteki tek ses. Kapılar açıldığında dışarı çıkıyorum ve arabama doğru ilerliyorum. Siyah Aston Martin floresan ışıkları altında parıldıyor, başarının, kurduğum hayatın bir sembolü. Ama sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdığımda, lüksün içi boş geliyor. Paranın satın alamayacağı şeyler.

Eve gidişimiz olaysızdı, bu saatte sokaklar çoğunlukla boştu. Evimizin garaj yoluna giriyorum, karanlıkta beliren büyük bir yapı. Işıklar kapalı, pencereler karanlık; tanıdık bir manzara. Evi boş bulduğuma şaşırmadım ama yine de bu manzara içimde bir sızı yarattı. Hayal kırıklığı. Yıllardır böyle ama ne kadar alışırsanız alışın, yalnızlık içinizi kemirmeye devam ediyor.

Çantamı kaptığım gibi arabadan iniyor ve ön kapıya yöneliyorum. Yüksek teknolojik güvenlik sistemi -IT'de çalışmanın bir avantajı olarak parmak izimi tanıyor ve kapı açılıyor. İçeride

Ev mezar kadar sessiz. Hizmetçi ya da personel olmaması kasıtlı. Evde kimse yokken onlara sahip olmanın bir anlamı yok.

Bir çift rahat pamuklu şort ve Dimitri'nin uzun zaman önce burada yaşadığı dönemden kalma eski gömleklerinden birini giydim; kumaş tenime yumuşak ve tanıdık geliyordu. Gömlek hala onun hafif bir kokusunu taşıyor, evlendiğim adamı hatırlatıyor. Kocamın. Dimitri Price. Zeki, kibirli, inatçı ve en önemlisi çok yakışıklı bir adam, her kadının hayalindeki erkek ve sürünün bir parçası olmaktan mutluluk duyuyorum ama ilişkimizi düşündüğümde aklıma bir şey gelmiyor çünkü aramızda bir ilişki yok.

Evliliğimiz beşinci yılına yaklaşıyor, ancak daha çok bir ortaklık, bir iş anlaşması gibi geliyor. Ve yakında, bu anlaşma sona erecek. Başından beri bunun bir aşk hikayesi olmadığını biliyordum. Bu bir sözleşmeydi, sade ve basit, ikimiz için de bir amaçtı. Yine de, bunu bilmeme rağmen, kendimi bunun gerçekliğiyle mücadele ederken buluyorum. Bunu düşünmeye devam etmek benim için zalimce ve kendime bir daha asla bunu düşünmeyeceğime dair söz verdim. Bu hikâye artık sona eriyor, gerçeklerden kaçmak yok. Gerçekle yüzleşme zamanı.

Mutfığa giriyorum, soğuk fayanslar çıplak ayaklarımı ürpertiyor. Yemek pişirme rutini neredeyse tedavi edici, zihnimi meşgul etmenin bir yolu. Sebzeleri doğruyorum, tavuğu baharatlıyorum ve her şeyi bir tavada soteliyorum. Aroma mutfığı dolduruyor ama iştahımı açmıyor. Açlıktan değil, alışkanlıktan yemek yapıyorum.

Yemek masasında tek başıma oturmuş, sessizce yemek yiyorum. Duvar saatinin tik takları bu boş evde geçen zamanı işaret eden tek ses. Yemeğimi bitirdikten sonra bulaşık makinesini dolduruyor ve tezgahı siliyorum, her hareket mekanik, gerçek bir düşünceden yoksun.

Nihayet evin en büyük odası olan yatak odasına çekildiğimde, odanın ne kadar boş olduğunu fark ediyorum. Oda güzel bir şekilde döşenmiştir - pelüş çift kişilik yatak, gömme dolap, zarif yan sehpalara ve daha çok bir sanat eseri gibi görünen bir tuvalet masası. Bir insanın arzu edebileceği her şey var,

Yine de konfor sunmuyor. Lüks, onu paylaşacak kimse olmadığında anlamsızdır.

Yatağıma uzanıp tavana bakıyorum. Bugünlerde uyku kolay gelmiyor. Zihnim çok meşgul, eğlenmemeyi tercih ettiğim düşüncelerle dolu. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum-iki Sabah otuzda. Hâlâ evde değil.

Burada olmalıydı. Şehirde, sık sık olduğu gibi ülke dışında bile değil, ama yine de burada değil. Bu yeni bir şey değil. Yıllardır onu bu şekilde bekliyorum ama hiç kolaylaşmıyor. İlk kez onu beklerken böyle hissetmişim - bir sızı, üzerimden atamadığım bir eksiklik duygusu.

Bazen bu evliliği neden kabul ettiğimi sorguluyorum. Neden bu sahte gerçeklikle kendime işkence ediyorum? O zaten benimken, neden sahip olamayacağım bir kişiye aşık olmak zorundaydım? O benim gibi düşünmüyorken ben onu kendime mal edemem. Sonra ailemi hatırlıyorum; gülümsemelerini, onlara sağlayabildiğim güvenliği. Bunu bu yüzden yaptım, bu yüzden hayatımdan vazgeçtim. Ben buna şeytanla anlaşma diyorum ama buna değdi. Onlar için buna değdi.

Ama her ne kadar kendime bunu hatırlatmaya çalışsam da, kendi ağırlığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Duygularım. Onu önemsememe, ona aşık olmama izin verdiğim için nefret ediyorum. Yemek masasında onu beklediğimden, gittiğinde onu özlediğimden nefret ediyorum. Ve en önemlisi, ona aşık olmaktan nefret ediyorum.

Belki sevdiğim o bile değildir. Belki de onun fikridir - cazibesi, bir odaya hükmetme şekli, hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermemesi. Ya da belki de ne kadar soğuk ya da mesafeli olursa olsun, bu işte birlikte olduğumuz gerçeğidir. Evlenmek için aynı sebeplerimiz vardı. Aile, görev, zorunluluk. Ama o duygularını bu işin dışında tutarken, ben benimkilerin araya girmesine izin verdim. O sözleşmeye sadık kaldı ve ben... ben bunu yapmayan aptalım.

Orada uzanıp saate bakarken, farkına varıyorum. Böyle olması gerekiyordu. Böyle bitmesi gerekiyordu - sessiz sedasız, tantanasız, aslında hiçbir zaman bütün olmayan bir şeyin yavaş yavaş, kaçınılmaz bir şekilde çözülüşü.

Ama bunu bilmek işleri kolaylaştırmıyor.

Bölüm 2

Telefonumun ısrarlı titreşimiyle uyandım. Sersemlemiş bir halde tek gözümü açtım ve ekrana baktım. Bilinmeyen bir numara yanıp sönüyordu ve saat 3:45'i gösteriyordu. Uyuyalı daha bir saat bile olmamıştı. Telefon vızıldamaya devam etti ve iç çekerek cevaplamak için kaydıldım.

"Alo?" Sesim uykudan kalınlamıştı.

"Erika," diye cevap verdi tanıdık, boğuk bir ses ve beni anında uyku sersemliğimden uyandırdı.

"Oliver?" Tanımadığım numaraya kaşlarımı çatarak yatakta doğruldum. "Kimin numarası bu? Ve neden beni bu saatte arıyorsun?" Bacaklarımı yataktan çıkarıp terliklerimi giyerken sordum. Zihnim hâlâ uyuşuktu ama içgüdülerim tetikteydi, gecenin bir yarısı telefonun çalması asla iyiye işaret değildir.

Kısa bir duraklama oldu ve sonra, "Ah... Beni alabilir misin?" Ses tonunda beni daha da tetikte tutan bir gerginlik vardı. Oliver yardım istemek için aramasını beklediğim son kişiydi, o aynı zamanda eyaletin en iyi hastanesinde çalışan bir tıp doktoru olan gururlu bir adam.

"Seni almak mı? Neredesin? İyi misin?" Ceketimi kaptdığım gibi ön kapıya yöneldim. Dönüp duvar saatine baktım, saat gece yarısını çoktan geçmişti ve bu aptallığı aklımda tutmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm.

"Ben... Ben karakoldayım," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltının üzerindeydi. Kelimeler ağzından çıkarken nefesim kesildi.

"Ne?" Olduğum yerde durdum, aklım başımdan gitmişti. "Gecenin bir yarısı karakolda ne işin var?" Bu Oliver'ın ilk çirkin isteği değildi ama karakola gitmek tuhaf ve tavsiye edilmeyen bir şey gibi görünüyordu.

"Uzun hikâye," diye mırıldandı, sesi neredeyse utanmış gibiydi. "Hemen buraya gel. Biraz da nakit getir, tamam mı?" Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Şaşkınlıkla telefona bakarken yenilgiyle iç çektim ve hızla eşyalarımı toplayıp kapıya yöneldim. Polis karakoluna giderken gerçeküstü hissediyordum, sessiz sokaklar tedirginliğimi arttırıyordu.

Karakolda resepsiyona yaklaştım ve kibarca gülümsemeye çalıştım. Masanın arkasındaki memur bana tuhaf bir bakış attı, gözleri büyük boy gömleğimi ve pembe şortumu taradı. Bakışlarını görmezden gelerek boğazımı temizledim.

"Oliver Price'ı görmeye geldim," dedim, sesim sert ve korkutucuydu, ona bulaşabileceği biri olmadığını hissettiriyordum.

Memur sırtarak başparmağını nezarethaneye doğru salladı. "Hemen içeri girebilirsiniz."

Ses tonundan duyduğum ürpertiği bastırarak loş ışıklı nezarethaneye girdim. Oda seyrek nüfusluydu; birkaç polis, kaba görünüşlü üç adam ve hücresinin parmaklıklarına yaslanmış Oliver vardı.

Berbat görünüyordu. Normalde yakışıklı olan yüzünde morluklar vardı, gözü şişmiş ve dudağı yarılmıştı. Alnındaki kesiğe bir mendil bastırılmıştı, kan bezi lekeliyordu.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak memurlardan birine yaklaştım. Oliver'ı göstererek, "Onun için buradayım," dedim. Bakışları çıplak bacaklarımda çok uzun süre kalan memur sırttı.

"Öylece gitmesine izin veremem," dedi, sesi yağlıydı. "Namuslu bir adama saldırmakla suçlanıyor." Büyük bir bira göbeğı ve son kullanma tarihi geçmiş patates gibi suratı olan sümüklü görünümlü bir adamı işaret etti.

Bunun üzerine Oliver acı bir kahkaha attı. "Terbiyeli mi? O piç bana ibne dedi ve ilk yumruğı attı!" Parmaklıkları kavradı ve memura ters ters baktı.

"Bu adam mı?" Bakışlarımı Oliver'a çevirerek, boşlukla sevgili kayınbiraderimin arasına bakarak sordum.

Köşede oturan, aynı derecede yaralı ama kendini beğenmiş görünen bir adama başıyla işaret etti. "Evet, o ucube," diye mırıldandı Oliver.

Adam bizimle alay etti. "Sapıklığınızı sergilediğiniz için hak ettiniz, benim hakkımda kötü düşünceleriniz olduğunu hissedebiliyorum, bu pis iğrenç şey görüldüğü yerde vurulmalı," diye tükürdü. "Doğaya karşı geldiğin için cehennemde çürümeyi hak ediyorsun." Sesi sarhoş ve evsiz gibi görünüyordu. Bu kadar yozlaşmış birinin sözlerinin Oliver Price'ın duygularını incitebileceğine inanabilirim.

Düşünmedim, vücudum tepki verdi. Hışımla yanına gittim ve suratının ortasına bir yumruk attım. Burnunun kırılmasının tatmin edici çıtırtısı, kasıklarına vurup acı içinde iki büklüm olmasına yol açmadan önce ancak fark edildi. Kirli elleriyle morarmış taşaklarını tutarak acı içinde inlediğini gördüğümde kendimi beğenmiş hissediyor ve pişmanlık duymuyordum.

Beş dakika sonra kendimi Oliver'ın hücresinde yanında otururken buldum, ikimiz de parmaklıklara bakıp hayattaki seçimlerimizi sorguluyorduk.

"Beni kurtaracağını sanıyordum, bana katılacağını değil," dedi Oliver, sesinde biraz eğlence vardı.

Omuz silktilim. "Planlar değişir." İkimiz de gülmeye başladık, durumun saçmalığı yüzümüze vurmuştu. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu, ses tonu ağırlaşmıştı.

İçimi çektim. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen sabaha kadar beklememiz gerekecek."

Ofladı, sonra gözlerinde muzip bir parıltıyla bana baktı. "Ya da... başka bir seçenek daha var."

Gözlerimi ona diktim, bunun nereye varacağını zaten biliyordum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Haydi, Erika, lütfen?" Az önce bana bakan memura kurnazca bir işaret yaptı. "Bu ucube sana bakma şekliyle beni rahatsız ediyor."

Haklı olduğunu anlayarak iç çektim. Memurun bakışları en başından beri tedirgin ediciydi ve bütün gece burada kalmak hiç de çekici değildi.

Ayağa kalktım ve memura seslendim, "Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?"

Tereddüt etti ama sonunda başını sallayarak hücre kapısının kilidini açtı. "Bir arama," diye uyardı.

Ahizeyi kaldırdım ve yıllardır neredeyse hiç kullanmadığım bir numarayı çevirdim. Hat çaldığında kalbim belirsizlikle çarpıyordu. Açacak mıydı acaba?

Tam kapatacaktım ki, telefon bağlandı. "Alo?" Derin, uykulu sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Dimitri," diye fısıldadım, sesimdeki endişeyi zar zor bastırarak.

"Erika?" Sesi keskinleşti, sersemliğin yerini uyanıklık aldı. "Neler oluyor?" "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim hızlıca, endişeyle memura bakarak.

"Ne oldu?" diye sordu, sesinde belirgin bir endişe vardı.

"High Line polis karakolundayım," diye itiraf ettim, tepkisini bekleyerek.

"Ne?!" Sesindeki öfke hissediliyordu. "Yaralandın mı? Bir şey mi oldu?"

"Düşündüğün gibi değil. Sadece bizi kurtarmana ihtiyacım var," dedim, soruları geçip hemen buraya gelmesini umarak. "Lütfen, Dimitri."

Cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu, sesi sakın ama endişeliydi. "Yola çıkıyorum. Olduğun yerde kal."

Telefonu kapattım ve Oliver'la birlikte hücreye döndüm. Hissettiğimden daha emin görünmeye çalışarak, "Geliyor," dedim.

Oliver başını salladı ama yüz ifadesi ciddileşti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Ona açılmam gerekecek."

Ona sempatik bir bakış attım. "Evet. Ama eninde sonunda bu anın geleceğini biliyordun."

İçini çekti ama başka bir şey söylemedi. Nezarethanenin kapısı açılana kadar sessizce oturduk.

Dimitri sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, varlığı anında saygı ya da korku uyandırıyordu. Koyu renk saçları, muhtemelen elleriyle karıştırdığı için dağılmıştı ve fırtınalı gri gözleri öfkeyle parlıyordu. Çenesi sıkılıydı, odayı incelerken geniş omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Oliver saklamaya çalışsa da yanımda gerildi. Dimitri'ye baktım, o da zaten bana bakıyordu, öfkesini zorlukla gizliyordu. Bakışları Oliver ve benim aramda gidip geliyordu, gözlerinde okunamayan bir şey yanıp sönüyordu.

Ürkütücü subay boğazını temizleyerek Dimitri'nin dikkatini çekmeye çalıştı ama karşılığında aldığı buz gibi bakışlar onu irkiltti.

Bu uzun bir gece olacak.

Bölüm 3

Arabadaki gerilim o kadar yoğundu ki boğucu bir his veriyordu. Ben Dimitri'nin Audi'sinin yolcu koltuğunda sessizce otururken, Oliver arkada büzüşmüştü. Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi, hiçbirimiz bunu bozmaya cesaret edemiyorduk.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Dimitri nihayet konuştu, sesi öfkeyle doluydu, "Aklından ne geçiyordu senin?"

Oliver'ın sesi ancak fısıltının üzerindeydi, "Özür dilerim, benim hatamdı." Sesi acımasızdı, pişmanlığı sözlerinden anlaşılıyordu.

Dimitri direksiyonu daha sıkı kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Aynen öyle," diye tükürdü. Sonra neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi bana döndü, sesi daha da keskinleşmişti: "Peki sen ne giyiyorsun?"

Sözleri karşısında irkildim ve paltomu üzerime daha sıkı çektim. "Oliver arar aramaz çıktım," diye mırıldandım gözlerini kaçırarak.

Dimitri alay etti, dudaklarından acı bir kahkaha kaçtı. "İkinizin neyin peşinde olduğu umurumda değil ama bir daha böyle çuvallamayın." Arabayı garaj yoluna soktu ve kapıyı arkasından çarparak hışımla dışarı çıktı.

Dimitri'nin ardından iri gözlerle bakan Oliver'a dönüp baktım. "Az önce bizi şeyle mi suçladı...?" Oliver cümlesini tamamlamadı, sesindeki inançsızlık çok açıktı.

"Hadi içeri girelim," diye iç geçirdim, şimdiden yorgunluğun çöktüğünü hissediyordum.

Dimitri mutfaktaydı, buzdolabına yaslanmıştı, elinde bir bira vardı. Temkinli bir şekilde öne çıktım. "Düşündüğün gibi değil," diye başladım ama bana doğru bakmadı bile.

Birayı sert bir sesle açtı. "Doğru," dedi, kelimelere alaycılık damlıyordu. "Yani kendini onunla aynı hücrede mi buldun?"

Anlaması için çaresizce yaklaştım. "Oliver tutuklandıktan sonra beni aradı. Bu yüzden karakola gittim, kefaletini ödemek için."

Sonunda Dimitri'nin soğuk gözleri benimkilerle buluştu ve hafifçe kısıldı. Sonra beni geçip mutfağa yeni girmiş olan Oliver'a odaklandı.

"Neden o?" Dimitri sordu, sesi alçak ama tehlikeliydi. "Neden beni aramadın? Onu bu karmaşanın içine sürüklerken saatin kaç olduğunu hiç düşündün mü?"

"Şehre döndüğünü bilmiyordum," dedi Oliver, sesi kararsızdı. "Ama haklısın, onu bu işe karıştırmamalıydım."

Dimitri'nin öfkesi yeniden alevlendi. "27 yaşındasın Oliver. Ne zaman öyle davranmaya başlayacaksın?"

Oliver rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bakışları yere kaydı. Dimitri'nin hayal kırıklığı neredeyse elle tutulur bir haldeydi ve dalga dalga yayılıyordu. "İkinizin arasında neler döndüğünü bilmiyorum," diye mırıldandı Dimitri, "ama en azından yakalanmayın."

Gitmek için döndü ama bu şekilde bitmesine izin veremezdim. Kolunu tuttum ve onu durmaya zorladım. "Aramızda hiçbir şey yok," diye ısrar ettim, sesim öfke ve çaresizlik karışımıyla titriyordu. "Ona yardım ediyordum, hepsi bu."

Dimitri elimin kolunu kavradığı yere baktı. Yavaşça, kasıtlı olarak elini çekti. "Arkamdan ne yaptığın umurumda değil, Erika. Ya da kiminle yaptığın."

Kelimeler bir tokat gibi geldi. Ben cevap veremedim Oliver aniden konuştu, sesi yüksek ve netti. "Ben eşcinselim."

Dimitri de ben de afallamış bir halde ona döndük. Oliver orada durmuş, meydan okuyan ama aynı zamanda dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ben eşcinselim," diye tekrarlardı Oliver, bu kez daha sessizdi. "Homofobik bir pislikle kavga ettim ve hapse girdim. Erika'yı aradım çünkü o beni zaten biliyordu ve başka kimseyi bu işe karıştırmak istemedim."

Dimitri'nin ifadesi değişti, öfke yerini başka bir şeye bıraktı - acı, şaşkınlık, ihanet. "Ne zaman öğrendin?" diye sordu, sesi çığdı.

Oliver gözlerini kaçırdı, Dimitri'nin bakışlarına karşılık veremedi. "12 yaşımdan beri," diye mırıldandı.

Dimitri'nin gözleri bana kaydı, ifadesi okunamıyordu. "Ya sen?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Evlendikten sonra," diye itiraf ettim, kendi sesim zayıftı.

Dimitri sert bir nefes verdi, sonra dönüp odadan çıktı. Oliver derin bir iç çekerek kanepeye yığıldı.

"Bu daha iyi olabilirdi," diye mırıldandı.

"Misafir odasında bir ilk yardım çantası var," dedim ve yatak odama gitmeden önce küçük bir gülümseme sundum.

Dimitri balkondaydı, elinde bir birayla korkuluklara yaslanmıştı. Vücudu gergin bir şekilde geceye bakıyordu.

Ona katıldım ve bir süre sessizce yanında durdum. "Benim öğrenmemi istememişti," dedim usulca. "Prova yemeğinden önce onu kliniğinde bastım."

Dimitri cevap vermedi ama ben devam ettim: "Korkmuştu Dimitri. Sana nasıl söyleyeceğini bilemedi."

Sonunda Dimitri konuştu, sesi alçak ve acı doluydu. "En iyi arkadaş olmamız gerekiyordu. Her şeyi paylaştık. Aynı kanı paylaşmadığımız için beni kardeşi olarak görmüyor mu?"

Elimi uzatıp onu rahatlatmak istedim ama kendimi tuttum. "Aynı anne babadan olmayabilirsiniz ama o sizi kardeşi gibi seviyor."

Dimitri başını salladı. "Öyle olsaydı, böyle bir şeyi benden saklamazdı."

Kendime engel olamadım. "Şimdi de ikiyüzlülük yapıyorsun Dimitri," dedim, sesim sert çıkmıştı.

Ses tonuma şaşırarak bana baktı. "Sen de ondan büyük bir sır saklıyorsun. Herkesten. Evliliğimiz bir yalan," dedim hayal kırıklığım taşarak.

Dimitri, "Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok," diye tersledi ve birasının geri kalanını mideye indirdi.

Acı bir kahkaha attım. "Oliver'ın cinselliği de öyle," diye karşılık verdim. "Bu evlilik sahte ve sen de bunu biliyorsun."

Dimitri cevap vermedi, ama aramızdaki gerilim çok yüksekti, söylenmemiş her şeyin ağırlığı havada asılı duruyordu.

Bölüm 4

Dünyamızı alt üst eden sözleşme yaklaşık beş yıl önce, ailem için en mutlu zamanlardan biri olması gereken bir dönemde başladı. Ablam Vanessa, lise aşkı Benjamin ile nişanlandığını duyurmuştu. Neredeyse on yıldır birlikteydiler ve aşkları insanı hem kışkırtan hem de ilham veren türdendi; saf, sarsılmaz ve derin tutkulu bir aşk. Bankanın babamızın sigorta parasını vermeyi reddetmesiyle gafil avlanana kadar her şey mükemmel görünüyordu.

Babam James Black onurlu bir adamdı, Amerikan ordusunda ülkesi için canını vermiş bir binbaşydı. Kendisine bir şey olması halinde ailesine bakılacağından emin olmak için en kötüsüne göre hazırlık yapmıştı. Ancak titiz planlaması beklenmedik bir engelle karşılaştı; bürokratik bir kabus, bizim için ayırdığı fonlara erişmekte zorlanmamıza neden oldu.

Konuyu ilk kez annemi telefonda duyduğumda öğrendim, sesi endişeyle kalınlaşmıştı. Dayanamayıp kulak misafiri oldum ve sorunun tüm boyutlarını keşfettim. Banka talebimizi onaylamayı reddediyordu ve Vanessa'nın düğününe sadece bir ay kalmışken annem çılgına dönmüştü. Vanessa'ya bu haberi vermek istemiyordu, bize yardım etmek için düğünü iptal edeceğinden korkuyordu. Bir çözüm bulmaya kararlıyım ve anneme bu işi halledeceğime söz verdim.

Üniversiteden yeni mezun olmuşum, yirmi yaşındaydım ve hayalimdeki şirket olan Hoffman Technologies'de çalışıyordum. Ancak akademik başarılarım ve profesyonel başarıma rağmen kendimi çaresiz hissediyordum. Tavsiye ya da belki bir kredi olasılığı umuduyla müdürüme içini döktüm. Ancak konuşmamız, hayatımı hayal bile edemeyeceğim şekilde değiştirecek biri tarafından duyuldu.

O günün ilerleyen saatlerinde patronum Bay Hoffman'ın ofisine çağırıldım. Bir konuda yardımına ihtiyacı olduğunu düşündüm ve içeri girdiğimde yalnız olmadığını gördüm. Karşısında uzun boylu, çarpıcı bir adam oturuyordu; gece yarısı siyahı saçları, soğuk gri gözleri ve hem korkutucu hem de çekici bir tehlike havası vardı.

Bay Hoffman beni her zamanki nezaketiyle karşıladı: "Bayan Black, lütfen içeri buyurun," dedi. "Bu Bay Price, eski bir dostum ve iş ortağım."

Bay Price'ın bakışlarındaki yoğunluğu görmezden gelmeye çalışarak kibarca başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Price," dedim.

Bay Price selamımı ancak başını sallayarak kabul etti.

Bay Hoffman, "Bayan Black, en iyi BT çalışanlarımızdan bazılarını gerektiren yeni bir projemiz var," diye açıkladı. "Bay Price'ın şirketinin yardıma ihtiyacı var ve sizden en iyi teknoloji uzmanlarımızdan bazılarının onun ofisine taşınmasını denetlemenizi istiyorum."

Talebin alışılmadık doğasına dikkat çekerek ama sorgulamadan kabul ettim. Bir hafta sonra kendimi ülkenin en prestijli şirketlerinden biri olan Price Enterprises'da çalışırken buldum. Ancak çok geçmeden Bay Price'ın ofisine çağırıldım ve işte o zaman her şey değişti.

Ofisinin önünde durduğumda, sinirlerim midemde düğümlendi. Siyah eteğimi ve gömleğimi düzelttim, kendimi tuhaf bir şekilde yersiz hissediyordum. Yüksek topuklu ayakkabılar ya da aşırı resmi kıyafetler giyen biri değildim ama bugün bir istisna yapmış olmayı diledim. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Bay Price devasa masasının arkasında oturmuş, bilgisayarında çalışıyordu. Ofisi bir CEO'dan bekleyebileceğiniz her şeye sahipti: geniş, zarif ve göz korkutucu.

"Beni mi görmek istediniz, Bay Price?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum. Oturmamı işaret etti, ben de oturdum, gözlerini sürekli üzerimde hissettim. "Taşınma hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, sesi nötrdü.

"Farklı ama iyi anlamda farklı," diye dürüstçe cevap verdim. Olayları ballandıra ballandıra anlatan biri değildim ve o da bunu takdir ediyorduk gibiydi.

"Güzel," dedi ve bir an için toplantının bittiğini düşündüm. Ama tam ayağa kalkacakken devam etti: "Kız kardeşinin evleneceğini duydum."

"Evet, Aralık'ta," diye cevap verdim temkinli bir şekilde, bu konuşmanın nereye varacağından emin değildim.

"Ayrıca babanın sigorta parasıyla ilgili sorunları da duydum," diye ekledi, sesi hâlâ iş havasındaydı ama sözleri bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Dondum kaldım, aklım başımdan gitti. Bunu nereden biliyordu? İçimde kabaran öfke ve kafa karışıklığına rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Üzgünüm ama bunun işimle ne ilgisi var anlamıyorum," dedim.

Bay Price öne doğru eğildi, bakışları benimkilere kilitlendi. "Size yardım edebilirim Bayan Black, ama bunun bir şartı var."

Kalbim sıkıştı. Güçlü erkeklerin çaresiz kadınlardan faydalandığına dair hikâyeler duymuştum ve isteyeceğim son şey o hikâyelerden biri olmaktı. "Seninle yatmayacağım," dedim, sesim korku ve meydan okumanın karışımıyla titriyordu.

Verdiğim tepkiyle eğlenerek sırıttı. "Beni yanlış anladınız Bayan Black," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Teklif ettiğim şey bir iş anlaşması, başka bir şey değil. Evlen benimle."

Bir an için onu yanlış duyduğumu sandım. "Ne?" Kekeleydim, zihnim onun sözlerini yakalamak için mücadele ediyordu.

"Düşündüğünüz gibi değil," diye devam etti ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken. "Bu bir sözleşme evliliği. Ailenin mali durumu için yardıma ihtiyacın var ve benim de ailemin yakamdan düşmesi gerekiyor. Yuva kurmam için bana baskı yapıyorlar ama tanıştığım her kadın sadece paramla ilgileniyor. Seninle her şey farklı olacak."

Hâlâ yaşadığım şokun etkisindeydim ve benden ne istediğini anlayamıyordum. "Ama... neden evlilik? Fazla mesai yapabilirim ya da kredi çekebilirim," diye karşı çıktım.

"O kadar parayı zamanında geri ödeyemezsin," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu ikimiz için de en iyi çözüm. Bunu bir düşünün Bayan Black. Karar vermek için yarına kadar vaktiniz var."

Ve böylece, az önce ayaklarımın dibine serdiği imkânsız kararlarla boğuşmak zorunda bırakılarak kovuldum.

O gece başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Eve döndüğümde ailemi oturma odasında toplanmış, gülüyor ve kutlama yaparken buldum. Annem yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi fark etti ve endişeyle bana yaklaştı, ancak onu endişelendirmek istemediğim için gülümsemeye zorladım.

Ailemi, özellikle de mutluluktan parlayan Vanessa'yı izlerken ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu evlilik ailemize çok fazla neşe getirmişti ve her şeyin dağılmasına neden olmaya dayanamazdım.

Ben yapardım. Sözleşmeyi imzalarım.

Bölüm 5

Vanessa'dan hemen sonra, akrabalarımızı memnun etmekten çok öfkeliendiren, sadece ailemizin katıldığı hızlı bir törenle evlendik. Özellikle annemin kalbi kırılmıştı. Vanessa'nın düğününün aynısı olacak büyük bir kutlamayı titizlikle planlamıştı, ancak bizim işleri basit tutma konusundaki ısrarımız onu bu hayallerden vazgeçmeye zorladı. Bizim için ihtişamın bir anlamı yoktu; bu evlilik bir sözleşmeydi, bir aşk hikâyesi değil.

İşin tuhafı, büyükannesi ve büyükbabası, Bay ve Bayan Price, grup içinde en mutlu olanlardı. Farklı nedenlerle de olsa annem de şaşırılmıştı. Yuva kuracağımı hiç düşünmemişti, sık sık yaşlı ve gri olacağımı, bilgisayar yığınlarının altına gömüleceğimi, muhtemelen bedava kitap dağıtan kütüphaneciyle evleneceğimi söyleyerek şaka yapardı.

Bu düşünceye gülümsedim, sonra parmağımdaki alyansa baktım. Basit bir yüzüğün bu kadar çelişkili duygular uyandırması çok garipti; bu kadar aşk, bu kadar acıyla karıştı. Acı olmadan aşk olmaz derler ve ben bunu söyleyenin de görücü usulü bir evlilik yapmış ya da en azından mutluluğun uzak bir anı olduğu bir evlilik yapmış olması gerektiğine inanmaya başlıyorum.

İç çekerek yataktan kalktım ve benimkinin karşısındaki odanın kapısının açık olduğunu fark ettim. Belki de geri dönmüştü. Tencere ve tavalara çınlama sesleri beni mutfığa götürdü ve orada onu buldum; düz siyah bir önlük giymiş ve kahvaltı hazırlayan bir ev kadını görüntüsü. O kadar beklenmedik bir manzaraydı ki, orada öylece durdum ve bir tür serapmış gibi ona baktım.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını kaldırdı ve gözlerine ulaşmasa da bana bir gülümseme verdi. "Yumurta ister misin?" diye sordu, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, sanki dün geceki dram yaşanmamış gibi.

"Evet, tabii," diye cevap verdim ve kendime bir fincan kahve koymaya başladım. Onu izlemeye devam ettim, varlığı kafamı karıştırmıştı. Kavgalarımızdan sonra ayrılmak, bir şey - ya da biri- onu geri dönmeye ikna edene kadar uzak durmak gibi bir alışkanlığı vardı. Oysa burada sakın ve ağırbaşlı bir şekilde, normal bir koca gibi kahvaltı hazırlıyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" Merakımı daha fazla dizginleyemeyerek sonunda sordum. İçini çekti ve tavayı tezgâhın üzerine bıraktı, belli ki soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Burası benim de evim, biliyorsun," dedi tezgâha yaslanarak. Gömleği ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, beni yapmaya çalıştığım tartışmadan uzaklaştırmıştı.

Kahvemden bir yudum alarak, "Evet ama genelde gece ya da ertesi sabah kalmıyorsun," dedim. Acı tadı zihnimdeki kaosu geri iterek beni sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Oliver nerede?" Çenesinin nasıl gerildiğini fark ederek sordum.

"Onu kovdun mu?" Cüret ettim ama sessizliği yeterli bir cevaptı. "Bu hâlâ dün geceyle mi ilgili? Zaten özür diledik," dedim usulca, durumun tırmanmasını engellemeye çalışarak.

Alay etti, gri gözleri bana dik dik bakarken daralıyordu. "İkinizi de gecenin bir yarısı kefaletle hapisten çıkardım. Bunun basit bir şey olduğunu mu sanıyorsunuz?" Sözleri keskindi, havayı yarıyor ve kalbime saplanıyordu.

"Neden orada olduğumuzu açıkladık," diye fısıldadım, sesim öfkesinin ağırlığı altında zorlukla bir arada duruyordu.

"Ne olduğu ya da neden olduğu umurumda değil, ama evden çıktıktan sonra söz konusu olan benim itibarım, senin değil," diye tersledi, her hecesi küçümseme doluydu.

"Senin için her şey itibarla ilgili, değil mi?" Mırıldandım, incindiğim sesimden belliydi. İrkildiğini gördüğümü sandım ama irkildiyse bile bunu iyi sakladı, ifadesi soğuk ve mesafeli kaldı.

"Evet, çünkü önemli olan tek şey bu," diye cevap verdi, sesi duygusuzdu, her kelimesi bıçağı daha da derine saplıyordu.

"Beni umursuyor musun ki?" diye sordum, soru ben durduramadan ağzımdan kaçiverdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için yüzünde okunamayan bir şey parladı.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, sesindeki kesinlik son kararlılığımı da paramparça etti.

Bardağımı bırakıp mutfaktan çıktım ama birkaç dakika sonra elimde bir zarfla geri döndüm. Zarfı önündeki tezgâha attım ve önce zarfa, sonra da bana baktı.

"Bunu daha fazla yapamayacağım," dedim, içimdeki kargaşaya rağmen sesim sabitti.

"Bu ne?" diye sordu ve zarfı alıp açtı. İçinde ne olduğunu görünce, iki kat daha büyük bir güçle geri kapattı. "Bunun anlamı ne?" diye sordu, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Her şey bitti," dedim ve 4 milyon dolarlık bir çek çıkardım. "Sana olan tüm borcum bu kadar."

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Öfkeden neredeyse titriyordu. "Neden şimdi?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Sözleşmenin bitmesine sadece birkaç ay kaldı. Neden şimdi?"

"Çünkü artık bir yalanı yaşayamam," diye cevap verdim, sesimde yıllardır biriken hüznün vardı. "Bayan Price gibi davranmaya devam edemem."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra buz gibi soğuk bir sesle, "Pekâlâ, o zaman," dedi.

Bölüm 6

Kelimeler ağzından çıktığı anda donup kaldım. Kendimi buna hazırlamıştım, hazır olduğumdan emindim. Ama bunu doğrudan ondan duymak hayal ettiğimden daha acı verici ve acımasızdı. Tartışmadım ya da fikrini değiştirmeye çalışmadım. Sadece bu işkenceyi bitirmesini, her şeye bir son vermesini bekledim.

"Ama bugün değil," dedi ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Bugün babamla annemin evlilik yıldönümleri ve her zamanki gibi bir hayır etkinliği düzenliyorlar. Son kez gelinleri ol ve sonra işimiz bitsin." Bununla birlikte önlüğü yere fırlattı ve hışımla mutfaktan çıktı.

Kapı arkasından çarparak kapandığında irkildim ve o uzaklaşırken tekerleklerin gıcırta sesi sessizliği doldurdu. İşte o zaman ayağım kaydı ve soğuk mermer zemine yığıldım. Çığlık atmadım ve yüksek sesle ağlamadım, sadece sessizce yıkıldım.

İlk kalp kırıklığınızı hatırlıyor musunuz? İnsanlar ilk aşkın her zaman acı verdiğini, derin bir yara izi bıraktığını ve bir sonraki kişi için her şeyi mahvettiğini söyler. Bunu yüzle çarpın ve o anda hissettiğim kırılmanlığı anlayabilirsiniz.

İstedığımı elde etmiştim ama neden rahatlamamıştım? Neden mutlu değildim? Bunun yerine, onun aslında hiçbir zaman orada olmadığını bildiğim için kendimi boşlukta hissediyordum.

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı aktı ama ağlamadım. Hayır, kalbim ağladı.

O günün ilerleyen saatlerinde Oliver'ı ofisimde buldum. İçimi çektim, şu anda ihtiyacım olan son şeyin bu olduğunu hissediyordum. Kapıyı açtım ve içeri girip masama oturdum.

"Ne zaman gittin?" Ona sordum ve o da utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Dün gece ayrıldım. Beni orada isteyip istemediğini bilmiyordum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle ve ben onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Bana haber verebilirdin. Endişelendim," dedim dizüstü bilgisayarımı açıp dikkatimi işle dağıtmaya çalışırken.

"Özür dilerim," diyerek başını salladı. "Boş ver onu. Bu akşamki etkinlik ne olacak? Hâlâ var mısın?" Karnavala gitmeyi bekleyen bir çocuğun heyecanıyla sordu. Bu adamın benden dört yaş büyük olduğuna inanmak zordu.

"Evet," dedim gülümsemeye zorlayarak.

"Harika," diye cevap verdi ama gözleri etrafta dolaşmaya devam ediyordu. "Güzel, çünkü Pete'i ben davet ettim." Şaşırmış bir halde ona baktım. Pete, Oliver'ın uzun süreli erkek arkadaşıydı ve onu davet ediyorsa bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Bundan emin misin?" diye sordum. "Pete senin sırrın olmaktan hoşlanmıyor."

"Ben... Artık onu bir sır olarak saklamıyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Açılmaya hazırım." Yavaşça nefes verdi ve ben de bu kez ona içtenlikle gülümsedim.

"Bu harika. Senin adına sevindim," dedim elini sıkarak. "Ve işler kötüye giderse, her zaman yanında olacağım, beni duyuyor musun?" Rahatladı ve ayağa kalkarak bana sıkıca sarıldı.

"Biliyorum. Her zaman bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim" diye fısıldadı. Bu kez sarılmaya ihtiyacı olan bendim, kendimi toparlamaya çalışıyordum.

"Akşam görüşürüz," dedi ve beni ofisimde bir kez daha yalnız bıraktı. İç çekerek işime döndüm, etkinliğe daha zaman olduğunu biliyordum.

Saat akşam 6'yı vurduğunda hazırlanma vakti gelmişti. Sade ama zarif bordo omuzları açık bir elbise giydim, hafif bir makyaj yaptım ve elmas küpeler seçtim. Saçlarımı zarif bir topuz yaptım ve gecenin ağırlığını üzerimde hissettim.

Dimitri zaten etkinlikteydi, bu yüzden arabayı kendim kullanmak zorunda kaldım. İç çekerek kapıyı kilitledim ve arabama binmek üzereydim ki ani bir korna sesi beni irkiltti. Siyah bir Mercedes çimenlerin üzerine park edilmişti, sürücü kapısı açılmadan önce kornası tekrar çaldı. Dışarı siyah takım elbiseli bir adam çıktı ve bir an için tek bir şey düşünebildim-Kara büyü var çünkü ben tamamen büyülendim.

"Gidelim, geç kaldın," dedi Dimitri monoton bir sesle. İltifat beklemem gerektiğini biliyordum ama basit bir "Güzel görünüyorsun" cümlesi onu öldürmezdi. Başımı salladım, arabaya bindim ve yola koyulduk.

Arabadaki gerginlik boğucuydu ama buna katlandım. Bu muhtemelen aynı arabaya son binişimiz olacaktı. Malikânenin otoparkına vardığımızda Dimitri hemen inmedi, ben de kapıyı açma görevini üstlendim.

"Bugün olanlardan kimseye bahsetme. Bunu sessizce bitireceğiz," dedi sakince. Cevap vermedim, sadece uzaklaştım.

Price Mansion neşe ve mutlulukla çalkalanıyordu, bu da her şeyi daha da kötü hissettiriyordu. Heyecanları neredeyse dayanılmazdı ama beni karşılayan ve büyük yardım etkinliğini takip eden medyaya poz veren herkese gülümsemeye zorladım. Dimitri hemen arkamdaydı ve fotoğrafçı bir çift fotoğrafı istediğinde tereddüt ettim. Gülümsemem muhtemelen duraksadı ama görünüş oyununda her zaman profesyonel olan Dimitri, dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni belimden kendine çekti. Dokunuşu tenimde karıncalanmalara neden olurken hafifçe soludum, tutuşu sahipleniciydi, sanki sahiplendiğini gösteriyordu. Kısa bir an için hoşuma gitti. Sadece göstermelik olsa bile bu ilgi hoşuma gitmişti.

"İşte benim bebeklerim!" Bayan Price mutlulukla haykırarak aramızdaki anı bozdu. Büyükannesi ve büyükbabası yaklaşırken Dimitri beni bıraktı.

Adeline ya da Bayan Price yetmişli yaşlarının sonlarındaydı ve kocası Robert da çok geride değildi. Anne ve babası bir araba kazasında öldükten sonra Dimitri'yi on beş yaşından beri onlar büyüttü. Oliver baba tarafından kuzeniydi ama Dimitri en büyük çocuktı.

Bayan Price ikimizi de kucaklayarak, "Çok güzel görünüyorsun, hayatım," dedi.

"Her zamanki gibi harika görünüyorsun anne," diye iltifat ettim çünkü bu doğrudu; yaşına göre oldukça iyi korunmuştu. "Yakışıklı görünüyorsun baba," diye ekledim, o da bana sarıldı ve alnımdan öptü.

"Çok güzel görünüyorsun çocuğum," dedi gülümseyerek.

"Mutlu yıldönümleri çocuklar," dedi Dimitri küçük, içten bir gülümsemeyle. Büyükannesi ve büyükbabasıyla çok yakın değildi, ama iyi ifade edemese bile onları kendince seviyordu.

Adeline dramatik bir şekilde, "Senin isteklerini istemiyorum," diye homurdandı. "Yaşlanıyoruz ve çok geç olmadan en azından bir kez torunlarımı kucağıma almak istiyorum."

Bölüm 7

Birinin boğularak ölme sesini duyabiliyor musunuz? Evet, o benim. Milyon yıl geçse de hiçbir şeyde boğulacağımı düşünmezdim.

"Canım, iyi misin?" Adeline beni sakinleştirmek için kolumu ovdu. Ha, sanki işe yarayacakmış gibi.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Adeline, zavallı çocuğu korkutmayı bırak," dedi Robert, verdiğim tepkiyle eğlenerek.

"Tek söylediğim torunumun torununu istediğimdi. Dört yıldan fazla oldu Robert," dedi, bunun ne kadar acı verdiğinin tamamen farkında olmadan. Onlara bu mutluluğu veremem. Tanrı aşkına, ben Jane the Virgin değilim. Bunu yapmadan torun sahibi olamam. Evet, doğru okudunuz - ben, New York'un en seksi adamlarından biriyle evli yirmi dört yaşında evli bir kadın, hala bakireyim.

Dimitri benden uzaklaşarak, "Anne, organizatör sana gitmen için el sallıyor," dedi. Sonunda tekrar nefes alabildim.

Kendimi dışarı attım ve bara doğru ilerledim. Bu geceyi atlatmak için ciddi bir sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

Genç barmen kibarca gülümseyerek, "Merhaba, size ne ikram edebilirim hanımefendi?" diye sordu. Bar taburelerinden birine oturdum.

"Marchesi di Barolo Arneis 2013, lütfen," diye sipariş ettim.

"Hemen geliyor," dedi başka bir gülümsemeyle. İçkimi bekledim, kalabalığı izlemek için taburemde döndüm. Bazı yüzler tanıdık, bazıları yeniydi ama çoğu muhabirdi. İstemedenden de olsa, kendimi odada belirli birini ararken buldum. Ve tabii ki buldum

Ama beni en çok rahatsız eden, kadınlardan birinin onun kolunu tutması ve ara sıra ovalamasıydı. Gözümde bir seğirme hissettim ama birden görüşüm engellendi.

"Orası benim yerim," dedi bir erkek sesi. Davetsiz misafire bakmak için başımı kaldırdım ve kızgınlıkla bir kaşımı kaldırdım.

"Üzerinde adını göremiyorum," dedim şarabımı yudumlarken. Kıkırdadı ve yanımdaki tabureye oturdu.

"Oğlum, etkinlik daha başlamadı bile ve sen şimdiden kötü bir ruh hali içindesin." Ona bakmadım bile. Buna değmezdi ama sarı saçları, mavi gözleri, bronz teni ve kırmızı Armani takımıyla sevimli biriydi. "Genelde bu köşede kasvetli bir şekilde oturan ben olurum. Bu arada adım Peter," dedi ve ben de başımı salladım. "Burada olmak istemiyorsun, değil mi?" diye kıkırdadı cevap vermeyişim üzerine.

"Hayır!" Cevap verdim, 'p' harfini patlattım ve bardağımı bitirdim. "Doldur," dedim, bardağımı barmene uzatıp bir tane daha aldım. Dimitri'ye dönüp baktım ve neredeyse elimdeki bardağı parçalayacaktım. Şimdi, birkaç dakika önce onu baştan çıkaran kadınla dans ediyordu. İnsanların utanması yok, o evli bir adam. Onu rahat bırakın.

"Ah," diye haykırdı Peter sanki sonunda bir şeyler tıklanmış gibi ve kıkırdadı. "Kadınların erkeği için yanıp tutuşuyorsun. Şimdi anladım."

"Mesele o değil," dedim, içkimi yudumlarken bir tane daha istedim.

"Elbette, elbette," diye güldü ve ellerini sahte bir savunmayla kaldırdı. "Sen sadece 'ondan hoşlanıyorsun'," dedi ve tırnak işareti ekledi.

"O benim kocam," dedim açıkça, içkisini yudumlarken onu izledim, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Ne!?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sen Dimitri'nin karısı mısın? Sen Erika Price mısın?" diye tekrarladı ve ben de şaşkınlıkla ona baktım. "Dimitri ve ben, bir çeşit arkadaş ve küçük iş ortaklarıyız," diye açıkladı ve ben başımı sallayarak tekrar Dimitri'ye baktım. Şimdi o kadına eskisinden çok daha yakındı. Peter yüzümdeki ifadeyi fark etti ve "Oraya gidip senin olduğunu kanıtlamalısın" dedi.

Şarap şişesini kaptığım gibi ayağa kalktım. "Buna değmez," diye mırıldandım yürümeye başlamadan önce. Arka bahçeye çıkarken şişeden kocaman bir yudum aldım. Dimitri'nin gözleri hep üzerimdeydi, her hareketimi izliyordu. Ben de ona baktım ve hoşnutsuzluğumu gördüğünden emin oldum. Önemli değildi, her şey bugün sona erecekti.

Arka bahçeden havuza doğru yürüdüm, oturdum ve yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Ayaklarımı buz gibi soğuk suya daldırdım ve şişeden kana kana içtim. "Cidden çok berbat durumdayım," diye iç geçirdim, bacaklarım hala suyun içindeyken yere uzandım. Zaman geçti ve şişe kısa sürede boşaldı. Alkolün etkisi üzerimde etkisini göstermeye başlamıştı; görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönüyordu. Yaklaşan ayak sesleri soluma bakmama neden oldu, bir çift siyah bot birkaç adım ötede durdu.

Her kimse bir adamdı ve çömelmeden önce sinirli bir şekilde iç çekti. Kalkmama yardım etmek için koluma uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hey, geri çekil. Ben evliyim," dedim,

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dengesiz bir şekilde yalpaladım. Hiçbir şey söylemedi, sadece orada durdu, yüzü bulanıktı ama yakışıklı bir adama aitmiş gibi görünüyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışırken sallanmaya başladım.

Kolumdan tuttu ve beni sabitledi. Geri çekilmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu, gelin gibi kaldırmadan önce beni kendine doğru çekti. "Hey, kes şunu. Çılgılık atmadan beni yere bırak," diye uyardım ama beni görmezden geldi ve yürümeye başladı. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Çılgılık atacağım ve korumalar vücudundaki her kemiği kıracak ve-"

"Erika," diye saçmalamamı kesti ve bu ses çok açıktı. Konuşurken göğsünün titremesi ve kalbimin hızlanması şüphelerimi doğruladı.

"Dimitri," diye fısıldadım.

Bölüm 8

"Dimitri," dedim başımı kaldırıp yüzüne bakmak için. Alkolün görüşümü bulandırmasına rağmen, parlak ışıklar yüz hatlarını netleştiriyordu. Yüz ifadesi taş gibi soğuktu, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmişti. Ona baktım, parmaklarım bilinçsizce mükemmel çene çizgisinin yakınında geziniyordu, ama sarhoş halimde bile ona dokunmayı kendime yediremiyordum. Yasak bir meyve gibiydi, istesem bile sahip olamayacağım bir meyve.

Bu düşünceyle içimi çektim ve elimi bıraktım. Dimitri bana baktı ama yorum yapmadı, ben hâlâ kollarındayken yürümeye devam etti. Yürüyüş uzun sürmedi; vale arabasını çoktan getirmişti.

"Neden buradasın?" Garip sessizliği bozarak sordum. "Senin içeride sürtükle dans ediyor olman gerekmiyor muydu?" Sözcüklerim bulanıktı ama sesimdeki kıskançlık açıktı. Sarhoş halimle bile nasıl hissettiğimi gizleyemiyordum. Alkol uyuşturmuyordu

umduğum gibi acıyı dindirdi. Onunla bu şekilde karşılaşmayı hiç beklemiyordum; bu tür etkinliklerde genellikle beni eve bırakacak bir araç bulurdum. Daha önce bana şahsen eşlik etme zahmetine hiç girmemişti.

Beni yanına aldığına şimdiden pişman olmuş gibi iç çekti. "Sadece kibar olmaya çalışıyordum," dedi, sesi alçaktı.

"Kibarlık ve flört farklı şeylerdir," diye mırıldandım ve lüks evin ışıkları duyularımı bastırırken gözlerimi kapattım.

"Neden sarhoşsun? Genelde içki içmezsin," diye sordu beni kollarının arasına alıp yolcu kapısını açarken. Beni tanıyormuş gibi, yaptığım şeyleri anlıyormuş gibi konuşuyordu. Kalp ağrımı alkolde boğmak, ona delicesine, tamamen aşık olduğumu fark etmenin getirdiği acıyı gömmeye çalışmak gibi şeyler.

Beni koltuğa indirip emniyet kemerimi bağladığında "Korkuyorum," diye fısıldadım. Durakladı, yüzü benimkine yakındı. Kokusu o kadar çekiciydi ki gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gözleri üzerimde nefes almamı zorlaştıran bir güce sahipti, öne eğilip onu öpme, çok geç olmadan arzumu yerine getirme dürtüsüne direnmek bir yana.

"Neyden?" diye sordu, nefesi nane ve viski karışımıydı; uzun zamandır mahrum kaldığım bir şeyle dalga geçen ve alay eden baştan çıkarıcı bir kombinasyon.

Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Bunun yerine, çok uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yaptım. Öne doğru eğildim ve son bir tadın tadını çıkararak onu öptüm. Dondu kaldı ama dudaklarımı onunkilere değdirdim ve günahın ilahi lezzetini ağzında tattım.

Elimi yanağına koydum, bir karşılık vermesini umarak inanılmaz derecede yaklaştım. Ama o beni öpmedi -öpmesini beklediğimden değil. Yine de tepki vermemesi düşündüğümde daha fazla canımı yaktı. Belki de kendi kendime yaptığım bu işkenceye bir son vermenin, kendimi gerçek aşk masallarıyla kandırmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Üzüntüyle kıkırdayarak geri çekildim. "Hadi eve gidelim. Yorgunum," diyerek onu ittim ve kapıyı yüzüne kapattım.

Bir süre hareket etmedi ama sonunda sürücü koltuğuna oturdu. Gergin, buz gibi bir sessizlik içinde eve döndük. Gözlerimi camdan ayırmıyor, gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyordum.

Bir süre sonra bana bakarak, "Senden nefret etmiyorum," dedi. Camdaki yansımasını gördüm ama onunla yüzleşmek için dönmedim. Sözleri canımı yaktı, göğsüme keskin, fiziksel bir acı getirdi.

Öfkeyle kıkırdadım. "Evet, benden nefret etmiyorsun. Sadece beni sevmiyorsun," dedim, düşen hain gözyaşlarını kabaca silerek. Bana bakmaya devam etti, bakışları yüzümün yan tarafını delip geçiyordu ama ben ona karşılık vermeyi reddettim.

"Peki ya sen?" Sesinde sonunda ona bakmamı sağlayan bir keskinlik vardı. Bana dikkatle bakıyor, bir cevap bekliyordu. Tam cevap verecektim ki gözümün ucuyla bir şey gördüm; yolun onun tarafından bize doğru hızla gelen bir kamyon.

"Dikkat et!" Çığlık attım ama artık çok geçti. Kamyon arabamıza çarparak uçmasına neden oldu. Araba yuvarlanırken dünya döndü ve yüzümde cam kırıkları hissettim. Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. Dimitri'yi görmek için başımı çevirdim ve kalbim neredeyse duracaktı. Başından kan sızıyordu ve bilinci yerinde değildi, sadece karnına saplanan emniyet kemeri onu yerinde tutuyordu.

Emniyet kemerimi çözmeye çalışırken ellerim titriyordu. Sonunda gevşedi ve her hareketimde cam parçalarının derime daha da batmasına neden olarak parçalanmış pencereden sürünerek çıktım. Hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak kendimi Dimitri'nin yanına sürükledim ve emniyet kemerini çözdüm, öne doğru yığılıp neredeyse kafasını direksiyona çarpacaktı.

Kollarından tutup onu arabadan çıkarmaya çalıştım ama başımın arkasına acımasız bir güçle bir şey çarptı. Kafatasımda acı patladı ve her şey kararmadan hemen önce saldırımla yüzleşmek için döndüm.

Peter orada duruyordu, elinde bir silah vardı ve ürkütücü bir şekilde gülümsüyordu. Silahı yüzüme doğrulttuğunda kalbim hızla çarptı ve o son anda, tetiği çekmeden önce küfrettim.

Bölüm 9

"Peki sen biliyor musun?" Dimitri sordu, sesi keskin ve meydan okuyucuydu. Gözlerini yoldan ayırmıyor, bana bakmayı reddediyordu. Gerginliğe rağmen garip bir şekilde neşeli hissederek kıkırdadım.

"Of co-" Cevap vermeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Konuşmak için çabaladım ama hiçbir şey çıkmadı. Nefes alamadığımı fark ettiğimde paniğe kapıldım, ellerim çaresizlik içinde boynumu tırmalıyordu.

"Neden bana cevap vermiyorsun?" Dimitri'nin sesi daha da öfkelenildi, çenesi sıkıldı. Nefes nefese kaldım, kelimeleri zorla çıkarmaya çalıştım ama boğazımdaki baskı dayanılmazdı. Sonunda dönüp bana baktı ve ben dehşet içinde sessizce çığlık attım.

Kafasından sızan kan yakışıklı yüzünü lekeliyordu. Teni solgun, yanakları çukurlaşmış ve gözleri cansızlaşmıştı. "Şimdi beni seviyor musun?" diye sordu, sesi boş ve tanınmaz haldeydi, tüylerim diken diken olmuştu. Yüzünün gözlerimin önünde çürümeye başlamasını çaresizce izledim ve ona ne kadar uzanmak, dokunmak istesem de bedenim olduğu yerde donup kaldı.

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım ama bu ancak bir fısıltıydı. Etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başladı, Dimitri'nin yüzü kaybolurken görüşüm karardı.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey onun unutulmaz fısıltısıydı: "Çok geç."

Nefes almak için çabalamaya devam ettim, nefes nefese kaldım ve boğuldum, ama faydası yoktu.

"Onu kaybediyoruz," dedi bir ses uzaklardan bir yerden. Kendimi bedenimden kopmuş, bir uçuşun içinde yüzer gibi hissettim. Garip bir şekilde, bununla savaşmak istemedim. Bırakmak, boşluğa teslim olmak istedim.

"Kalbi duracak," dedi ses tekrar, bu sefer daha acil bir şekilde. Birden vücudumda bir elektrik sarsıntısı hissettim, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Bir solukla yattığım yerden doğruldum ve sanki havasız kalmışım gibi derin derin nefes aldım. Parlak ışıklar görüşümü bulanıklaştırdı ve etrafımdaki insanların ve makinelerin ana hatlarını görebiliyordum. Vücudum korkudan titrerken panik beni sardı.

"Hey, hey, benimle kal, tamam mı?" tanıdık bir yüz belirdi ve elimi sıkıca tuttu. "Her şey yoluna girecek. Sen iyisin." Ancak her şey bir kez daha soluklaşırken bu güvence beni sakinleştirmek için çok az işe yaradı. Bilincimi kaybetmeden önce tek bir kelime söyleyebildim:

"Dimitri."

Başımda donuk bir zonklama ve vücudumun çeşitli yerlerinde keskin bir ağrı beni uyandırdı. Yavaş, sabit bir bip sesi odada yankılandı. İnleyerek tereddütle gözlerimi açtım, acı veren beyaz ışığa karşı gözlerimi kısarak baktım. Bir hastane yatağında yatıyordum, hastane önlüğü giymiştim, sağ bacağım ve sol kolum alçıdaydı ve sol elimde bir serum vardı. Yanımdaki kalp monitörü sürekli bip sesi çıkarıyordu, ama beni en çok şok eden şey odada oturan iki figürdü - annem ve Vanessa, ikisi de küçük odanın sonundaki kanepeye yaslanmışlardı.

Hareket etmeye çalıştığımda kalp monitörü hızlanarak onları uyardı. Annem başını kaldırıp yanıma koştu ve gözyaşlarına boğularak bana nazikçe sarıldı, sıvanmış uzuvlarımdan kaçındı. Vanessa yanıma oturdu, kolumu tutarken ağlıyordu.

"Tanrı'ya şükür bebeğim, iyisin," diye ağladı annem, yüzümü buruşuk ellerinin arasına alarak. "Çok korkmuştum. Seni de kaybettiğimi sandım." Onun sözleri içimde bir şaşkınlık dalgası yarattı ve sonra bir sel gibi anılar geri geldi - parti, dans, havuz, Dimitri'nin kollarında olmak, araba, onun sorusu ve sonra... kaza.

Gözlerim şok ve korku içinde açıldı, anıların ağırlığı üzerime çöktü. Telaşla aileme baktım. "Dimitri. Nerede o?" Sesim titreyerek sordum. Ama onlar sadece daha çok ağladılar, sessizlikleri paniğimi besledi. "Nerede o?" Tekrar, daha ısrarla sordum ama hâlâ cevap yoktu.

Çaresizlik beni ele geçirdi ve kendimi yataktan kalkmaya zorlayarak serumu elimden söktüm. Delinen yaradan kan damlıyordu ve vücudumdaki her kemik protesto çığlıkları atıyordu ama umurumda değildi. Onu bulmak zorundaydım.

"Bebeğim, lütfen uzan. Dikişlerini yırtacaksın," diye yalvardı annem ama ben mantıklı düşünmüyordum. Alçılı bacağım dayanamadı ve tam odamın kapısı açılıp Oliver içeri girdiğinde acı içinde yere düştüm.

"Erika!" Oliver ayağa kalkmama yardım etmek için yanıma koşarak bağırdı. "Ne yapıyorsun sen? Yatağına dön," diye yalvardı. Ona baktım, yorgun yüzünü ve kızarmış, şişmiş gözlerini fark ettim. Doktor önlüğünü giymişti ama tamamen yenilmiş görünüyordu.

"Dimitri, beni ona götür. Onu hemen görmem gerek," diye yalvardım, sesim titriyordu. Yüzü solgunlaştı ve hüznü kapladı içini. Cevap vermedi, sadece sessizce ağlayan anneme ve Vanessa'ya bakmaya devam etti. "Cevap ver bana, lanet olası!" Yakasından tutarak bağırdım. Gözünden tek bir damla yaş düştü ve titremeye başladı.

"O... o-" diye kekeledi, sesi titriyordu. Kelimeleri duyma ihtiyacıyla onu daha sıkı kavradım. "O gitti." Kelimeler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı ve sendeleyerek geri çekildim. "Erika," Oliver tekrar düşmeden önce beni yakaladı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım, başımı inkâr edercesine sallayarak. Bu mümkün değildi. Beni terk edemezdi, bu şekilde olmazdı.

Oliver elimi daha sıkı tutarak, "Özür dilerim," diye bağırdı. "Çok üzgünüm," diye tekrarladı ama ben hissizleşmişim. Kelimeleri algılayamıyor, kabullenemiyordum.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Yalan söylüyorsun!" Özür dilemeye devam edip durmayı reddedince çığlık attım. Onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım, tokat attım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece orada durdu, benden uzağa baktı, gözlerimle buluşmayı reddetti. Derin bir nefes aldım, kendimi dengelemeye çalıştım. "Nasıl?" Sesimi zorlukla bir arada tutarak sordum.

"Kazadan sonra araban patladı. Sen dışarıdaydın ama o... onunla birlikte yandı," dedi Oliver, soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

Araba kazasının görüntüsü zihnimde yeniden canlanırken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Gözlerimi kapattım ama tek görebildiğim Dimitri'nin kanlı yüzüydü.

Oliver'a bakarak, "Beni ona götür," dedim. Başını salladı ama ben ısrar ettim. "Lütfen, onu görmem gerek," diye yalvardım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Acı çekmiş gibi görünüyordu ama sonunda başını salladı ve odadan çıktı.

Annem yanaklarımı sildi ve ben de başından beri ağladığımı fark ettim. "Sorun değil çocuğum. Ağla," diye fısıldadı ve beni sıkıca kucakladı. "Annen seninle." Ve sonra ağladım.

Ağladım.

Bölüm 10

Dimitri'nin ya da tamamen yanmış bedeninin bulunduğu büyük bir kutunun önünde dururken acı, pişmanlık, suçluluk ve daha birçok duygu içimi kaplıyordu. onu kutunun üstüne yerleştirirken ellerim titredi, gözyaşlarım sürekli yanağımdan aşağı düştü ve çaresizlik içinde ağladım.

"Çok üzgünüm" diye fısıldadım kalın bir sesle, doktorlar bana bir maske ve özel bir kıyafet giydirdiler çünkü ölüm nedeni yangındı. Başımı kutuya yasladım ve ağladım "Çok üzgünüm Dimitri, keşke sen değil de ben olsaydım" Oliver tarafından zorla morgun dışına çıkarılmadan önce uzun süre ağladım.

"Buldun mu?" Yüzümdeki gözyaşı lekesiyle umutsuzca sordum, Oliver stresli görünüyordu ve göz temasından kaçındı. "Sana bahsettiğim adam, Peter bilmem ne. Partide ve kaza yerindeydi" diye iç geçirdi ve bitkin bir halde yüzünü ovuşturdu.

"Partinin tüm görüntülerini inceledim ve anlattığın gibi biri yok Erika" diye acı bir şekilde açıkladı, bana inanmadığını biliyordum çünkü TSSB yaşadığımı düşünüyorlar ve belirtiler bunu gösteriyor ama hikayenin tamamı bu değil.

"Oliver bana inanmalısın, onu gördüm, o gece oradaydı, kafama silahla vurdu" neredeyse bağıryordum "Ne gördüğümü biliyorum" dedim tekerlekli sandalyeme yaslanarak, gözlerimden çaresizlik gözyaşları kaçtı ve kontrol edemeyecek kadar yorgunum "Biliyorum" diye fısıldadım gözlerimi kapatarak.

Oliver diz çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı "Sana inanıyorum Erika, inanıyorum ama adamın partide ya da olay yerinde olduğuna dair elimizde yeterli ya da herhangi bir kanıt yok" diyerek beni ikna etmeye çalıştı, ben de anlayışla başımı salladım

"Biliyorum," dedim sözlerimi inandırıcı kılmaya çalışarak.

"Güzel," dedi ve ayağa kalkıp saatine baktı "Gitmem gerek ama bir saat içinde döneceğim, ayrıca annen ve Vennassa da birazdan burada olurlar," dedi ve beni odama götürdü, beni dikkatlice kaldırıp yatırdı ve serumu bağladı. "Geri döneceğim," alnımdan öptü ve bana sempatik bir şekilde baktı "Bir şey ister misin?" diye sordu ve ben de gülümsedim

"Telefonuma ve wifi bağlantısı olan dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var" dedim, başını salladı ve gitti

Bir şey bulamamış olması orada olmadığı anlamına gelmez, onu bulacağım ve bulduğumda bedelini ödeyecek.

Saatler oldu ve hala görüntülerin her bir parçasını inceliyorum ve hala bir şey bulamadım, ama orada bir yerde olduğunu biliyorum, sadece aramam gerekiyor. Ayrıca üniversiteden bir arkadaşım ile irtibata geçtim ve o da yardım etmeyi kabul etti, kaza yerindeki tüm güvenlik kameralarını hackledi ve ben de Peter'ın gerçek adı olup olmadığından emin değilim ama her neyse, onu bir an olsun görebilmek için tüm haber, sosyal medya ve paparazzi sayfalarını hackledim.

O gece bize hizmet eden barmeni de aramaya çalıştım ama o artık bir hayalet, orada olduğuna dair hiçbir iz yok. her şey bir tuzak gibi görünüyor ve hiçbir şey senkronize değil, her şey mükemmel bir hızda oluyor, sanki içeriden biri için içindeymiş gibi ama bu kim olabilir?

"Bir şey bulabildin mi?" Bilgisayarımda gezinmeye devam ederken, üniversiteden arkadaşım Lucas'a telefonda sordum

"Evet, sana postaladım, bunu görmen gerek," dedi ve bağlantıyı kesti

Ana sayfamı açtım ve ondan gelen son fotoğrafa tıkladım, fotoğrafa bakarken kaşlarımı çattım, Dimitri'yle partide çekilmiştik, mükemmel gülümsemesi karşısında kalbim acıyla sıkıştı ama kendimi tutmalıyım, arka planda Peter bize arkadan bakıyordu ve Margret de onun yanında duruyordu, öne bakmıyordu ama o olduğunu biliyordum çünkü ondan hiç hoşlanmamıştım. Yemin ederim ki Dimitri'nin ölümüyle bir ilgisi varsa, onu şahsen parçalara ayıracağım.

Telefonumu elime aldım ve Lucas'ı aradım, "Bu işi sessizce halletmeliyiz, kimse bilmemeli," dedim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu tereddütle.

"Geçici olarak sakat olabilirim ve fazla yardım edemem ama bunu yapmak zorundayım, o gecenin ardındaki gerçeği bilmem gerekiyor," dedim Peter'ın yüzüne onu diri diri yakmaya yetecek kadar büyük bir nefretle bakarak.

"Bulacağız Erika, söz veriyorum," dedi ve bağlantıyı kesti, bana yardım eden tek kişi olmasının nedeni, üniversite zamanımızda düşman olmamızdı, her zaman birincilik için savaştık ama bu ilk kez ona ilk yaklaştığım zamandı ve hiç zaman kaybetmedi, sesimi duyduğunda bana koştu, sesim keder ve acıyla doluydu ve tanıdığı Erika asla ağlamadı.

Neyse ki eski asker olan en iyi güvenlik görevlilerimi ve korumalarımı topladım, ayrıca Oliver'ı beni erken terhis etmesi için tehdit ettim ve bir sürü iknadan sonra kabul etti, Lucas ve ben, Margret'i sorgulamak için bir plan yaptık.

Güvenlik şefim Josh, planımıza kolayca devam etmemizi sağladı, Margret mülklerimizden birindeki bir depoya getirildi, bir sandalyeye bağlanmıştı ve dehşet içinde görünüyordu.

"Bayan Price, ben neden buradayım? Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu korkudan titreyerek.

Ona uyarıcı bir bakış attım: "İyi bir ruh halinde değilim Margret ve şimdi sana birkaç soru soracağım ve eğer yalan söylersen o güzel parmaklarını elinden keseceğim," dedim ve korumalarımın birine işaret ederek ona bir bıçak gösterdim.

Çığlık attı ve ağladı "Sana anlatacağım, sana her şeyi anlatacağım ama lütfen bana zarar verme" diye ağladı.

Başımı sallayarak ona doğru döndüm "Güzel, bu adamı tanıyor musun?" Telefonumdaki Peter'ın fotoğrafını göstererek sordum.

"Evet, bu Albert, bir barda tanıştık ve onu bana eşlik etmesi için davet ettim," dedi hala titreyerek "Yemin ederim tüm bildiğim bu, onu daha önce hiç görmedim ve ne yaptığını bilmiyorum" diye kekeledi

Lucas'la baktık ve kaşlarımızı kaldırdım, Albert? Görünüşe göre pek çok isimle anılıyor. "Madem tanı mıyordun, neden davet ettin?" diye sordum.

"İyi biriydi ve Bay Price ile çalıştığını söyledi, bana davetli olduğunu söyledi, ben de onun yerine birlikte gitmeyi önerdim," dedi biraz normal bir şekilde nefes alarak.

"Tamam, şimdilik sana inanıyorum, eğer benden bir şey sakladığını öğrenirsem, dikkatli olsan iyi olur" diye uyardım ve tekrar tekrar başını salladı.

Daha sonra sadece Lucas, ben ve birkaç koruma kalmıştı, "Şimdi ne yapmalıyız?" Josh bana sordu ve ben de dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Ve şimdi, yüz tanıma sistemini çalıştırıyoruz," gerekli kodu kodladım ve eşleşme bekledim

"ahem," Josh boğazını temizledi ve ona baktım "Zamanı geldi," dedi monoton bir sesle

Hareketimde durakladım, içimdeki tüm öfke, enerji ve hiddet yok oldu. saniyeler içinde yerini muazzam bir acıya bıraktı "Öyle mi?" Fısıltıyla sordum ve o da başını salladı.

elini omzuma koydu "Veda etme vakti geldi," o zaman gözümde bir damla yaş süzöldü

Bölüm 11

Dimitri'nin cenaze günü, etrafımdaki her canlıya ağır gelen kalın bir keder örtüsüyle sarılmıştı. Gökyüzü onun için ağlıyordu ve çimenler bile yas tutuyor gibiydi. Kalbimi sıkıca kavrayan üzüntüden, korkudan kaçabilmeyi diledim.

Siyah giyinmiş insanlar üzgün yüzlerle bana yaklaştı, ellerinde beyaz güller vardı ya da sessizce başsağlığı diliyorlardı. Bazıları bana sarıldı, diğerleri üzgün bir şekilde gülümsedi ama benim tek yapabildiğim tekerlekli sandalyeme yaslanıp kendimi tutmaya çalışmaktı. İyi numarası yapmak çok yorucuydu.

"Ah, bebeğim," diye ağladı Adeline kollarını bana sararken. Kucaklaması sıcaktı ve torunu için ağlıyordu - tek torunu, oğluyla olan son bağı. Acısının derinliğini tam olarak anlayamıyordum ama o yine de buradaydı ve beni teselli etmeye çalışıyordu. Ona daha sıkı sarıldığımda yorgun gözlerimden sessiz yaşlar süzöldü, onun teselliye benden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Adeline, lütfen onu strese sokma; zaten enkaz halinde." Robert karısını nazikçe benden uzaklaştırdı ve sırtımı sıvazlamadan önce başımdan öptü. "Güçlü ol çocuğum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle ve diğer konuklarla ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Kendimi açık mezarın üzerinde duran ve toprağa indirilmeyi bekleyen tabuta yaklaştırdım. Elimci cilalı ahşabın üzerine koyarak başımı ona yasladım. "Soruna cevap vermedim," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Seni sevdiğimi hiç söylemedim ama seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, canım yanıyor. Ve bunu söylemek için hiç fırsatım olmadı." Gözyaşlarım tahtadaki küçük bir parçayı ıslattı. "O gece ne olduğunu bulacağıma söz veriyorum. Bunu onlara ödeteceğime söz veriyorum." Geri çekilmeden önce tabutu öptüm.

Tabut yavaşça toprağa indirilirken, rahibin sözleri uzak bir mırıltıya dönüştü. Dimitri'nin toprağa verililişini odaklanamadan izledim. Gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu ama artık umursamıyordum.

Sıra bana geldiğinde, elime bir avuç toprak tutuşturdular. Bunu yapabilirdim. Onun intikamını alacağıma dair kendime söz verdim. "Seni seviyorum Dimitri. Hep sevdim ve hep seveceğim." Tabutu öpüp vedalaşmadan önce üzerine kırmızı bir gül attım.

Her şey bir bulanıklık içinde geçti ve çok geçmeden tören zamanı geldi. Dinlenmek için izin almadan önce daha fazla insanla görüşüm, taziyelerimi sundum. John, Dimitri'nin malikanedeki odasına çıkmama yardım etti. Ona teşekkür ettikten sonra tekerlekli sandalyemden odaya baktım.

Dimitri'nin odası tipik bir gencin odası gibi değildi. Duvarlar koyu griydi ve odada kral boy bir yatak, bir çalışma masası, bir kanepe, gömme bir dolap ve büyük bir pencere vardı.

nefes kesici bir manzara sunuyordu. Manzaraya o kadar dalmıştım ki Robert'ın içeri girdiğini duymadım.

"O pencereye parmaklık takacaktım, biliyor musun?" Robert yanımda durup dışarı bakarken sıcak ve ağır bir sesle konuştu.

"Neden?" Merakla sordum.

Sanki uzak bir anıyı hatırlıyormuş gibi hüzünle gülümsedi. "Dimitri inatçı bir gençti. Bu kadar yüksekte olmasına rağmen gecenin bir yarısı gizlice kaçardı," diye kıkırdadı usulca. "Ne kadar nöbetçi koyarsam koyayım, her zaman bir yolunu bulurdu. Ben de bir gece onu takip ettim." Bana baktı, sanki düşüncelerimi tahmin ediyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum, başını belaya soktuğunu, belki uyuşturucu falan kullandığını düşündüm. Ama yanılmışım." Sesi yumuşadı, gözleri hafifçe yaşardı. Yüz ifadesindeki acı belirgindi.

"Nereye gitti?" Parmaklarımla oynayarak endişeyle sordum. Dimitri'nin çocukluğuyla ilgili hikâyeleri ilk kez duyuyordum.

"Ailesini ziyarete gitti," dedi Robert'ın sesi çatallaşarak ve ben de anladım.

Dimitri mezarlığa anne ve babasının mezarlarını ziyarete gitmişti ve şimdi onların yanında yatıyordu. Robert'a bakarak, "Onu sevdiğini biliyor," dedim. O da bana gülümsedi.

Robert odadan çıkmadan önce omzumu okşayarak, "Ve onu sevdiğini biliyor," diye cevap verdi.

Yatağa doğru ilerlemeden önce bir saat kadar sessizlik içinde oturdum. Oda temizlenmişti, muhtemelen burada dinlenebilmem için ama bu beni üzüyordu çünkü artık Dimitri'nin kokusunu alamıyordum. Dikkatimi dağıtmak için resimlerle dolu duvara odaklandım.

Dimitri'nin büyükanne ve büyükbabasıyla, arkadaşlarıyla ve Oliver'la çekilmiş fotoğrafları vardı ama hepsi gençlik yıllarına ve sonrasına aitti. Gençliğine ait tek bir fotoğraf bile yoktu. Gülümserken çekilmiş bir fotoğrafını çıkardım; yirmi yaşlarındaymış gibi görünüyordu. Onu yakınımdaya tutarak uykuya daldım.

Gece yavaş ve acı verici bir şekilde geçti. Sürekli soğuk terler içinde uyandım, kalbim hızla çarpıyor, ciğerlerim yanıyordu. Nihayet sabah olduğunda, güneş ışınları geniş pencereden içeri girerek odayı ışıkla yıkadı. Güzel bir sabahtı ama havadaki keder hissediliyordu.

Karanlık düşüncelerden sıyrılarak kendimi tekerlekli sandalyeme çektim ve tazelenmek için banyoya yöneldim. Duştan sonra duvardan destek alarak yürümeye çalıştım. Topallayarak Dimitri'nin gardırobuna doğru ilerledim. Gardırobu açtığımda, muhtemelen üniversiteye gitmeden önceki gençlik yıllarından kalma eski kıyafetlerine sinmiş kokusuyla sarmalandım. Büyüktüler ama yakışıyorlardı; yaşına göre her zaman uzun boylu ve yapılı olmuştu. John kahvaltı için bana yardım etmeden önce onun gömleklerinden birini ve bir çift şortunu giydim.

Yemek odasında Adeline, Robert, Oliver, Pete, Oliver'ın anne babası ve diğer bazı aile üyeleri sessiz bir kahvaltı yapıyorlardı. Ben Adeline'in yanındaki boş sandalyeye geçerken hepsi durdu ve bana baktı.

"Günaydın, sevgilim. Nasıl uyudun?" Adeline alnımdan öperek sordu. Gözleri kıyafetlerimde geziniyor, tanıdıkça nemleniyordu. Gülümsedi ve ben de bu jestle karşılık verdim.

"Ben iyi uyudum. Ya sen?" Bana kahvaltı servisi yapan hizmetçiye gülümseyerek sordum.

"Güzel," dedi usulca ve tabağına döndü.

Pete'in fincanına kahve doldurmasına yardım eden Oliver'a baktım. Aralarındaki sevgi acı verecek kadar açık ve ferahlatıcıydı ama Oliver'ın ailesine dönüp baktığımda gergin görünüyorlardı. Bunun üzerinde durmamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Kahvaltı olaysız geçti, her ne kadar garip olsa da - beklediğim bir şeydi.

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. "Lucas?" Konuşmasını bekleyerek sordum. "Bir şey buldum," diye cevap verdi.

Bölüm 12

Lucas bu sözleri söylediği anda hiç vakit kaybetmedim. Kendimi Dimitri'nin odasına attım ve ne bulduğunu görmek için sabırsızlanarak dizüstü bilgisayarımı açtım. Gelen kutuma yeni bir bağlantı gelmişti. Tıkladım ve birçok isimle -Peter, Albert ve birkaç başka isimle- anılan bir adamla ilgili bir suç raporuna göz atarken kalbim hızla çarptı. Bir sonraki sayfada adamın muhtemelen uzaktan çekilmiş, hafif bulanık bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta bir arabaya yaslanmış, sigara içiyordu. Görüntünün net olmaması önemli değildi. Sonunda onu bulmuştum-Peter. Artık bedelini ödeme vakti gelmişti.

Rapor bir dizi suçla doluydu: gasp, cinayet, adam kaçırma, uyuşturucu kaçakçılığı. Yine de ona karşı açılan tüm davalar gizemli bir şekilde kapatılmış, hiçbir çözüme kavuşturulmamıştı. Dimitri'nin, onca insan arasından neden böyle biriyle ilişkiye girdiğini anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu. Böylesine tehlikeli bir suçluyu üzecek ne yapmıştı? Cevaplara ihtiyacım vardı. Bu adamı bulmalı ve o geceyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmalıydım. Ancak o zaman huzura kavuşabilirdim. Ancak o zaman gerçekten yas tutabilirdim.

Lucas'ı aradım, sesim aciliyetle gerilmişti. "Yüz testine ne oldu? Herhangi bir yer bulabildiniz mi?"

Yanıtını beklerken, güvenlik duvarlarını aşarak ve bu süreçte birkaç suç işleyerek ulusal güvenlik veri tabanına giriş yaptım. Cezalar beni ilgilendirmiyordu-Fiyat

Gerekirse Şirketler onlara ödeme yapabilirdi. Tek umursadığım Peter'ın yerini bulmaktı ve bunun için her şeyi riske atmayı umursamıyordum.

Lucas iç geçirdi, sesi bitkin geliyordu. "Bir yerin ortaya çıkması üç aydan fazla sürer, Erika. Bunu sen de biliyorsun."

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Gerçeği bulmaya o kadar odaklanmış, saplantıma o kadar kapılmışım ki Lucas'ın iyiliğini düşünmemiştim. "Özür dilerim, Lucas. Bu kadar sabırsız olmak istememişim. Sadece o gece ne olduğunu bilmek istiyorum."

Sesinde acıma duygusuyla karşılık verdi, "Biliyorum, Erika. Biliyorum." Merhameti, hak ettiğim öfkeden daha fazla canımı yaktı. Acımasını değil, gerçeği öğrenmek istiyordum ve bunu şimdi istiyordum.

Konuşmamız kasvetli bir şekilde sona erdi. Lucas haklıydı. Yüz tanıma yazılımının Peter'ın yerini tam olarak belirlemesi zaman alacaktı -aylar, belki de daha fazla-. Bu acı vericiydi ama beklemekten başka çarem yoktu.

Ben de bekledim. Altı uzun, eziyetli ay boyunca.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Lucas arayıp haber verdi: Peter'ı Brezilya'da, Rio de Janeiro'da bulmuşlardı. Piç kurusu bunca zamandır burnumuzun dibinde saklanıyormuş. Yerini biliyorduk ama kesin değildi. Bir insan avı gerekecekti ve bu zaman ve sabır gerektirebilirdi ama umurumda değildi. Bu an için bir yıldan fazla beklemiştim ve sonunda gelmişti.

Bu altı ay içinde iyileşmişim - en azından fiziksel olarak. Ailem kazadan sonraki davranışlarım konusunda endişeliydi ve bunu TSSB sanıyorlardı. Hatta beni terapiye gitmeye ikna ettiler. Endişelerini anlasam da, kapanışa ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu fark etmemişlerdi. Yunanistan'da tatilde olduğumu, kırık kalbimi onarmaya ve sorunlu zihnimi yatıştırmaya çalıştığımı düşünüyorlardı.

Ama yanılıyorlardı. Bu bir tatil değildi. Bu bir saplantıydı, tehlikeli ve sağlıksız bir saplantı. Peter'ı bulup yaptıklarının bedelini ödedikten sonra bırakacağıma dair kendime söz vermişim. Dimitri'nin intikamını aldıktan sonra duracaktım. Mezarı üzerine yemin ettim.

Araştırmamız sırasında Peter'ın sıradan bir suçlu olmadığını keşfettik. Dünyanın en güçlü ve tehlikeli mafyalarından biriydi, istediğini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen bir adamdı. Ama bu sefer yanlış aileye bulaşmıştı.

Bu kararlılıkla bavullarımı topladım ve kocamın cinayetinden sorumlu olan adamı bulmaya kararlı bir şekilde Brezilya'ya doğru yola çıktım.

Rio de Janeiro'nun uluslararası havaalanına gece yarısı vardım. Sıcak yaz havası kalbime yerleşmiş olan buzları eritmek için hiçbir şey yapmadı. John ve Lucas kazadan beri olduğu gibi yine yanımdaydılar. Onlar benim en büyük destekçilerimdi, yanımdan ayrılmayı reddediyorlardı ve onlara derinden minnettardım.

"Yakınlarda bir otelde yer ayırttım bile. Şimdilik dinlenip sabah onu ararız," dedi Lucas, valizlerimizi şoföre verirken spor çantasını kaldırarak.

Otele vardığımızda kıyafetlerimizi değiştirdik ve sakın bir akşam yemeği yedik. Uzun uçuşumuzun yorgunluğuna rağmen hiçbirimiz uyuyamadık. Zihinlerimiz bizi bekleyen şeyle çok meşguldü.

ileride. Bir planımız vardı ama hiçbirimiz başımıza geleceklere tam olarak hazırlıklı değildik. Ben her zaman arka koltukta oturmuş, başkalarının kontrolü ele almasını izlemiştim.

Yatağında uzanırken, düşüncelerim o korkunç gecenin anılarıyla doluydu - hayatımı paramparça eden, onu ne kadar sevdiğimi bile söyleyemeden hayatımın aşkını benden çalan gece. Birlikte yaptığımız son şey kavga etmektir. Boşanma kağıtlarını yüzüne fırlatmışım ve şimdi o yoktu.

Sonunda yorgunluk galip geldi ve kaybedilenlerin hayaletinin peşimi bırakmadığı rüyasız bir uykuya daha daldım. Yarın bu üzücü yolculuğun bir sonraki bölümü başlayacaktı. Tek umudum beni gerçeğe daha da yaklaştırmasıydı.

Bölüm 13

"Genellikle salı günleri burada olur, işleri kontrol eder," dedi Lucas, önümüzde duran eski püskü bir apartmanı işaret ederek. Yarım saattir etrafı gözlemliyor, sadece Bay Bilinmeyen olarak tanıdığımız adamın gelmesini bekliyorduk. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ama bu ismi Lucas bulmuştu, ben kimim ki ona karşı çıkayım? Bana yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra, ona biraz teatrallığı çok göremem.

Peter'ın yerini tespit eder etmez, rutininin ayrıntılı bir profilini oluşturmaya başladık. Nereye gittiğini, ne yaptığını, nerede yaşadığını, ne yediğini, her şeyi öğrendik. Meseleyi kendi elimize almaya karar vermeden önce bir hafta boyunca gölgelerde onu gözlemledik. Yerel polise başvurmak söz konusu bile olamazdı; Peter onları cebinde taşıyordu. Burada neredeyse dokunulmazdı - ona karşı şikayette bulunan herkes ya hapse giriyor ya da tamamen ortadan kayboluyordu. Şimdiye kadar bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak kavrayamamıştık.

"İşte orada," diye mırıldandı Lucas, gözleri binaya yanan şık, siyah limuzine takılmıştı. Peter dışarı çıktığında soğuk kahvesinden bir yudum aldı, sanki buranın sahibiymiş gibi dimdik duruyordu.

Onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Korkunç bir rahatlıkla hareket ediyordu, ne pişmanlık ne de vicdan azabı duyuyordu; onun için sadece başka bir gündü. Ama bu değişecekti. Bana ve sayısız kişiye yaptıklarını ona ödetecektim.

"Gidelim," dedim ve John yanımdayken hızla yangın merdivenine doğru ilerledim. Lucas geride kalmış, gerekirse destek sağlamaya hazırды. Plan riskliydi ama ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Unutma, kimseyi öldürme. Sadece gözlem yapmak ve yakalanmamak için buradayız," diye fısıldadım John'a. Merdivenleri sessizce tırmanırken anlayışla başını salladı, kimseyi varlığımızdan haberdar etmemeye dikkat ediyordu. En üst kata ulaştık ve kırık bir pencereden içeri baktık.

Peter içeride masaların üzerine dizilmiş bir dizi silah ve uyuşturucuyu inceliyordu. Oda, vücutları dövmelemlerle kaplı, sert görünümlü adamlarla doluydu. John ve ben birbirimize baktık, sonra her şeyi belgelemek için fotoğraf çekmeye başladık.

Çok kolay geldi, sanki bir şeyleri kaçırmıyormuşuz gibi. Eğer gerçekten bu kadar basit olsaydı, şimdiye kadar başka biri Peter'ı alaşağı etmiş olurdu. Ama şüphelerimi kendime sakladım.

Lucas'ın zaten hissettiği gerginliğe bir de bu eklenmişti.

Dikkatlice yangın merdiveninden aşağı indik, Lucas arabada bekliyordu. "Ne buldunuz?" diye sordu arabaya tırmanırken.

"Yasa dışı bir şey," diye cevap verdim ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Çektiğimiz fotoğraf ve videoları hızla yükledim ve Amerika'da güvendiğim bozulmamış dedektiflere gönderdim.

"Şimdi ne olacak?" Lucas kanıtların yüklenmesini izlerken sesi sinirle karışık bir şekilde sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedim koltuğumda arkama yaslanarak. Dosyalar medyaya ve ulusal polise dağıtılırken onları izledim.

Yerel polis olaya müdahale etmekte yavaş davrandı ve olay yerine vardıklarında Peter çoktan gitmişti. Ama biz akıllıydık; uzak bir bölgeye giderken onu takip ettik. Limuzinini takip ederken güneş batıyordu, fark edilmemek için farlarımızı kapalı tutmaya dikkat ediyorduk.

Yaklaşık iki saat sonra limuzin ıssız bir alana yaklaşırken yavaşladı. Daha küçük bir yola saptı ve otomatik olarak açılan büyük bir metal kapıdan geçti. Uzanıp Lucas'ın elini tuttum ve herhangi bir sensörü tetiklemeden önce durması için sessizce onu teşvik ettim.

"Kameralar," diye fısıldadım, güvenlik kameralarının yerleştirildiği duvarın tepesine doğru başımı sallayarak. Çit boyunca daha fazlası vardı.

Önce John ve ben çıktık. "Saklanın. Eğer iki saat içinde dönmezsek destek çağırın ya da gidin," diye talimat verdim Lucas'a. Tartışmak ister gibi görünüyordu ama durumun ciddiyetini anlayarak başını salladı.

John ve ben duvara tırmanmak için güvenli bir yer bulduk ve kameraları dikkatlice devre dışı bıraktım. İçeri girdikten sonra, her köşeye konuşlanmış muhafızlardan kaçınarak sessizce ilerledik. Grubumuzun kas gücü olan John, kaçamadığımız muhafızların icabına baktı, onları bayıltıp cesetlerini ağaçların arkasına sakladı. Büyük bir pencereye ulaşana kadar sesleri takip ettik.

İçeride Peter biriyle konuşuyordu ama kim olduğunu göremiyordum. Adam daha yüksek bir otoriteye sahip gibi görünüyordu-Peter gergindi, neredeyse korkmuştu. Adam aniden bir silah çıkardı ve Peter'in muhafızlarından birini başından vurdu. Muhafız anında yere yığıldı.

İrkildim, soluğumu bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım. John güven verici bir elini omzuma koydu, ben de başımı sallayarak teşekkür ettim. Adamın silahını Peter'a çevirip alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla konuşmasını izledik. Sonra arkasını döndü.

Kalbim durdu. Önümüzde duran adam Dimitri'ydi.

Yaşıyordu. Onu son gördüğümünden bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu, ancak cildinde olması gereken yanıklardan hiçbir iz yoktu. Aklım karıştı, yanılmış mıydık? Gömdüğümüz ceset ona ait değil miydi?

Şok içinde geri adım attım ve kazayla bir tencereyi devirdim. Yerde paramparça oldu, sesi sessizlikte yankılandı.

İçerideki herkes kafasını pencereye doğru çevirdi. "Yakalayın onları!" diye bağırdı biri ve biz de koştuk. Silahları vardı ve birkaç dakika içinde arkamızda köpekler havlamaya başladı. Pencereye doğru koştuk.

Ama kapıya ulaşmadan biri kafama vurdu. Düştüm, yaklaşan ayakları gördüğümde görüşüm bulanıklaştı.

Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey Dimitri'nin yüzüydü; bir zamanlar sevdiğim, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım adamın yüzü.

Bölüm 14

Yavaşça gözlerimi açıyorum ama keskin ılık huzmelerine karşı hızla tekrar kapatıyorum. Başımın arkasında bir ağrı zonkluyor.

"Güzel, uyanmışsın" diyor kendini beğenmiş bir ses.

Işığa karşı gözlerimi kısarak gözlerimi açıyorum ve Peter'ın bir koltuğa uzandığını görüyorum, k e n d i n i beğenmiş ifadesi değişmiyor. Aylardır parçalamayı hayal ettiğim yüz bu.

"Merhaba güzelim," diyor Peter sırtarak, mükemmel beyaz dişlerini göstererek.

Beni tahta bir sandalyeye bağlayan bağlara karşı mücadele ediyorum. Ben çektikçe daha da sıkılıyorlar. Kaba ip bileklerimi kesiyor, bu yüzden duruyorum ve bakışlarımı Peter'a çeviriyorum.

"Ooo... bana öyle bakma. Bana bir şeyler yapıyor ve bu iyi bir fikir değil. Genç yaşta ölmek istemiyorum," diye kıkırdıyor, kızgınlığımla eğlendiği belli.

"Ölüm hakkında konuşmayı komik mi buluyorsun? Kocamı soğukkanlılıkla öldürdün," diye tükürüyorum ama bu onu etkilememiş gibi görünüyor.

"Kocacığım," diye gülüyor, sanki en komik şakayı duymuş gibi karnını tutuyor. Çabucak ayılır. "Çok tatlısın, Erika."

"Arkadaşlarım nerede?" Talep ediyorum.

"Onlar için endişelenmeyin. Olmaları gereken yerdeler," diyor ve gitmek için dönüyor. Kapıyı kapatmadan önce durur ve "Onu gördüğünüzde sakın olmaya çalışın" diye ekler, ardından kapıyı arkasından kilitler, ayak sesleri kaybolur.

Bağları gevşetmeye çalışıyorum ama derime batıyorlar. Bitkin bir halde gözlerimi kapatıyor, hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Zihnim dün geceki olaylara geri dönüyor; tanıdık gri gözler, siyah saçlar, keskin çene çizgisi. Dimitri'nin yüzü. Gömdüğümü sandığım aynı yüz.

Saatler sonra, sadece büyük bir pencereden süzülen ay ışığının aydınlattığı, karanlıkla örtülü odaya uyanıyorum. Orada bir gölge duruyor, dışarı bakıyor, derin düşüncelere dalmış.

"Dolunayı her zaman güzel bulmuşumdur. Doğanın güzelliğini daha da yoğunlaştırıyor," diyor gelişigüzel. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden cevap vermiyorum.

Gergin bir sessizlikten sonra konuşuyorum. "Sen öldün."

Yüzünü bana dönüyor, bakışları yoğun. "Yine de buradayım," diyor ve bir şeyi kanıtlamak istercesine kollarını iki yana açıyor.

"Nasıl? Dimitri, senin öldüğünü gördüm. Senin için bir cenaze töreni düzenledim," diye bağıriyorum, sesim öfke ve şaşkınlıktan çatlıyor.

"Haklısın. Dimitri öldü ve sen onun için bir cenaze töreni düzenledin," diyor ve alnımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor. "Ama ben Dimitri değilim," diye fısıldıyor kalbimi hızlandıran boğuk bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" Yakınlığımızın hem samimi hem de rahatsız edici olduğunu hissederek soruyorum.

"Bu seni ilgilendirmez. Buraya o gece ne olduğunu öğrenmeye geldin ve artık biliyorsun. Buradan çıktığında bir daha geri gelme. Eğer dönersen arkadaşların çok acı verici bir şekilde ölür," diye uyarıyor, sesi alçak ve ürpertici. Tüylerim diken diken oluyor, garip bir heyecan korkuyla karışıyor.

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Neden ölü numarası yapıyorsun?" diye soruyorum, ama o arkasını dönüyor. "Çünkü Dimitri'nin ölme vakti gelmişti," diyor ve arkasına bakmadan çıkıp gidiyor.

Kafam karışmış ve incinmiş bir halde, siyahlar giymiş üç adam içeri girip beni çözene kadar tek başıma oturuyorum. Onlara neler olduğunu sormaya çalışıyorum ama beni görmezden geliyorlar. Beni odadan çıkarıp dışarı sürüklüyorlar. Panikleyerek direniyorum ve birine kafa atıyorum. Diğerinin karnına yumruk atıyorum ve üçüncüyü tekmeliyorum. İkisi acı içinde kıvranırlarken, kalan biri bana doğru ilerliyor.

Bana yumruk atmaya çalıştı ama ben kaçtım ve bir tekmeyle karşılık verdim. Bir aparkatla işini bitiriyorum. Kalan ikisi birlikte üzerime geliyor ama öfke ve hüsrarla onları savuşturuyorum.

"Kesin şunu!" diye bağıriyor emredici bir ses. Bir grup muhafız ellerinde silahlarla etrafımı sarıyor. Uyarılarını görmezden gelip en yakın muhafıza doğru bir adım daha atıyorum.

"Neler oluyor?" Dimitri'nin sesi gürler. Oda sessizliğe gömülür. Yaklaşıyor, bakışları delici. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi bana dönük.

Ona ters ters bakıyorum. "Sana gitmen için bir şans verdim ve sen bunu yapıyorsun," diyerek morarmış adamları işaret ediyorum. "Bu senin son şansın, Erika. Eğer şimdi gitmezsen, asla gidemezsin," diye tehdit ediyor.

Ben direniyorum ama o başını sallıyor. "Pekâlâ," diyor ve hızlı bir hareketle her şey dönüyor.

"Ne oluyor be? Dimitri, indir beni!" Kaslı sırtına vurarak bağıyorum. "Az önce bana şaplak mı attın?" Arkama keskin bir sızı vururken dehşet içinde soruyorum. Dimitri'nin omzu kahkahalarla sarsılıyor.

Cevap vermiyor, beni büyük bir merdivenden ikinci kata çıkarıyor. Katta tablolar, portreler ve heykeller var. Bir aile portresi dikkatimi çekiyor - iki çocuklu güzel bir çift.

Dimitri beni koyu renkli ahşap bir kapıya götürüyor, kapıyı açıyor ve beni bir yatağa atıyor. Yatak inanılmaz derecede rahat. Dimitri odayı arıyor ve ben de gözlerimle onun hareketlerini takip ediyorum.

"Neden buradayım, Dimitri?" diye sordum.

Durdu, bana doğru yürüdü ve çenemi sıkıca kavradı. Yakınıma eğilerek homurdandı: "Bana bir kez daha Dimitri dersin, bu ağzı daha iyi kullanırım." Gözleri tehlikeli bir vaatle parlıyor.

Bu tehdit beni korkutmalı, ama bunun yerine içimde açıklayamadığım bir şeyi ateşliyor. Öfkeden değil, tamamen başka bir şeyden kaynaklanan bir ısının yükseldiğini hissediyorum.

Bölüm 15

Her şey kazadan önceki haline dönmüştü. Belki çok fazla şey bekliyordum ama bana karşı bir şeyler hissedebileceğine dair içimde bir umut kırıntısı vardı. Aptalca, biliyorum.

Evimden binlerce mil uzakta, hiç olmamış ya da sahte bir şey için intikam ararken, yaptığım tek şey zaman ve kaynak israfıymış gibi görünüyor.

Dün gece Dimitri'nin bana ısınabileceğini düşünmüştüm. Onun yerine beni yatağa attı ve kapıyı kilitledi.

Merakıma yenik düştüm. Beklediğim gibi güzel ve zarif olan yatak odasına göz attım. Mobilya seçimi her zaman rafine zevkini yansıtıyordu. Birçok bebeklik fotoğrafının arasında onu sevimli bir şekilde tumbul buldum.

Karnım gurulduyor, bana dün sabahtan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyordu. Kapıyı çaldım. "Merhaba? Kimse yok mu?" Yanıt gelmedi. Vurmaya devam ettim ama nafileydi. Hayal kırıklığına uğrayarak komodine döndüm ve anahtar aramaya başladım. Hiç bulamadım ama küçük bir tornavida buldum.

Başka seçeneğim olmadığından, kilidi kırmak için tornavidayı kullandım. Özgürlük! Koridorda ilerledim ve sonunda gizemli bir saray gibi ihtişamını takdir edebildim. Duvarlardaki portreler göz korkutucu, önemli görünen insanları tasvir ediyordu. Bir portre göze çarpıyordu: dört kişilik bir aile.

Levhada şöyle yazıyordu: 'Antonio ve Laura Rinaldi, Vincenzo ve Serria Rinaldi'nin ebeveynleri'. Anne Laura çarpıcı bir güzelliğe sahipti; kızıl saçları, ela gözleri ve güneşin öptüğü bir teni vardı. Kocas Antonio ise koyu renk saçlı, siyah gözlü ve güçlü bir duruşa sahipti. On dört ya da on beş yaşlarındaki oğulları babasına benziyordu; uzun boylu, gizemli ve gri gözleri tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Annesi gibi kızıl olan kız bebek ise kahverengi gözlere ve tumbul bir yüze sahipti. Aile o kadar mükemmel görünüyordu ki, ünlülerle karıştırılabilirlerdi.

"Burada olmamalısın," diye bir ses beni irkitti. Şaşkınlıkla ciyakladım ve Dimitri'yi görmek için döndüm, siyah düğmeli gömleği ve gri pantolonuyla kusursuz bir şekilde giyinmişti, saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Asırlık ama şık saati gözüme çarptı.

Boğazını temizledi. Onun duruşunu taklit ederek, "Beni hiç yemek vermeden kilitlediniz," dedim.

"Hadi," diye mırıldandı, iç geçirdi ve uzaklaştı. Portreye son bir kez baktım ve onu takip ettim. Sessizlik sağır ediciydi. Aklımda birçok soru vardı ama cevap vermeyeceğini bildiğim için sessiz kaldım.

Huzurlu, zarif, bembeyaz ve tertemiz mutfığa vardık. Dimitri pratik bir rahatlıkla hareket ediyor, çırpılmış yumurta ve domuz pastırması pişiriyordu. Mutfak personeli olup olmadığını merak ettim ama bunu kendime sakladım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum ama beni duymazdan geldi. "Bunu neden yaptın?" Devam ettim. İç çekti ama pişirmeye devam etti. "Sana Dimitri demememi söylemiştin. Peki, sana nasıl hitap etmeliyim?" diye sordum. Sonunda konuştu.

"Vincenzo. Bana Vincenzo de," dedi kahvaltılık ve bir bardak portakal suyu ikram ederken. Vincenzo Rinaldi ismini duyduğumda aklımda bir şeyler canlandı. Eğer o Vincenzo ise, o zaman kim-

"Eğer sen Vincenzo isen, Dimitri kim?" Beklentiyle ona bakarak sordum. İç çekti ama cevap vermedi. "Bir şeye cevap vermek zorundasın. Bu kadar insan var olmayan bir kişinin ölümünün yasını tutuyor," diye sesimi yükselttim.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Erika. Çok geç olmadan bu işe karışma," diye sertçe uyardı.

"Benimle bir ilgisi yok mu? Ben senin karınım. Artık çok geç!" Çatalı tutarak bağırdım.

Bir dolaba doğru yürüdü ve kalbimi hızlandıran bir zarf aldı. Kahvaltı barının üzerine koydu. Zarfı açtım ve onun tarafından imzalanmış boşanma belgelerini görünce kalbim sıkıştı.

"Uçağınız bir saat içinde kalkıyor. Arkadaşınız da sizinle gelecek" dedi ve uzaklaştı.

KontROLSÜZCE Hıçkırarak ağlamaya başladım.

Bölüm 16

Arabaya bindiğimi ya da havaalanında yürüdüğümü hatırlamıyorum. Kendimi eve dönüş uçağında, sersemlemiş bir halde buldum.

Dünyam tek bir kâğıt parçası yüzünden etrafımda yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Dimitri'yi kazada kaybettiğimde Tanrı'nın beni cezalandırdığını düşünmüştüm ama asıl ceza, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım kişiyle yüzleşmek ve onu farklı bir şekilde yeniden kaybetmekti.

Düşüncelerime dalmışken, dikkatimi çekmeye çalışan uçuş görevlisini fark etmedim. "Ha?" Aklımı başıma toplamaya çalışarak sordum.

"Hanımefendi, indik," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Başımı salladım, tek eşyam olan el çantamı topladım ve uçaktan indim.

"Teşekkürler," dedim havaalanından çıkmadan önce. Bir taksi çağırdım ve doğruca Dimitri/Vincenzo ile paylaştığım eve gittim.

Kapının kilidini açtığımda içimi bir yalnızlık dalgası kapladı ama gözyaşlarım tükenmişti. Kanepeye yığıldım ve saatlerce hareketsiz kaldım. Sonunda toparlanmak için cesaretimi topladım. Garip görünse de, artık Price ailesinin bir parçası değildim, bu yüzden burada kalmam için bir neden yoktu. Ayakkabı bölmesinin arkasındaki bir kutuya ulaştığımda merakım tavan yaptı. Büyük bir tahta kutu çıkardım ve açtım.

Beş yıl önce giydiğim, yere kadar uzanan beyaz gelinliğimi çıkarırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Onu giydiğim günkü gibi tertemizdi.

Kalbim kırık bir şekilde, sahip olduğum her şeyi topladım ve geri kalanını geride bıraktım. Gelinliği ne yapacağım konusunda kararsız kalınca bir fikir oluştu. Arabama doldurabildiğim kadar çok kutu doldurdum,

Tahta kutuyu yolcu koltuğuna bıraktım ve olmak istediğim son yere, Price Malikanesi'ne doğru yola çıktım.

Kapıdaki güvenlikten geçtikten sonra arabamı girişe sürdüm. Arabamda otururken tereddüt ettim ve planımı uygulayıp uygulamamayı düşündüm.

Ağır bir iç çekişle arabadan indim ve anahtarlarımı alamadan valeyı durdurdum. "Teşekkürler ama fazla kalmayacağım," diyerek yolcu tarafındaki kapıyı açtım. Hemen gelip tahta kutuyu taşımama yardım etti ve ben de minnetle gülümsedim.

Bir hizmetçi kapıyı açtı ve beni gülümseyerek karşıladı. Başımı salladım ve beni kucaklamak için neredeyse koşacak olan Bayan Price'a doğru yürüdüm. Uzun zamandır özlemini çektiğim sıcak sarılma beni daha da ağlattı, gözyaşlarım kontrolsüzce akıyordu.

Beni teselli etti, kendi gözyaşları da benimkilere karıştı. Birkaç dakika sonra oturduk.

"Yolculuğun nasıl geçti tatlım?" diye sordu bana çay koyarken. Son zamanlarda yaptığım işaatların farkında değildi, bu yüzden ayrıntılar için baskı yapmadı.

"Göz açıcıydı," dedim gizli bir anlam yükleyerek, o da daha fazla sorgulamadı.

"Güzel, güzel. Biraz temiz havanın sana iyi geleceğini düşündüm," dedi ve çayını yudumlarken bana hüzünlü bir gülümseme sundu.

Uşak tahta kutuyu büyük oturma odasına getirdi ve sehpanın yanına koydu. Bayan Price bana şaşkınlıkla baktı.

"Bu ne hayatım?" diye sordu, merakla kutuya doğru eğilerek. Suçluluk duygusu beni pençeledi.

"Hiç işime yaramayacak bir şey," dedim kutuyu açarken. Gelinliği görünce yüzü üzüntü ve dehşetle buruştu.

"Bunu neden bana veriyorsun? Onu hatırlayacak bir şey istemiyor musun? Onun sadece birkaç fotoğrafı var bende. En azından sende bu var," diye ağladı. Yanına oturdum ve onu teselli etmeye çalıştım. Fotoğraflardan bahsetmesi dikkatimi çekti.

"Bütün fotoğrafları sende mi?" diye sordum şaşırarak. Ağlamayı bıraktı, hıçkırıklara boğuldu.

"Tabii ki torunumun fotoğrafları bende var. Olmasaydı nasıl bir büyükanne olurdu?" diye cevap verdi, ancak soruma tam olarak cevap vermedi.

"Onları görebilir miyim, lütfen?" Yalvardım. Hiç tereddüt etmeden kabul etti. O albümleri getirirken, daha fazla dramadan kaçınmak umuduyla hizmetçilerden birine kutuyu Dimitri'nin odasına taşımasını söyledim.

Bayan Price elinde birkaç albümle döndüğünde birlikte oturduk. Bana Dimitri'nin resimlerini gösterirken bir şeyin eksik olduğunu fark ettim.

"Dimitri'nin çocukluk fotoğraflarından hiç yok mu?" Albümleri karıştırırken sadece lise ve üniversite fotoğrafları ile birkaç yeni fotoğraf buldum.

Üzüntüsü derinleşti. Onu üzdüğüm için kendimi suçlu hissettim. "Robert, Trever'ın eş seçimine karşı çıktı ve ayrılımlarına neden oldu. Trever sevdiği kadınla evlendi ve başka bir ülkeye taşındı. Onları geri getirmeye çalıştık ama adresini paylaşmayı reddetti. Dimitri'nin doğumunu duyduğumuzda orada olmak istedik ama Trever'ın inadı onu uzak tuttu. Sonunda

Kazadan sonra ona ulaştık ama Dimitri bizi hep yabancı olarak gördü. Suçu kabul ettik ve ona destek olmaya çalıştık ama o hep mesafeli kaldı," diye anlattı gözyaşları içinde. Kaybına rağmen gücü açıkça görülüyordu.

Aklımdan bir düşünce geçti. "Anne babasının hiç fotoğrafı var mı? Onları hiç gördüğümü sanmıyorum," diye dikkatlice sordum.

"Bende biraz olabilir," dedi ve daha fazla fotoğraf almak için odasına gitti. Tek bir fotoğrafla geri döndü.

"Bu onların birlikte çekilmiş tek fotoğrafı," dedi ve bana uzattı.

Dikkatlice aldım ve resme baktım. Farkına varmak beni çok etkiledi:

*Haklıydı. O Dimitri Price değil.

Fotoğraftaki insanlar konakta gördüğüm insanlar değildi.

Bölüm 17

Bayan Price ile gözyaşları içinde vedalaştıktan sonra annemle kalmak üzere eski evime döndüm. Ayrıntıları sormadı, sadece bana sarıldı ve üst kattaki eski odamı kullanmamı söyledi. O anda, hayatının aşkını genç yaşta kaybetmiş, iki kız çocuğunu tek başına büyütmüş ve şimdi de küçük çocuğunun benzer acılara katlanışını izleyen annemin ne kadar güçlü olması gerektiğini anladım. Aramızdaki fark, onun aşkını kaybetmiş olması, benimkinin ise beni istememesiydi.

Son kutuyu da açarken, gerçek bir kaçışa ihtiyacım olduğunu hissettim. En iyi çocukluk arkadaşım Nicole'u aradım. O diğer arkadaşlarımdan farklıydı; inek ve sıkıcı olmaktan çok uzaktı.

Arama düğmesine bastım ve açmasını bekledim. "Erika Julia Price, tek bir mesaj ya da arama yapmadan gitmeye nasıl cüret edersin? Bayan B bana söylediğinde ne kadar endişelendiğimin farkında mısın?" diye bağırdı, sesi beni gülümsetti. Nihayet bana kırılğan bir oyuncak bebekmişim gibi davranmayan biri çıkmıştı.

"Selam Nicky," diye usulca selam verdim.

"Seni 5'te alırım," dedi ve telefonu kapatmadan önce ona eski evime gelmesini söyledim. Kabul etti ve kısa süre sonra kendimi bir kuaförde buldum.

Kendini ayrılık gurusu ilan eden Nicole, bir makyajın her şeyi çözebileceği konusunda ısrar etti. Neredeyse bir yıldır doğru düzgün bir saç makyajı yaptırmamıştım, bu yüzden iyi bir fikirdi. Stilist uzun siyah saçlarımı korudu ama yeni bir görünüm verdi. Beş saatimi tam bir makyaj yaptırarak geçirdim - kırpma, diş açma, ağda ve spa bakımı. Bu arada Nicole alışverişe çıktı ve uygun bir elbisenin şart olduğuna ikna oldu.

Saat 22:00'yi gösterdiğinde Nicole bana dul (ya da benim durumumda boşanmış) bir kadına uygun olduğunu düşündüğü siyah kısa bir elbise giydirdi. Kendisi ise kum saati figürünü vurgulayan kırmızı bir bodycon elbise giymişti. Koyu çikolata tenli bir Afro-Amerikalı olan Nicole 1.75 boyunda, kıvrık saçlı ve siyah gözlüydü. Balo kraliçesiydi ve şimdi başarılı bir iş kadınıydı.

"Hazır mısınız?" diye heyecanla sorunca kıkırdadım ve başımı salladım. "Söyle ki duyabileyim," diye bağırdı yüksek sesli parti müziğinin arasından. Gülümsedim ve "Evet!" diye bağırdım.

"O zaman... Hadi partiyi başlatalım!" diye bağırdı ve bizi gideceğimiz yere götürdü. Onun dikkatsiz sürüşünden dolayı biraz gergindim ama kendime yolculuğun tadını çıkarmamı söyledim.

Kulübün adı The Sin'di ve iki ayakkabısı olan biri olarak böyle bir yere hiç gitmemiştim. Fedai Nicole'ü görünce bizi içeri aldı ve eminim ki bunun nedeni benden çok Nicole'dü.

İçerideki manzara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. İnsanlar minimal kıyafetler, deri pantolonlar ve yakalıklar giyiyordu. Kadınların elinde kırbaçlar vardı ve üzerlerini zar zor örten kıyafetler giyen insanlar da vardı. Şok içinde Nicole'e baktım.

"Bu... bu..." Düşüncelerimi ifade edemediğim için kekeledim. Nicole sırtarak, "Evet, bir BDSM kulübündeyiz," dedi ve bara doğru ilerledi.

Şok olmuş bir halde, kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ettim. O içkilerimizi sipariş ederken ben de yakası ve açık tangasından başka bir şey giymeyen bir adama bakmamaya çalışıyordum. Nicole bana kırmızı bir bileklik uzattı.

"Bunu tak ve biraz eğlenmek istemiyorsan çıkarma," dedi kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak. Kaşlarımı çattım ama bilekliği aldım.

"Neden?" Takarken sordum.

"Burada kurallar var. Bu bant sadece ziyaret ettiğinizi ve katılmakla ilgilenmediğinizi gösterir. Kaynaşmaya açık olanlar için yeşil bantlar ve personel için mavi bantlar var" diye açıkladı ve shot'ını yudumlarken göz kırptı.

Gariplikten sıyrıldım ve kendimi bıraktım. Grup güvende olduğum anlamına geliyordu, ben de keyfime baktım.

Gece ilerledikçe, alkol serbestçe akarken, ayaklarımız ağrıyana kadar dans ettik. Ben barda oturuyordum ve Nicole ortalıkta yoktu. Bir barmen bana yaklaştı.

"Hanımefendi, size bir taksi çağırabilir miyim? Arkadaşınız yakın zamanda dönmeyebilir," dedi.

Bilekliğini göstererek ona el salladım. "İlgilenmiyorum," dedim, anlattığı bir fıkraya gülerek.

"Biliyorum. Sana çıkma teklif etmiyorum. Ciddi bir baş ağrısından kaçınmak için seni eve bırakmayı teklif ediyorum," diye şaka yaptı gülümseyerek.

Görüşüm bulanıklaştıkça, dünyanın döndüğünü hissettim. Boğazıma safra kaçmadan önce banyoya zar zor gidebildim.

"Kahretsin," dedi ve bana yardım etmek için barın üzerinden atladı. Beni bir kabine götürdü ve ben kusarken saçlarımı tuttu, sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu.

Daha sonra kirli banyo zemininde oturduk. Görüşüm biraz açıldı ve yüz hatlarını seçebildim: koyu renk saçlar, keskin bir çene hattı ve parlak, beyaz dişler. Benimle aynı kırmızı bilekliği taktığını fark ettim.

"Ee, taksi?" diye sordu, parlak gülümsemesi gözlerimi acıtıyordu.

İnledim ama kahkahası beni rahatlattı. Belki hayatıma devam edebilir, geçen yılın acısını unutabilirdim. Öyle umuyordum.

Bölüm 18

"Lütfen, koşmayı bırak!" diye seslendi barmen, peşimden gelirken iç geçirdi. Tuvalet fiyaskosundan sonra beni kirli kabinden dışarı sürüklemiş ve dışarı çıkarmaya çalışmıştı ama ben sadece

yürümek istedim, ben de öyle yaptım.

"Adını bilmiyorum!" diye hayal kırıklığı içinde neredeyse bağıracaktı, bu da beni kıkırdamaya itti. Öfkesinde gerçekten komik bir şeyler vardı.

"Bu Erika!" Bağırđım, kollarımı bir uçak gibi açarak karanlık, boş sokakta koştum.

"Erika, koşmayı bırakalım da seni eve götürüyim," diye yalvardı ama sözleri kulak ardı edildi. Gece çok güzeldi ve kendimi özgür hissediyordum.

Birdenbire dünya tersine döndü ve kendimi bir patates çuvalı gibi omzuna asılmış buldum. "Bırak beni, seni aptal. Ben evliyim!" Bağırđım, toplayabildiğim kadar kuvvetle sırtına vurdum, ama bu onu korkutmuşa benzemiyordu.

Sessiz kaldı ve park alanına doğru yürümeye devam etti. Bisiklet bölümüne doğru gittiğimizi fark ettim ve bu beni endişelendirdi.

Beni umduğumdan daha az nazik bir şekilde bisikletinin selesine oturttu. Somurtarak ona baktım. "Tamam, şimdi bana nerede yaşadığını söyle ki seni bırakıp normal hayatıma geri dönebileyim," dedi alay ederek. Sözleri beni bir ergen gibi kıkırdattı.

"Ben Hogwarts'ta yaşıyorum. Hogwarts benim evim," dedim, "Siz muggle'lar onu göremezsiniz; orası gizli bir dünya," diye fısıldadım, onu susturarak. Kahkahasını bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Pekâlâ, Bayan Hogwarts, şimdi ne yapacağız?" diye sordu dramatik bir şekilde, çenesini ovuşturarak. Yine kıkırdamaya başladım.

"Bilmiyorum. Trenimi kaçırdım," diye üzüntüyle omuz silktim, hayalimdeki okulu ve sihir öğrenmeyi kaçırdığım düşüncesiyle gözlerim doldu.

"Küçük sorunumuz için başka bir çözümüm yok," dedi ve bisiklete tırmanıp beni belimden sıkıca tutarak düzgün oturmam için çekti. Kollarım kaymaya devam ediyordu, bu yüzden ceketini çıkarıp etrafıma sardı ve ona yapışmamı sağladı.

"Benden faydalanmayı bırak, Bay Muggle. Ben evliyim," diye hatırlattım ona, sinirlenmiş bir alarm gibi.

Kahkahası tüm vücudunu titretti. "Ben sarhoş evli kadınlardan faydalanmam Bayan Hogwarts," diye kıkırdadı.

Motoru çalıştırdığında, gece havası heyecan verici geldi. Uçmak gibiydi ve dünya çok güzel görünüyordu. Rüzgâr saçlarımdan arasından esip yanaklarımı öptü ve tüylerimi diken diken etti. Ona daha sıkı sarıldım, başımı omzuna koydum ve sokuldum. Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Yüzümde bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım ve anın tadını çıkardım.

Zonklayan bir baş ağrısı ve sert bir ışıqla uyandım. Acı içinde inleyerek gözlerimi açtım ve benim olmayan bir oda gördüm. "Günaydın Bayan Hogwarts," diyen yüksek bir ses başımın daha da ağrımasına neden oldu.

"Sus," dedim parmağımı dudaklarıma götürerek. "Oh, sessiz olmamı mı istiyorsun?" diye yüksek sesle sordu ve ona ters ters bakmama neden oldu.

"Lütfen, kapa çeneni," diye inledim, benim olmayan bir odada, benim olmayan yataktan kalkarak. Ona baktım, dün geceki adama. "Barmen, değil mi?" diye sordum, o da başıyla onayladı.

"Evet, benim. Ama senin için ben bundan ibaret değilim," dedi ciddi bir şekilde ve ben şaşkınlıkla ona bakarken durakladı. "Biz... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..." Sinirli bir şekilde güldü.

"Ne?" diye sordum. Dün geceki olayları akşamdan kalma halimle hatırlamaya çalışarak sordum.

"Açıkça söylemek gerekirse..." diye tekrar durakladı. Ona sabırsız bir bakış attım. "Seks yaptık," dedi ciddi bir şekilde. Nefes alış verişlerimiz dışında oda sessizliğe gömüldü.

Şok olmuş bir şekilde ona doğru yürüdüm. Bana acıyarak baktı. "Özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim; ama oldu işte. Çok çekici görünüyordun..." Kafasının arkasına vurdu ve gülmeye başladı.

"Çok komik," diye homurdandım. "Bir dahaki sefere daha iyi yalan söyle," diye alay ettim ama o kadar çok güldü ki sonunda hırıltılı bir ses çıkardı.

Bana üniversite yurdu mu hatırlatan küçük ama işlevsel banyoya gittim. Üzerimde kıyafetlerim yoktu, sadece büyük bir gömlek ve ayakkabı bağcığıyla bağlanmış kısa bir şort vardı. Korkunç görünüyordum ama o bana çarpıcı demişti.

Tuvaleti kullandıktan sonra küçük mutfığa gittim, Adrian ya da Bay Barmen orada kahvaltı hazırlıyordu. Bir tabureye oturdum ve onun mini hoparlörlerden gelen müzikle dans edişini izledim.

"Güzel hareketler," diye yüksek sesle takıldım ve onu zıplattım. Kıpırmızı oldu. "Teşekkürler," dedi gülümseyerek. "Kreplerim var," diye ekledi, bir tabak uzatarak. Aroması midemin yüksek sesle guruldamasına neden oldu. "Biri acıkmış mı?" diye alay etti, eski haline dönerek.

Yüzüm kızarak özür diledim. "Özür dilerim," dedim, akşamdan kalmalığımı iyi gelmesi için bana kahvaltı ve kahve ikram ederken.

Lezzetli krepleri yedikten ve kahveyi içtikten sonra, "Bu arada, adını hiç öğrenemedim," dedim. Gülümsedi ve bana biraz Advil verdi.

"Adım Adrian ama herkes bana Engerek der," dedi. Kafam karışmıştı. "Araba temizleyicisi gibi mi, Wiper?" Şaşkınlıkla sordum.

Adam gülerek yemeğini yuttu. "Hayır, Wiper-Viper değil, yılan gibi," diye açıkladı. Bir kahkaha patlattım ve o da bana katıldı.

"Ailen senden gerçekten nefret ediyordu, ha?" Kıkırdadım ve o da utanarak gülümsedi.

"Babam Orman Dairesi'nde çalışıyordu ve yılanları çok severdi," diye omuz silkti, hâlâ utanıyordu. Birlikte gülmeye devam ettik.

Dairesinden çıkarken, "Bu arada, sana bir tavsiye," dedi. Nicole'den bir telefon aldım, ateşkes için bize öğle yemeği ısmarlamak istiyordu. Cümlesini bitirmesini bekledim. "Bir dahaki sefere o bara bir daha gitme. Orası senin gibi kadınlara göre bir yer değil," dedi ve taksi geldiğinde kapıyı açtı.

Yanında durdum, sorgulayıcı bir şekilde baktım. "Benim gibi kadınlar mı?"

Omuz silkti. "Biliyorsun, kadınlar... senin gibi," diye beni işaret etti, bu da ona gerçekten mi bakmama neden oldu. "Yani, senin gibi. Evliyim," dedi ve taksinin kapısını açtı.

Orada öylece şaşkın şaşkın durdum, sonra sağ elimi kaldırıp kayıp yüzüğe hüznle gülümsedim.

Bölüm 19

Nicole'ün bizi öğle yemeği için davet ettiği alışveriş merkezine giderken yol boyunca hiç konuşmadım. Pencereden dışarı baktım ve son sekiz buçuk ayda hayatımın ne kadar büyük ölçüde değiştiğini düşündüm. Bu asla hayal edemeyeceğim bir dönüşümdü.

Adrian iç çekti. "Bak, özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım," dedi, ama beni neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Ona baktım ve hüznle gülümsedim. "Neredeyse beş yıl evli kaldım," dedim parmağında platin yüzüğümün olduğu boş yeri ovuşturarak. Sabırla bekledi. "Ama onu sekiz ay önce bir kazada kaybettim." Özür dileyerek bana baktı. "Bana öyle bakma. Bıktım artık," dedim, sempatik ifadesini elinin tersiyle iterek.

"Bana kendinden bahset. Ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sen benim acıklı hikâyemi biliyorsun," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. Eski kocamın yeni kimliğini içeren daha karmaşık ve dramatik gerçeklik yerine geçmişin bu versiyonunu paylaşmayı tercih ettim.

Adrian konunun değişmesiyle neşelendi. "Ben Adrian Foster, 23 yaşındayım, Boston'daki devlet üniversitesinde işletme son sınıf öğrencisiyim. Ben tek çocuğum. Ailem doğayı sevdikleri için Orman Dairesi'nin yakınında yaşıyor..." Yol boyunca konuştu ve neşeli hali yüzüme gerçek bir gülümseme getirdi.

"Onunla bowling salonunda buluşmamızı istiyor," dedim Nicole'ün mesajını okurken. Alışveriş merkezi çok büyüktü, sinema salonundan bowling salonuna, kafeye ve daha fazlasına kadar her şey vardı. Bowling salonuna giderken bir giyim mağazası gördüm ve durmaya karar verdim. Üzerimdeki kokteyl elbisesinin içinde rahat değildim.

"Adrian, ben biraz alışveriş yapacağım. Seninle bowling salonunda buluşmama ne dersin?" diye sordum. Başını salladı ve yürüdü.

Mağazada kısa bir mola verdikten sonra, artık bilekte biten bir kot pantolon, uzun kollu bir gömlek ve spor ayakkabı giyiyordum - çok daha rahat ve kendim gibiydim.

"Hey..." Nicole ve Adrian'ın tanımadığım başka bir adamla bowling oynadıkları bankta otururken söyledim. Nicole'ün heyecanına bakılırsa, bu adam onun sevgilisi gibi görünüyordu.

"Hey, neredeydin?" diye sordu. Ona "Bana bakmaya cesaretin var mı?" der gibi bir bakış attım ve o da mahcup bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, yanlış soru," dedi, hala gülümseyerek.

"Giyim mağazasında kısa bir mola verdim. Yandan yırtmaçlı bir kokteyl elbisesiyle alışveriş merkezinde dolaşamazdım, değil mi?" Bir kakaolu milkshake ve patates kızartması sipariş ederken alay ettim. Yanındaki seksi adama baktım. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Erika Price, Nicole'ün lise arkadaşı," dedim ve elimi uzattım. Gülümseyerek elimi tuttu.

Uzun boylu, 1.80 boylarında, kıvrıkcık saçlı, koyu renk gözlü, esmer tenli ve çekici bir gülümsemesi vardı. "Merhaba, ben Miles Stuart. Dün gece için özür dilerim. Benim hatamdı. Birkaç hafta önce kavga ettik ve konuşmayı bıraktık ama dün gece onu gördüğümde tüm o duygular yeniden su yüzüne çıktı. İnsanlardan uzaklaşmak zorunda kaldık çünkü yapacağımız şey toplum içinde yasal değildi," dedi ve Nicole kızarıp koluna vururken gülerken.

"Sorun yok. Neyse ki, tam bir psikopat yerine iyi bir yabancınn evinde uyandım. O yüzden her şey yolunda," dedim muzipçe, hâlâ onu suçlu hissettirmeye çalışarak. Mızızlandı ve beni gülümsetti.

"Bunun için daha kaç kez özür dilemem gerekiyor?" diye hayal kırıklığı içinde bağırdı ve hepimiz güldük. "Bu arada, Viper bizim çok iyi bir dostumuz. Sizi eve sağ salım götürmesi için ona güvendim ve o da bunu yaptı. Bu arada teşekkürler," dedi o sırada karnını tika basa doyurmakla meşgul olan Adrian'a.

Kahkahalarımı bastırmaya çalışırken milkshake'imde boğuldum. "Ona böyle mi diyorsun?" Ağzımı bir mendille silerek sordum.

İkisi de güldü. "Evet, arkadaşının ona Engerek dediğini duyunca bu fırsatın kaçmasına izin veremezdik," dediler. Adrian'ın yüzü utançtan kırmızının koyu bir tonuna dönüştü.

Günün geri kalanını konuşarak, bowling oynayarak ve yemek yiyerek geçirdik. Güzel zaman geçirdik.

Ama pazartesi kaos getirdi. Çalıştığım şirket, Price Enterprises'ın başı dertteydi. Piyasa hisseleri isimsiz olarak satın alınmıştı ve şirket çöküşün eşiğindeydi.

Binanın en üst katına çıktım ve CEO'nun asistanı Rose ile selamlaştım. Kapıyı çaldım ve içeri girmeme izin verildi. "Robert? Her şey yolunda mı?" Buruşuk yüzünü görünce sordum. Onu son gördüğümde çok daha yaşlı görünüyordu ve şimdiden altmışlı yaşlarının sonlarındaydı.

"Erika, çocuğum," dedi bana gülümseyerek. "Ben iyiyim. Gel otur," diyerek karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Oturdum ve onu izledim. "İyi olduğuna emin misin?" Tekrar sordum ama elinin tersiyle itti.

"Bunun için çok yaşıyım. Dimitri olmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. O bu işte son derece iyiydi ve ben o değilim" dedi, sesi acıyla doluydu. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Evet, iyiydi," dedim ve torunuyla geçirdiği mutlu bir anı hatırlar gibi olurken yüzünde beliren uzak bakışa gülümsedim.

"Kaybın için üzgünüm canım," dedi, sanki kendisi de değerli bir şey kaybetmemiş gibi.

"Ben de seninki için üzgünüm," diye hüzünlü bir gülümsemeyi paylaştık ve sonra sessizliğe gömüldük. "Alıcının kim olduğunu öğrendin mi?" Odadaki fili ele almaya çalışarak sordum.

"Hayır, ama komite Brezilya'dan biri olduğunu düşünüyor," dedi. Yüzüm soldu. Brezilya mı? Dimitri-Vincenzo- Brezilya'da.

Tanrım, bana bunu onun yaptığını söyleme.

Ama neden? Neden kurduğun şirketi yok ettin? Neden seni yetiştiren insanlara zarar verdin? Şimdi ne planlıyorsun, Bay Eski Koca?

Bölüm 20

Price Enterprises'ın çöküşünün üzerinden bir yıl geçmişti. Parça parça, hisse hisse, işletme son nefesini veriyordu. En çok acı çeken kişi Robert Price'dı. Onu her gördüğümde daha yaşlı, daha yorgun ve çaresiz görünüyordu. Kredi almaya çalışmış ama banka reddetmişti. Arkadaşlarına ve iş ortaklarına ulaştı ama kimse batmakta olan bir şirkete yatırım yapmak istemiyordu. Bu kadar prestijli birinin çöküşünü izlemek yürek parçalayıcıydı.

"Hey, gitmeye hazır mısın?" Adrian sordu. Evet, barmen Adrian. En iyi arkadaş sayılırdık, hep beraberdik. Ayrıca Price Enterprises'da stajyer olarak çalışıyordum. İtirazlarıma rağmen şirkete katılmakta ısrar etti. İnatçılığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı. İçimde rahatsız edici bir yalnızlık hissi vardı ve onun varlığı beni rahatlatıyordu.

Otoparka doğru yürürken, "Evet, gidelim," diye cevap verdim.

"Akşam yemeği için ne istersin?" diye sordu arabamla yola çıkarken. Bisikleti bakım için garajda olduğu için ortak araba kullanıyorduk. Ama daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum-Adrian son zamanlarda bir dizi kazaya karışmıştı: soygunlar, vur-kaçlar ve bar kavgaları. Görmezden gelinemeyecek kadar sıklaşmaya başlamıştı.

"Canım Çin yemeği çekiyor," dedim, kaza gecesinden kalma bir alışkanlıkla gözümü yoldan ayırmadan.

"Harika bir yer biliyorum," dedi heyecanla ve adresi GPS'e girdi. Adrian her zaman enerji doluydu ve gerçekten arzuladığım şekilde olmasa da kalbimin sıcaklıkla çarpmasına neden olan parlak bir gülümsemesi vardı.

Küçük, şirin, eski moda bir Çin restoranına vardık. Bambu ve koyu kırmızı renkleriyle tipik bir Çin dekoruna sahipti. Baharat kokusu egzotik ve davetkârdı.

"Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama şehirdeki en iyi Çin yemeği orada," dedi Adrian endişeyle, yanakları utançtan kızarmıştı.

Onun maskaralıklarına kıkırdadım. "Bayıldım. Evimdeymişim gibi hissediyorum," diyerek onu gözle görülür bir şekilde rahatlattım.

Bambu bir masaya oturduk ve Asyalı bir garson siparişimizi almaya geldi. Ben baharatlı karides ve pad Thai eriştesi seçtim, Adrian ise basit bir Çin tabağı tercih etti. Huzur içinde, ayaküstü sohbet ederek yedik. Konuşmanın çoğunu Adrian yaptı, stajyer olarak geçirdiği gün ve patronunun ona verdiği sıradan görevler hakkında hikâyeler paylaştı. Onun dışa dönüklüğü benim içe dönük eğilimlerimi telafi ediyordu.

Yemeğimizi yerken, tanıdık bir izlenme hissine kapıldım. Adrian'ın arkasına baktım ve restoranın en ucunda oturan siyahlar giymiş birini fark ettim. Daha önce de buralardaydı ama bugün rahat edemeyeceğim kadar yakındaydı.

"Bana bir dakika izin verir misiniz? Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedim, çoktan ayağa kalkmışım. "Seninle gelmemi ister misin?" Adrian ağzına bir hamur tatlısı tıktırarak sordu.

Başımı salladım. "Sorun değil, geri geleceğim." Yemeğine dalmış gibi yapan gizemli kişinin yanından geçerek banyoya doğru yürüdüm.

Tuvalette, çıkmadan önce birkaç dakika bekledim. Hesabı ödedim ve Adrian'ın hâlâ bar işi hakkında konuştuğu arabaya gittim. Adamın yine bizi takip ettiğini gördüm.

"Buradan dön," dedim ve Adrian'ı park yerinin تنها bir köşesine çektim. "Hey, ne oldu?" diye sordu, benim aceleci davranışımı fark etmişti.

"Kuyruğumuz var," dedim bir sütunun arkasına saklanarak.

Takipçi bizi gözden kaybetti ve bana avantaj sağlayacak şekilde önden yürüdü. Onu takip ettim, bacağına vurdum ve yere düşürmeden önce kolunu tuttum. Silahını çekmeye çalıştığında, silahını elinden alıp ona doğrulttum. Tüm bunlar saniyeler içinde oldu ve Adrian anlaşılır bir şekilde dehşete kapıldı.

"Ne oluyor, Erika? Ne yapıyorsun?" Adrian panikledi ama ben bakışlarımı adama kilitlemeye devam ettim.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Ve neden bizi takip ediyorsun?" Adam ateş etmeyeceğini varsayarak küstahça sıırttı. Yanılıyordu.

"Beni vuramayacaksın," diye alay etti. Emniyeti açtım ve onu bacağından vurdum. Acı içinde çığlık attı ama asıl şoku Adrian yaşadı; adamdan daha yüksek sesle çığlık atan Adrian, ortaya çıkan kaos karşısında dehşete düşmüştü.

"Sana bir soru sordum. Çıkar şu maskeyi!" Adamın diğer bacağına nişan alarak emrettim. Adrian şoktaydı, durumdan çok etkilendiği belliydi.

Adam maskesini çıkardı ve boynunda dövmeleler, dudaklarında ve kaşında piercingler olan tipik bir beyaz Amerikalı ortaya çıktı. "Ben sadece işimi yapıyorum," diye inledi, bolca kan kaybediyordu.

"Seni kim gönderdi?" Silahı yeniden doldurarak sordum.

"Sanırım onu herkesten daha iyi tanıyorsun," diyerek doğrudan bir cevap vermekten kaçındı.

Durakladım, imayı anlamıştım. "Neden?" diye sordum. Üsteledim ve o da beni zor durumda bıraktığını bilerek ürpertici bir şekilde sırttı.

"Neden ona sormuyorsun?" diye güldü, acıyla yüzünü buruşturdu ama meydan okuyan tavrını sürdürdü. "O burada mı?" Şok olmuş bir halde silahımı indirdim.

"O hep buradaydı," diye gülümsedi adam ve aniden bana doğru atıldı. Yaklaşan sirenlerin sesi onu dondurdu. Polis geldi ve Adrian silahı benden kaptığı gibi bir kenara fırlattı. Polis sapığı tutukladı, o da son bir kez çarpık bir gülümsemeyle bana bağırdı.

"Senin için geliyor ve bu sefer bir sonraki güneşin doğuşunu göremeden ölecek. Çok geç olmadan onu terk et."

Bölüm 21

Sessizlik. Sağır edici bir sessizlik.

Olaydan sonra, Adrian'ın dairesine giderken ne Adrian ne de ben konuştuk. Adrian'ın kişiliğini bildiğim için kafasının içinde dönen çarkları neredeyse duyabiliyordum. Sessizliği her an bozabilirdi.

"Bütün bunlar da neydi?" Sonunda soru ağzından çıktı. Şaşırtıcı bir şekilde, onun kadar gürültücü biri için sesi sakindi, ancak soğukkanlılığında alttan alta bir korku ve gerginlik vardı.

İçimi çektim, camdan dışarı ve önümdeki yola baktım. "Ben de bilmiyorum," dedim, bu geceki olaylara düzgün bir açıklama getirmekte zorlanarak.

"Seni tanıyordu ve sen de onun kimden bahsettiğini biliyor gibiydin. Erika, başın bir tür belada mı?" Adrian gerçekten endişeli görünerek sordu. Birinin benim için bu kadar endişelendiğini görmek kalbimi ısıttı. "Eğer başın ciddi bir beladaysa bunu polise bildirmeliyiz."

"Başım belada değil, Adrian. Bu sadece geçmişten bir hayaletin bana musallat olmak için geri gelmesi. Endişelenecek bir şey yok," dedim, dairesinin önünde durup onu bırakırken. "Ama bana bu gece olanlar hakkında hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım ve kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Ama baş edemeyeceğin bir şey olursa polise gideceğimize söz ver," dedi bana gülümseyerek. Daha yakına eğildi, dudaklarımız birkaç santim ayrıydı. Biraz sonra ne olacağını bildiğim için geri çekildim. Adrian yorgun bir şekilde iç çekti. "Umarım bir gün duygularımı anlar ve karşılık verirsin. O zamana kadar bekliyor olacağım," dedi yanağımdan öpüp arabadan inmeden önce. Bu bana karşı olan duygularını göstermeye çalıştığı ilk sefer değildi.

İçimi çektim ve başımı direksiyona yaslayarak hayal kırıklığı içinde inledim. Hayatıma devam etmek istiyorum; gerçekten. Ama ne zaman birini öpmeye çalışsam ya da bir hamle başlatsam, son saniyede geri adım atıyorum. Sanki bedenim zihnimle işbirliği yapmıyor. Adrian'la birlikte olmak istiyorum - sıcak bir kişiliği olan iyi bir adam ve beni mutlu ederdi. Ama o, o değil. Sadece bir bakışıyla bile dizlerimin bağını çözen biri değil. Evliliğimizin dört yılı boyunca gerçek bir evli çiftten beklenen pek bir şey yapmadığımızı biliyorum. Sadece birkaç kez öpüştük. Neyi arzuladığımı bilmiyorum ama Adrian değil. İkisine birden sahip olamam. Mimosa'ya duyduğum çılgınlık ve şehvetin yerini doldurmak istiyorum ama bunu asla Adrian'la hissedemem. Bu yüzden onu yönlendirmek istemiyorum.

Adrian'a yaptıklarım için kendimden nefret ederek daireme geri döndüm. Ona yük olmamak için annemin evinden taşınmışım. Bodrum katındaki otoparka park ettim ve asansör panelindeki 7 tuşuna bastım. Benimle birlikte asansöre binen komşulara selam veremeyecek kadar yorgundum. Dairemin kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda küçük bir varlığın bacaklarına sarılmasıyla karşılaştım. Bu hareket yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Oscar, nasılsın bebeğim? Beni özledin mi?" Onu kucağıma aldım ve öpücüklere boğdum. Mutlu bir şekilde havladı ve kollarımda kıpırdandı. Oscar bir Labrador retriever, arkadaşım Nicole'un yeni eve taşınma hediyesi. Hep bir köpeğim olsun istemiştım ama Vanessa'nın alerjisi vardı.

Oscar'ın yemeğini kasesine koyarken sehpanın üzerinde bir şey fark ettim. Koyu kırmızı güllerden oluşan bir buket ve yanında çok tanıdık bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Almadan önce tereddüt ettim ve yüksek sesle okudum:

'Cici Köpek'

O gece gözümü bile kırpmadım ve yorgunluk bana zarar vermeye başlamıştı. Ertesi sabah Price binasına adım attığımda bir kaosla karşılaştım. Medya her yerdeydi, lobiyi doldurmuştu ve güvenlik ana binaya girmeye çalışan insanlarla iki katına çıkmıştı. Bu çılgınlıktı.

"Bayan Price?" Muhabirlerden biri mikrofonunu ve kamerasını yüzüme doğru tutarak bağırdı. Kalabalık arttı ve etrafım kameraların ve mikrofonların flaşlarıyla çevrildi.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" "Sen de bu
komplonun bir parçası mıydın?"

"Price Enterprise bir hiç olarak çökecek mi?"

"Şirketi devirmek için kurulan bu komploya dahil misiniz?"

"Kaza gecesi Bay Price'a yardım ettiniz mi?"

"Bugün çıkan haberlerden haberiniz var mıydı?" "Bay
Dimitri Price'ın sahte bir ölüm numarası yaptığını
biliyor muydunuz?"

Son soru beni ürküttü. Tam bir şaşkınlık ve dehşet içinde muhabire baktım. "Nasıl
öğrendiler?" diye sordum kendi kendime, sinirlerimi korku kaplamıştı.

"Ne?" Bağırđım, sanki ölümünü ilk kez duyuyormuşum gibi şok olmuş gibi davrandım.
Medyaya daha fazla bilgi vermek istemiyordum ama asıl soru şuydu: Nereden biliyorlardı?

Medya beni daha fazla soru bombardımanına tutmadan önce güvenlik bana güvenli bir yere kadar eşlik etti.

Son 24 saat içinde durumu tamamen değiştiren şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Robert?" Ofisine girerken seslendim. Başını ellerinin arasına almış masasında oturuyordu,
arka planda haberler çalışıyordu.

"Biliyor muydun?" diye fısıldadı, zar zor
duyulabiliyordu. "Neyi?" Yaklaşarak sordum.

"Biliyor muydun?" diye bağırđı öfkeyle, sandalyesinden kalkarak.

"Anlamıyorum," dedim sakince, onu daha fazla kızdırmamaya çalışarak.

"Hayatta olduğunu biliyor muydun?" Elini cam masaya vurdu. Çıkan sesle irkildim. Sessiz
kaldım ve ahşap zemine baktım.

"Neden? Neden bana söylemedin?" Telefonu masanın üzerine fırlattı, stresi
hissediliyordu. "He-I" diye kekeledim, tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyordum.

"Peki neden kendi şirketini satın alsın ki?" Robert elini tuzlu biberli saçlarında gezdirdi, son
derece stresli görünüyordu.

"Ne? Bunu bilmiyordum," dedim, kafam karışmıştı.

"Evet, bu şirketi ve tüm varlıklarımızı satın aldı. Neredeyse iflas ettik. Yapabileceğim hiçbir
şey yok," diye iç geçirdi. "Ama bunu neden yapıyor? Her şey zaten onundu."

Sessiz kaldım, herhangi bir cevap veremedim.

Bu sorulara cevap verebilecek tek bir kişi vardı: Vincenzo Rinaldi. Kocasını olsun ya da
olmasın, bana birkaç cevap borçluydu. Öyle ya da böyle, şeytanlarımla yüzleşme vakti
gelmişti.

Bölüm 22

"Alo?"

"Vincenzo'yu görmem gerek," dedim ofisimde volta atarken ve bir elimi saçlarımda gezdirirken.

"Bu numarayı nereden buldun?" Peter şaşkınlığı sesinden belli olan bir ifadeyle sordu, muhtemelen telefonuna bakıyordu.

"Bu önemli değil. Onunla konuşmam gerek," dedim çaresizliği sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Ben onun asistanı değilim. Nerede olduğunu bilmiyorum," diye tersledi Peter, açıkça sinirlenmişti.

"Sen. Sadece ona buluşmak istediğimi söyle," dedim telefonu kapatmadan önce kararlı bir şekilde.

Robert'la görüşmemden sonra karanlıkta kaldım. Vincenzo'nun şirkete karşı davranışları şaşırtıcıydı. Kendisi için bir gurur ve başarı kaynağı olan kendi şirketine saldırması tamamen beklenmedik olmasa da şaşırtıcıydı.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Düşüncelerim Rio'daki evinde geçirdiğim zamana geri döndü. O bir Price değildi. Eğer Robert'ın torunu değilse, neden öyleymiş gibi davranıyordu? Neyi kaçıırıyordum? Sorular zihnimde dönüp duruyor, başımı döndürüyordu.

Dikkatimi işle dağıtmaya karar verdim, masama baktım ve toparlanmayı düşündüm. Belki de işimden atılacaktım. Belki de Rio'daki malikâneneden kovulmadan önce ayrılmak daha iyiydi - bunu kişisel olarak algılasaydım açık bir hakaret olurdu.

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkararak koltuğuma oturdum ve e-postalarımı göz attım, işi dönen düşüncelerimden kaçmanın bir yolu olarak kullandım. O kadar dalmıştım ki, asistanım kapımı çalana kadar saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Herkese iyi geceler diledikten sonra ofisten sıkıntılı bir şekilde çıktım, hâlâ Peter'in aramasını ya da Vincenzo'dan bir mesaj gelmesini bekliyordum.

Sonunda daireme vardığımda, rahatsız edici bir sessizlikle karşılaştım. Oscar genelde beni kapıda karşılardı ama bu gece ürkütücü bir sessizlik vardı. "Oscar?" diye seslendiğimde kalbim küt küt atıyordu. Bebeğim, neredesin?" Topuklularımı çıkardım ve ışıkları açtım.

Vincenzo'yu hain köpeğim Oscar'la birlikte kanepemde otururken gördüğümde şaşkınlıkla ciyakladım. -Kucağında bir kedi gibi mırıldanıyor.

Bir elimi hızla atan kalbimin üzerine koyarak sakinleşmeye çalıştım. Kapıya yaslanarak titreyen bedenimi kontrol etmeye çalıştım. Vincenzo'nun yoğun bakışları sanki içimi yakıyordu. Beni yırtıcı bir yoğunlukla incelemesini izledim.

"Görüyorum ki mesajımı almışsın. Görünüşe göre o senin asistanın," dedim, anahtarlarımı kaseye koyup karşısına otururken soğukkanlı ve kendinden emin davranmaya çalışarak. Yoğun bakışları kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu.

Gergin bir şekilde boğazımı temizleyerek, "Eminim sizi neden görmek istediğimi merak ediyorsunuzdur," diye başladım. Sözlü bir cevap alamadım ama gözleri ilgiyle parladı.

Geçen yıl boyunca pek değişmemişti. Yoğun siyah takım elbisesi ve beyaz atletikle her zamanki gibi gösterişli, koyu renk saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, beni

endişeyle yutkundurdu. Gözleri karardı ve

Varlığı güçlü bir cazibe yayıyordu.

"Ne istiyorsun, Erika?" Derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sadece sesinin bile beni nasıl etkileyebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu da beni isterse başka neler yapabileceğini merak etmeye itti.

"The Price Enterprise hakkında," dedim, daha çok bir soru gibi. Gerginliğimle eğlenen kara bir kaşını kaldırdı.

"Ne olmuş ona?" Kanepede daha dik oturup uzun bacaklarını alaycı ve baştan çıkarıcı bir tavırla açarken Oscar'ı okşadı.

"Bugün Robert'ı gördüm." Harap olmuş yüz ifadesini hatırlayarak iç çektim. "Çok yıkılmış görünüyordu, Dimitri." İsim ağzımdan kaçtı. Yüz ifadesi karardı, elleri yumruk oldu.

"Özür dilerim. Eski alışkanlıklar," dedim beceriksizce, zayıf görünmemeye çalışarak.

"Bu bir soru değildi, Erika," dedi sabırsızca, hâlâ benim hatamdan dolayı öfkeliydi.

"Bunu neden yapıyorsun? Şirket zaten senindi," diye sordum bir elimi saçlarımda gezdirerek.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye reddetti, ayağa kalktı ve ilgiyle daireme baktı. Eşyalara dokunmaya başladı, yatak odama doğru yöneldi. Ben de onu takip ettim.

"Vincenzo, seninle konuşuyorum," diye bağırdım hayal kırıklığı içinde, küçümseyici tavrına sinirlenmişim.

Arkasını döndü, bana doğru yaklaştı ve beni yatak odasının duvarıyla arasına hapsetti. Kollarını iki yanıma koydu, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı, sıcak, naneli nefesi bana hazır olmadığım şeyler hissettirdi.

"Ne?" Nefes nefese sordum, onun yakınlığı zihnimi karıştırmıştı.

"Benim adım. Adımı söyle," diye fısıldadı, yüzü yaklaşıyordu.

İsmi dilimin ucundaydı ama yaptıklarını ve ailesinin öfkesini hatırlayınca onu kendimden uzaklaştırdım. Tepkim karşısında şaşırarak tökezledi.

"Hayır, bunu yapamazsın. Benden boşandın, beni terk ettin. Sen-" Karşı konulmaz duyguları işlemeye çalışırken kelimelerim birbirine karıştı.

Aradaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu his tamamen yersizdi ama hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Kollarıyla belimi sararak beni kendine çekerken dudakları inanılmaz derecede yumuşaktı. Ben de teslim oldum, onu öptüm ve kollarımı boynuna doladım. Dili ağzımı keşfetti ve vücudundaki her kasın benimkine baskı yaptığını hissettim. Ceketini yere attı.

Dili hakimiyet için benimkiyle savaştı ve o kazansa da bu alandaki becerisi ortadaydı. Saçlarımı hafifçe çekerek benden bir nefes almamı sağladı. Dudakları boynumdan aşağı inerek köprücük kemiğimi ısırdı ve ayağımı kaybetmeme neden oldu. Popomu tuttu ve "Atla" diye fısıldadı. İtaat ettim, beni yatağa taşıırken bacaklarımı beline doladım ve beni hararetle öptüm.

Bizi yatağa bıraktı. Giydiğim kalem eteğe kolayca ulaşabiliyordum. Bacaklarımın arasına yerleşti, beni öyle bir baskıyla öptü ki yıldızlar gördüm. Çekildiğinde inledim. Kıyafetlerini çabucak çıkardı, acelesi belliydi. Gömleğinin düğmeleri koptu ve mükemmel vücudu ortaya çıktı. Geniş omuzlarına, kollarına ve karın kaslarına hayranlıkla baktım, fiziksel mükemmelliği karşısında şaşkına dönmüştüm.

Ben onun belirgin vücudunu keşfederken o eğildi ve beni tekrar öptü. Eli gömleğimin altında yolunu buldu ve beni sıvı bir ısı durumuna gönderdi. Gömleğimin kumaşı ona fazla gelmiş gibiydi; beni şaşırtarak gömleğimi yırttı. Dantelli siyah iç çamaşırlarımın içindeki görüntümü hayranlıkla seyretmek için durakladı ve takdirle homurdandı. "Çok güzel," dedi ve göğüs dekolterimin arasındaki yolu öptü.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık bunaltıcıydı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tam göğüslerime ulaştığında telefonu çaldı. İlk seferinde duymazdan gelmişti ama benim telefonum çaldığında hayal kırıklığı içinde homurdandı, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Yatakta kaldım, ağır ağır nefes alıyordum, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Kısa ama gürültülü bir telefon görüşmesinden sonra geri döndü ve ben yerimden kıpırdamadım. Üzerimde durdu, bana hayranlıkla baktı ve eğilip ayak parmaklarımı kıvrandıran, ruhumu yakan bir öpücük verdi.

"Geri döneceğim," dedi, alnımdan öptü ve dışarı çıkmadan önce harap olmuş gömleğini aldı.

Ön kapı kapandığında kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım. Yırtık gömleğime baktım ve boynumda onun öpücüklerinden kalan morlukları hissettim. Şaşkınlık içinde inleyerek yatağa uzandım.

"Az önce ne oldu öyle?"

Bölüm 23

Olayların aniden değişmesiyle kendimi bir kez daha uyuyamaz halde buldum. Rahatsız edici bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Dün gece Vincenzo ile karşılaşmamız, beş yıllık birlikteliğimizde olmayan bir tutkuyla doluydu. Daha önce hiç öpüşmemiştik bile; şimdi bunu başlatan oydu.

Onu hâlâ tenimde hissedebiliyordum; ılık nane kokulu nefesini, günahkâr dudaklarını ve ellerini. Tanrım, o eller.

Anıları silkeleyerek yataktan kalktım ve dün geceki günahın kalıntılarını temizlemeyi umarak sıcak bir duş aldım. Vincenzo Rinaldi'nin hâkimiyetindeki yeni bir kaos günü için giyindim.

Price Enterprise binasına vardığımda gördüklerim karşısında şok oldum. İsim levhası kaldırılmış, yerine dev bir "M&T" logosu yerleştirilmişti.

İçeri girdiğimde şaşkınlıkla bakakaldım. Her şey ya değiştirilmiş ya da tahrif edilmişti. Çalışanlar eşyalarını kutulara dolduruyorlardı, yüzlerinde şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir ifade vardı.

"Alessandra, neler oluyor?" Etrafta koşuşturan kıdemli çalışanlardan birine sordum, gözleri yaşlarla doluydu.

"Oh, Bayan Black, bilmiyor musunuz? Dün gece hepimize e-posta yoluyla fesih mektupları geldi. Bugün eşyalarımızı toplamamız söylendi," dedi, daha önceki mutlu tavrı yerini ihanet ve üzüntü dolu bir yüze bırakmıştı. Onu kucakladım ve sessizce hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir grup insanı haber vermeden işten çıkarmak yasa dışıydı ve bu çok fazlaydı-Vincenzo bu alışkan çalışanlara bunu yapamazdı.

"Onunla konuşacağım. Lütfen ağlama," dedim, gözyaşlarını sildim ve güven verici bir gülümseme sundum.

Binanın derinliklerine doğru ilerledikçe manzara her yerde aynıydı - insanlar toplanıyor ya da yeni yüzler yerleşiyordu. Önsezilerim Vincenzo'nun orada olacağını söylerken CEO'nun ofisine doğru yürüdüm.

Robert'ın asistanı CEO'nun ofisinin dışındaki masasındaydı, gülümsemesi içimdeki kargaşaya kısa bir soluk aldırdı. Ama Alessandra'nın gözyaşlarının hatırası öfkemi yeniden alevlendirdi.

Kapıyı çalmadım. Bir toplantının yapıldığı odaya daldım. Bütün başlar bana döndü ama gözlerim Vincenzo'ya kilitlendi. Neredeyse kendini beğenmiş gibi görünen bir beklentiyle bana baktı.

"Bize müsaade ederseniz, lütfen," dedi ve bakışlarını ayırmadan diğer herkesi kovdu. Birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk.

Aralarında dekolte giysili bir kadının da bulunduğu odada bulunan dört kişi bana küçümseyen bakışlar fırlattı. İçten içe alay ettim. "Kaltak, onu alabilirsin," diye düşündüm. Zaten artık benim değildi.

Vincenzo karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen oturun Bayan Black," dedi. Bana bir iş anlaşmasını tartışan bir müşteri gibi davrandı.

Homurdandım ve doğrudan ona doğru yürüdüm, ellerimi cam masanın üzerine koydum ve kendini beğenmiş yüzüne ters ters baktım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Gözlerimi onunkilere kilitleyerek talep ettim. Derin gri gözleri emreder gibiydi, bana hükmetmeye çalışıyordu.

"Peki Robert nerede? Neden iyi insanları sebepsiz yere işten çıkarıyorsunuz?" Hayal kırıklığı içinde neredeyse çığlık atacaktım. Gözleri hafifçe seğirdi; bu, ona hükmedildiğini gösterirdi.

Tepkisiz yüzü çıldırtıcıydı. "Bu şirketin sahibi benim Bayan Black. Robert görevinden emekli oldu. İşten çıkarılan çalışanlara gelince, bir nedenim var: onlar benim şirketimde çalışabilecek kapasitede değiller" dedi ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, korkutucu adımları geri adım atmama neden oldu.

Beni kendisiyle cam masa arasında köşeye sıkıştırdı. Koyu renk takım elbisesi ve kendine has kokusuyla karışan Armani parfümü kafa karıştırıcıydı. Kendimi toparlayıp uzaklaşmaya çalıştım ama bileğimden tutup beni geri çekti.

"Nereye gidiyorsun?" Derin sesi bedenimi titretti.

Sinirle yutkundum. "Toplanmaya gidiyorum tabii ki. Burada kalmak için bir neden göremiyorum," dedim ama beni çok sıkı tutuyordu.

Bileğimi bıraktı ama kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Derin bir nefes aldı, zevkle inledi. Vücudum da aynı şiddetle karşılık verdi.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı burnunu boynumda gezdirirken. Zevkten titredim ve kısık bir inilti çıkardım. Bir an geri çekildi ama beni tutmaya devam etti, beni döndürdü ve masanın üzerine itti. Belimden tuttu ve beni masanın üzerine oturttu.

Saçlarımdan tuttu ve beni morartıcı bir öpücüğe çekti. Elleri vücudumda dolaştı ve bacaklarımdan arasına yerleşti. Neyse ki pantolonuma ulaşmak daha kolaydı. Saçlarımı bıraktı ama kıcımlı sıkıca kavrayarak beni kendisine doğru daha sıkı çekti. Öpüşürken duyduğu açlık beni zevkten titretti.

Kollarımı sırtına doladım, onu kendime çektim, sırtını kaşıdım ve onu orada tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Elleri sırtımdan kıcıma doğru ilerlerken ağzımın içinde inledi ve benimkiyle eşleşen bir çaresizlikle sızdı.

Öpüşü beni çılgına çeviriyordu, kalın dili ağzımın her santimini keşfediyordu. Elleri gömleğimin altına girip sütyenimi karıştırdığında, sağduyum yeniden kendini gösterdi ve onu ittim.

Nefes nefese ona baktım ve ellerimi dağınık saçlarımda gezdirdim. Tekrar yaklaşmaya çalıştı ama onu durdurmak için bir elimi göğsüne koydum. O da ağır ağır nefes alıyordu, yırtıcı hayvan gibi bakışları arzumu körüklüyordu.

"Neden her konuşma birbirimizin kıyafetlerini çıkarmamızla bitiyor?" Gergin bir şekilde kıkırdarak sordum.

Elimi tuttu, alnımı birleştirmek için eğildi ve gülümsedi. "Çünkü sonunda seni tamamen kendime aldım ve bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

Bölüm 24

Beni tekrar öpmek için eğildi ama kapının çalınması bizi böldü, ondan bir sıkıntı iniltisi ve benden bir kıkırdama geldi. Dudaklarımı son bir kez daha gagaladı, geri çekildi ve şakacı bir şekilde göz kırptı. Yine de gözleri yoğundu ve bunun bitmediğine, daha çok şey olacağına dair bir söz veriyordu.

O yerine dönerken ben de masadan aşağı atladım ve aceleyle kıyafetlerimi düzelttim. Gömleğimi ve sütyenimi düzelttim, daha şık görünmesi için saçlarımı karıştırdım. Gerçekten de işini kurtarmak için patronuyla yatan kız ben miydim? Bu daha ilk gündü ve şimdiden berbat bir haldeydi.

"İçeri gel," dedi yanaklarımın hâlâ kızarmasına neden olan güçlü bir sesle. Bakışları, kesintiyi unutmak ve kaldığımız yerden devam etmek istediğini gösteren bir bakışla üzerimde oyalandı. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için boğazımı temizleyerek göz temasını kestim. Kötü Erika, kötü, kötü, çok kötü.

Az önceki kadın içeri girdi, darmadağınık görüntüm karşısında gözleri küçümsemeyle kısıldı. "Sözlerimi geri alıyorum," diye düşündüm. "Ona sahip olamaz; o benim." Ona ters ters baktım ama sonra bir şeyin farkına vardığımı hissettim. Az önce Vincenzo'yu bir nesneymiş gibi mi sahiplenmişim? Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, kafamı karıştırıyordu.

"Gidip eşyalarımı alayım o zaman," diyerek kapıya doğru yöneldim ama onun sözleri beni durdurdu.

"Hayır, eşyalarını toplamıyorsun," dedi umursamaz bir tavırla ve bir açıklama için davetsiz misafire baktı.

"Neden olmasın?" Ses tonum meydan okumayla karışık bir şekilde sordum. "Bütün halkım gitti. Kalmak için bir nedenim yok."

"Çünkü kovulmadınız, Bayan Black," dedi, ses tonu kesindi. Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırdım.

"Eğer kalacaksam takımımı geri istiyorum. Eğer kalmayacaksam, o zaman hoşça kalın Bay Rinaldi," dedim ve kararlılıkla dışarı çıkmadan önce ikisine de başımı salladım.

Dördüncü kattaki ofisime doğru ilerlerken, yerimde zaten birinin olduğunu görünce irkildim.

"Hmm... afedersiniz, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Ofisimde eşyaların yerini değiştiren adamla yüzleşerek sordum.

"Oh, siz Bayan Black olmalısınız. Ben Harry Stewart. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve elini uzattı. Şaşkın bir halde orada durmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kimdi bu kızıl saçlı adam? Elini geri çekti, biraz mahcup görünüyordu. "Bir dakika lütfen," dedi parmağını kaldırarak. Masamın etrafında yürüdü ve bana bir giriş kartı uzattı.

Aldım, üzerinde bir barkodla birlikte adım yazıyordu. "Nedir bu?" diye sordum.

"14. kata taşınmanız gerekiyor. Patronun emri," dedi ve eşyalarını düzenlemeye devam ederken göz temasından kaçındı.

Ona sempatiyle baktım. Gergin olduğu belliydi ve eski ofisimde hiçbir şey kalmadığı için ona uymaya karar verdim. Asansörün 14. kat düğmesine bastım. Yolculuk sessizdi, birçok yeni yüz asansöre binmiş ama biz tepeye ulaşmadan ayrılmıştı.

On dördüncü kata vardığımda sadece iki kapı buldum. İlkine doğru yürüdüm, burası bir konferans odasıydı. İkinci kapıda bir giriş kartı okuyucusu vardı. Kartımı okutarak açtığımda karşıma şık ve iyi döşenmiş bir ofis çıktı. Cam duvarlar ve şık bir cam masa, pelüş bir kanepe ve bir yönetici koltuğu ile alanı süslüyordu. Ama dikkatimi çeken şey masanın üzerindeki isim levhası oldu.

"Başkan Yardımcısı," gözlerime inanamayarak yüksek sesle okudum. Gözlerimi kırıştırdım, kelimeleri tekrarladım, hâlâ inanmıyordum. Benim adım, Başkan Yardımcısı unvanıyla birlikte. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

"Erika Black, Başkan Yardımcısı," Vincenzo'nun içeri girdiğini fark etmemiştim. Kapı aralığına yaslanmış, kendini beğenmiş ve memnun görünüyordu. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?" dedi bana yaklaşarak.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kekeledim, hâlâ şokun etkisindeydim.

Kıkırdadı, yakınımdaya durdu. Omuzlarımı nazikçe tuttu ve sanki karışık duygularımı anlıyormuş gibi alnımdan öptü. Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti, bunun bir rüya olmadığına ve eğer öyleyse bile o kadar da kötü olmadığına dair bana güvence verdi.

Bu düşünceyle gülümsedim ve durumu kabullenip her anın tadını çıkararak ona sarıldım. Sanırım daha iyi bir iş için patronuyla yatan kız bendim. Kendi aptallığıma gülümsedim ve anı kucakladım.

Bölüm 25

Ve onun planının hepimizden daha büyük olduğu konusunda haklıydım. O haftanın ilerleyen günlerinde Price Malikanesi boşaltılıyordu, tamamen boşaltılmıştı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama olanları izlemek benim için çok fazlaydı.

"Senin derdin ne be?" Ona öyle bir öfkeyle bağırdım ki PA'sı irkildi. Sanki patlamamı bekliyormuş gibi yorgun bir şekilde iç çekti. Yani, hadi ama, kimse kimseyi onun beni tanıdığını sandığı gibi tanımıyor.

"İzninizle," dedi asistanına ve beni odadan dışarı çıkardı. Boş bir konferans odasına girdiğimizde bana ters ters baktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da ofisimin sahibiymişsin gibi içeri dalıyorsun? Senin nankör tavırlarından bıktım artık," diye bağırdı, yüzü öfkeyle kızarmış ve damarları kabarmıştı. Bu manzara korkutucuydu; bana bir zamanlar bir gardiyanı vuran adamı hatırlattı.

Sersemlemiş ve biraz da korkmuş bir halde sessiz kaldım, yangına körükle gitmeden önce öfkesini boşaltmasına izin verdim.

"Büyükanne ve büyükbabanı kendi evlerinden kovmaya hakkın yoktu!" Ben de onun öfkesine uyarak bağırdım. Bu tavırla kendi mezarımı kazdığımı biliyordum ama bu önemliydi.

Beni daha yakına çekti. "Onlarla ne yaptığın seni ilgilendirmez. Onlar benim sorunum, senin değil." Beni kabaca itti. "Uzak dur. Artık bir Price değilsin. Sınırlarını bil yoksa sen de onlar gibi ortadan kaldırılsın," dedi ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Orada öylece durmuş, az önce olanları sindirmeye çalışıyordum. Durumun gerçekliği beni çok etkiledi. Sözleri kötü niyetli olsa da doğrudu; onların işine karışmaya hakkım yoktu. Onunla bir sözleşme ilişkisi içindeydim ama aileyle olan duygusal bağlarımı görmezden gelmek zordu.

Arabayla Price Malikanesi'ne geri döndüm, nakliyeciler hâlâ çalışıyordu. Robert bir telefon görüşmesi yapıyor, agresif bir şekilde konuşuyor, Adaline ise bir koltuğa oturmuş şarabını yudumluyordu.

"Adaline, nasılsın? Böyle olduğu için çok üzgünüm" dedim, karşısına oturdum ve elini tuttum. Bana ters ters baktı ve elini çekip ayağa kalktı.

"Nasılım ben? Ne cüretle bu eve gelip benim iyiliğimi sorarsın? Seni sefil orospu," diye tükürdü ve şarap bardağını eğerek başımdan aşağı kırmızı şarap döktü. Şarap beyaz gömleğimin içine işledi ve saçlarımı ıslattı. Şok içinde nefes nefese kaldım. "Benden ve ailemden uzak dur!" diye bağırdı. "Sen gelene kadar her şey yolundaydı. Bebeğim senden kurtulmak için ölü numarası yaptı ve şimdi yüzüme bile bakmıyor. Bunların hepsi senin suçun. Bunu senin yüzünden yapıyor. Bebeğimi bunu yapması için baştan çıkarmak için fahişelik yöntemlerini mi kullandın?" diye ağladı ve gözyaşları içinde yere yığıldı.

Suçlamalarının ağırlığı dayanılmazdı. Geriye kalan aşağılanma ve kendime olan saygım onun sözleriyle paramparça oldu.

Robert ağlayan karısına yardım etmek için koştu. Onu kendine yakın tutarken, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle bana baktı. "Bence şimdi gitsen daha iyi olur," dedi. "Ona bir daha bizim için endişelenmesine gerek kalmayacağını söyle. Karıma ben bakabilirim. Bu kadar aşağılanma yeter. Artık huzur içinde yaşayabilir. Onu evimize getirdiğim ve ona ailem gibi davrandığım için pişmanım. Onu ait olduğu yerde, koruyucu aile yanında bırakmalıydım," diye bağırdı ve Adaline'i kucaklayıp rahatlatıcı sözler mırıldandı.

Yenilmiş bir şekilde malikaneden ayrıldım ve eve döndüm. Duşa girdim ve vücudumdaki kırmızı şarabı temizledim. Ofise dönmedim, bunun yerine işleri evden halletmeyi tercih ettim. Dikkatimi işle dağıtmaya çalıştım ama günün olayları üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu. İçimi çektim, dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koydum ve stres, sahte bir ilişki ve şimdi de kendimi fahişelikle suçladığım son altı yılı düşündüm. Bu aileyle evlendiğim için pişmanlık duyuyordum. Kendimi şeytana satmak yerine normal bir insan gibi kredi çekebilirdim.

"Belki de hayatıma devam etme zamanı gelmiştir. Belki biraz kendime zaman ayırmalıyım," dedim yüksek sesle, başımı sallayarak. Telefonumu çıkardım ve ekstra peynirli bir jumbo pepperoni pizza sipariş ettim. İçecek için, pizzacıda votka bulunmadığı için yakındaki markete gittim. Sipariş 20 dakika içinde elime ulaşacaktı, kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve cüzdanımı aldım.

Mağaza sadece bir blok ötedeydi, ben de yürümeye karar verdim. Akşamın erken saatleriydi ve insanlar köpeklerini gezdirirken çocuklar oynuyordu. Bir el arabası kaptım ve biraz yiyecek aldım,

İki şişe votka da dahil. Apartmanıma yaklaşıırken ana kapının önünde bekleyen pizzacı çocuğu gördüm.

"Hey, bu 312 numaralı daire için mi?" diye sordum. Çocuk, Blake, sipariş detaylarını kontrol edip başını sallamadan önce transa geçmiş gibi bir bakışla bana baktı. Ellerim dolu olduğu için pizzayı uzatmakta tereddüt etti.

"Pizzayı daireme taşımama yardım eder misin?" Kibarca sordum.

"Evet, elbette," diye cevap verdi. Ona teşekkür ettim, ikimizi de içeri aldım ve asansörde konuştuk. Hâlâ lisede okuyan Blake, amcasına yarı zamanlı bir işte yardım ediyordu. Benim katıma ulaştığımızda Adrian kapımda bekliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Adrian arkasını döndü, gülümsedi ve yiyecekleri benden almayı teklif etti.

"Bu Blake; pizzamı teslim etmeye geldi," dedim ve Adrian'a pizza kutusunu uzattım. Adrian Blake'e ödeme yapmak için para çıkardı ama ben ona ödemeyi zaten yaptığımı söyledim. Blake'e cömertçe bahşış verdim ve o da kocaman bir gülümsemeyle gitti.

Adrian daireme girdi ve ben de ona akşam yemeği yiyip yemediğini sordum. Yiyecekleri yerleştirmeme yardım ederken votka şişelerine ilgiyle baktı.

"Bugün özel bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet, onun gibi bir şey," dedim. Bugün özeldi çünkü sonunda değerimin farkına varmış ve eski, karmaşık hayatıma devam etme zamanının geldiğine karar vermiştim.

"Sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim?" Adrian alışverişe yardım ederken sordu. Yanıt olarak mırıldandım ve üzerinde adımın yazılı olduğu votka şişesine odaklandım.

"Bugün ne oldu? Acilen çıktın ve bir daha geri dönmedin mi?" diye dikkatle sordu.

İçimi çektim, birkaç bardak aldım ve bir pizza dilimi ve bir bardak votkayla kanepeye oturdum. Adrian da bana katıldı ve ona da bir bardak doldurdum.

"Vincenzo, eski adıyla Dimitri, büyükbabasının şirketini devralmakla kalmadı, Price Malikanesi'ni de satın aldı," dedim televizyonda bir film izlerken.

Adrian içkisinde boğuldu ve şok içinde bana baktı.

"Hepsi bu kadar değil. Büyükanne ve büyükbabasını da kovdu. Kimseleri yokken onlara bakan insanlara bunu nasıl yaparlar anlamıyorum. Oğullarını kaybettiler ama yine de onu yanlarına aldılar ve şimdi de bu. Onlar için üzülüyorum," dedim, sarhoşluğum arttıkça kelimelerim bulanıklaşıyordu.

Adrian beni dinledi, hayal kırıklığımla anladı ve içimi dökmeme izin verdi.

"Babamla bir an daha geçirebilmek için her şeyi yapardım. Benimle ilgilendi, beni eğitti ve beni sevdi. Ordudaydı ve bir oğul istiyordu ama beni ve kız kardeşimi de aynı şekilde severdi. Dövüşlere olan ilgimi teşvik etti ve sanırım on altı yaşında onu ters çevirdiğimde gurur duydu," dedim gözyaşlarımın arasından gülümseyerek.

"Onu seviyordum ve Robert'ta onu babam olarak değil, ihtiyaç duyduğumda yanımda olması gereken biri olarak görüyorum. Bunun yaşlı bir çiftin başına gelmesi çok acı verici," diye ağladım, yıkılmadım ama

duygularımı serbest bırakmaya ihtiyacım var.

"Dağınık olduğum için özür dilerim," diye özür diledim.

Adrian kolunu omzuma koydu ve hüzünle gülümsedi. "Sen çok cesursun, Erika. Tanıdığım en güçlü kadınsın."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Bu kadar üzücü konuşma yeter. Bunu atlatmam gerek," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Korku filmlerine ne dersiniz?" Adrian heyecanla önerdi.

"Hodri meydan," diye güldüm, hayatımın yakında daha iyi bir hal alacağını umuyordum.

Bölüm 26

Ertesi sabah uzun ve ayrıntılı bir istifa mektubu yazdım ve mutsuzluğumun kaynağına, varlığımın belası ve aynı zamanda hayatımın aşkı olan M&T şirketler zincirinin CEO'suna e-posta ile gönderdim.

Tüm acil aramalarını ve mesajlarını görmezden geldim. Sesli mesajları bir tepki için yalvarıyordu ama ben onu kaldırımda öylece bırakmaya kararlıyım, tıpkı bana birçok kez yaptığı gibi. Garip bir adalet duygusuydu bu - beni öylece bırakıp gittiğinde hissettiğim şey buydu. Mutlu olup olmaması benim için önemli değildi; hayatımla bir masa oyunu gibi oynamasına bir daha asla izin vermeyecektim. Büyükannesinin söylediği sözler, beni kendi şartlarına göre nasıl kullandığına ışık tutuyordu. Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmamıştı ve şimdi kontrolü ele alma sırası bendeydi. Kulağa önemsiz gelebilir ama bugün böyle hissediyordum. Bunun tadını çıkarmaya, pişmanlık ve aydınlanmayı yarına saklamaya niyetliydim.

Derin ve cesur bir nefes alıp arabadan çıktım ve ruh katili M&T binasına doğru ilerledim.

Eski ofisime giderken herkese zorla gülümsedim ve giriş kartımı son bir kez kaydardım. Oda aynen bıraktığım gibiydi. Çabucak eşyalarımı tek bir kutuda topladım. Korkakça geliyordu ama utanmıyordum. Eğer bunu şimdi yapmazsam, bir daha asla cesaretimi toplayamayacağımı biliyordum.

Odaya son bir kez baktım, anahtar kartını masanın üzerine bıraktım ve dışarı çıktım - bu sefer temelli olarak. Asansörle otoparka inerken, asistan da bana katıldı. Aşağı inerken zoraki bir gülümseme takındım. Binadan çıktığımda, şaşırtıcı bir şekilde hiç olay çıkmadı. Ne bağırış çağırış, ne kırılan eşyalar, ne de beni tutmak için son dakika girişimleri. Sanki sonunda gitmeme izin veriyor gibiydi. Arabama bindim, orada oturdum ve bekledim, yarı yarıya beni durduracak büyük bir jest bekliyordum, ama hiçbir şey gelmedi. Sanki onun için düşündüğüm kadar önemli değilmişim gibiydi. Garip bir şekilde, kızgın değildim, sadece hayal kırıklığına uğramıştım. Sanki içten içe, onun beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğini biliyordum. İsterse kendini becersin, umurumda değildi çünkü benim için bitmişti. Onunla işim bitmişti ve bu sefer öyle kalacaktı. En azından şimdilik.

Arabayla uzaklaşırken, bina dikiz aynamda gittikçe küçüldü. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim ve sonunda yeniden nefes alabildim.

Yani özgürlük böyle bir şey mi? Öyle olsa iyi olur çünkü harika hissettirdi.

Henüz şehri terk etmemeye karar verdim ama bir şeyler düşünecektim. İşsiz birkaç ay yetecek kadar birikimim vardı.

Yaptığım ilk şey Nicole'u aramak ve arkadaşlarımızla küçük bir buluşma ayarlamak oldu. En azından ben denedim ama sonunda sadece Nicole ve ben şehrin en seksi kulübüne gittik. Zil zurna sarhoş olduk ve şimdiye kadar yaşadığım en zehirli ilişkiden kaçışımı kutladık. Yalnız olmamız önemli değildi; hiçbir pişmanlık ya da endişe duymadan hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum.

Nicole bana güldü, sarhoş olduğu her halinden belliydi. "Bok suratlısın," diye kıkırdadı.

Ben daha da sert güldüm. "Hayır, sen bok suratlısın," diye karşılık verdim. İkimiz de gülmekten iki büklüm olduk. Barmene işaret ettim. "İki shot daha lütfen," diye emrettim sırtarak.

Nicole'e döndüm. "Tam bir pislik. Beni durdurmaya bile çalışmadı," dedim, öfkem yeniden su yüzüne çıkmıştı. Sözlerimi tam olarak anlamamış olsa da başını salladı. "Beni iki kez terk etti," dedim iki parmağımı kaldırarak. "İki kez! Onu aramaya gittim ve o piç beni durdurmadı, aramadı, kapımı kırıp geri dönmem için yalvarmadı ya da af dilemedi. Hiçbir şey yapmadı." Lafi uzattıkça uzattım. "Biliyor musunuz? Onu aramalıyım."

Nicole biraz ayıldı. "Hayır, Erika, bu kötü bir fikir," diyerek telefonumu almaya çalıştı.

"Evet, bu harika bir fikir! Onu aramalı ve tüm bu hayal kırıklığını gidermeliyim," diye ısrar ettim, arama düğmesine bastım ve telefonu açmasını bekledim.

"Alo?" Sesi nötr ve baştan çıkarıcıydı, sarhoş halimin daha da etkilenmesine neden oldu.

"Dinle beni, seni pislik," diye başladım, yerimden kalkıp telefona doğru bağırıma başladım.

"Erika?" Sesi şok olmuş gibiydi, muhtemelen benim aradığımdan emin olmak için telefonunu iki kez kontrol ediyordu.

"Evet, benim, seni orospu çocuğu. Sen tam bir pisliksin. Beni iki kez terk ettin, iki kez! Ve ben yine de seni aramaya geldim, o zavallı kıçını aramaya ve sen beni durdurmadın," diye bağırdım, sesim kırılarak. Hat bir an sessiz kaldı ve neredeyse bağlantıyı kestiğini düşünerek telefonu kapatacaktım. Ama nefes alışları duyulabiliyordu, yani en azından dinliyordu.

"Sen... beni durdurmaya bile çalışmadın, beni kendine çektin, duvara yasladın ve akıllara durgunluk veren bir öpücükle kalmam için beni ikna ettin. Altı yıl, Dimitri. Altı lanet yıl ve hiçbir şey. Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum. Umarım evlendiğimi, çocuk sahibi olduğumu ve beni hayal edebileceğinden çok daha fazla sevecek biriyle yaşlandığımı gördüğünde pişman olursun. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum." Telefonu kapattım, yerde hıçkırarak ağlıyordum. Nicole yanıma oturdu, beni sıkıca tuttu ve ben bir bebek gibi göğsünde ağlarken beni ileri geri salladı.

Sonrasını pek hatırlamıyorum ama bembeyaz, kral dairesindeki kocaman pencerelerden muhteşem bir manzara eşliğinde yumuşacık bir yatakta uyandım. Bir balkon şehrin silüetine bakıyordu. Sağıma baktım ve Nicole'u gördüm, horluyordu ve pasta suratlı, tamamen dağılmıştı. Gülümsedim.

İlk defa iyi olabileceğimi hissettim.

Bölüm 27

Büyük taşınmamın üzerinden birkaç ay geçmişti ve ben gelişıyordum. Yalnızlığa olan sevgimi keşfetmişim, köpeğime daha iyi davranıyordum, koşmayı benimsemişim, bir yoga sınıfına katılmışım ve düzenli olarak yemek yapmaya başlamışım.

Dimitri'nin kuzeni Oliver, taşınmamın üçüncü ay dönümünden birkaç gün sonra kapımda belirene kadar keyifli birkaç gün geçirmiştım.

"Hey," dedi endişeyle, ayaklarına bakarak. Sıcak bir şekilde gülümsedim. Her zaman aileden biri, hatta yakın bir arkadaş gibi hissettirmişti.

"Selam," diyerek onu selamladım ve kucakladım. Onun sıcak kucaklamasını özlemiştim. "Aman Tanrım, nasılsın?" Çekilirken sordum. "İçeri gel," dedim ve kapıyı arkasından kapattım. Dairemde bana tanıştığımız ilk günü hatırlatacak kadar yabancı görünüyordu.

Kıbarca gülümsedi. "Güzel ev. Beni hayaletle çevirmeseydin seni bulmam daha kolay olurdu," dedi, suçlama gözlerinden okunuyordu.

Kanepede yan yana otururken savunmaya geçercesine elimi kaldırdım. "Suçluyum. Sadece hayatıma devam etmeye, kendimi bulmaya çalışıyorum." Üzüntüyle gülümsedi. Acımanın en son ihtiyacım olan şey olduğunu biliyordu, ondan bile olsa.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana kendinden bahset. Nasılsın? Erkek arkadaşın Pete nasıl?" Kahve almak için ayağa kalktığımda demliğimin boş olduğunu gördüm. Yeni bir demlik hazırlamak için onu dışarı koydum.

Beni mutfağa kadar takip etti. "Daha iyi oldum. Hayat güzel ve Pete artık benim erkek arkadaşım değil."

Yaptığım işi bırakıp ona döndüm ve sözlerinin arkasındaki anlamı ölçmeye çalıştım. "Onun yerine bir bira alayım mı?" Buzdolabına doğru yürüdüm ve ona yeni keşfettiğim alkollü içecek stoğumu gösterdim. Güldü ve gevşedi. Başlangıçta sert ve dikkatli konuşuyordu ama şimdi daha rahat görünüyordu.

"Hayır, hayır, o artık benim erkek arkadaşım değil çünkü..." Bana yüzüğünü göstermek için sol elini kaldırdı. "O artık benim nişanlım."

Cezveyi tezgâhın üzerine koydum ve arkadaşı baloya davet edilmiş bir ergen gibi heyecanla ciyakladım. "Aman Tanrım, cidden mi?" Şiddetli bir sarılma için üzerine atladım. "Senin adına çok mutluyum!" Beni etrafında döndürürken gülüştük, düşüp boynumuzu kırmadan hemen önce durduk. Bu evlenene kadar bekleyebilirdi.

"Evet, ben de kendim için mutluyum," dedi parmağına sevgiyle gülümseyerek. Ben de gülümsedim, onun adına heyecanlanmıştım. Bu konuda ailesiyle savaştıktan sonra nihayet bu savaşı kazanmıştı - ya da en azından neredeyse kazanmıştı.

Elimde kahve fincanlarıyla onu kanepeye doğru çekerken, "Bana her şeyi anlat," dedim. "Kim kime evlenme teklif etti?"

Bu anıya gülümsedi. "Bir planım vardı. Miami'deki en sevdiği plaja gittik ve gün batımıyla birlikte kumların üzerinde mum ışığında bir akşam yemeği yedik. Beyaz bir smokin giymiştım, dizlerimin üzerinde çok garip ama içten bir konuşma yapıyordum." Hafifçe kıkırdadı. Aşk hikâyesini anlatırkenki baş döndürücü tavrına gülümsedim.

"Yani böyle bir şey olmadı mı?" Kanepeye yaslanıp kahvemi yudumlarken sordum.

"Yemeğe kadar her şey planlandığı gibi gitti ama meğer bizim de aklımızda aynı fikir varmış. O da tek dizinin üzerine çöktü ve bir yüzük çıkardı." Kızarmış sevimli yüzüne bakıp bayıldım. Bu çok tatlıydı-herkes güzel bir evlilik teklifini hak ediyordu.

"Senin adına gerçekten çok mutluyum. Bunu hak ediyorsun," dedim elini cesaretle sıkarak.

Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "Tamam, buzları eritme zamanı," dedim ve ses tonumdaki ani değişikliğe gülmesine neden oldum.

"Evet, biliyorlar," dedi muhafazakâr ailesine atıfta bulunarak. Cinselliğini onaylamamışlardı ve bu da açılmasını geciktirmişti. Sonuç olarak, onlara açıkça söylememişti; kendiliğinden ortaya çıkmıştı.

"Ve?" Daha fazla ayrıntı için bastırdım, dedikodu için hevesliydim.

Omuz silkti. "Evliliğimi onaylayıp onaylamamaları umurumda değil. Artık toplumda o değerli statüleri olmadığına göre, hayatımın aşkıyla evlenmemem için bana zorbalık yapamazlar." Güçlü yüzünün ardında hüznün olsa da gururla ilan etti. Daha fazla ısrar etmedim.

"Durum nedir?" Kahvemi yudumlamaya devam ederek sordum.

"Evet, eski Dimitri Price, şimdiki Vincenzo Rinaldi, her şeyi -restoranları, evleri, arabaları, işyerlerini- aldığı anda tüm servetleri ve itibarları ellerinden alındı. Her şeyi." Durakladı, düşüncelere dalmıştı.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. "Tamam, onlardan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Düğün ne zaman?" Heyecanla sordum, konu eski kocama gelmeden konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

Gülümsemesi geri döndü. "Gelecek hafta," dedi utangaç bir ifadeyle. "Yunanistan. Orayı çok seveceksin." Bana baktı ve bunun nereye varacağını biliyordum. "Geliyorsun, değil mi? Ailemin yanımda olmasına ihtiyacım var," dedi elimi tutarak.

Biraz gözlerim doldu. "Tabii ki orada olacağım. Hayatta kaçırmam." Gülümsedik ve sıkıca sarıldık.

Günün geri kalanını onun düğün planları hakkında konuşarak geçirdik. Çok heyecanlıydı, özellikle de Yunanistan'da olacağı için.

"Paris'te olmadığına sevindim. Bu çok klişe olurdu," dedim ve güldü.

"İnanın bana, Paris'i seçseydik Pete beni öldürürdü. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Paris abartılıyor,'" dedi ve ikimizin de içtenlikle gülmesine neden oldu.

Sohbet etmeye devam ettik ve sonunda hassas bir konuya değindik.

"Adaline'in ne yaptığını duydum. Özür dilerim," diyerek onun adına özür diledi. Elimini salladım. "Bu senin hatan değil," diye mırıldandım, bir kenara iterek.

"Sadece bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedi kafası karışmış bir şekilde. Omuz silktim, pek umursamadım. "Merak etmiyor musun?" diye sordu.

"Beni bir insan olarak görmeyi bıraktıklarında soru sormayı da bıraktım. Bunu yapan ben değilim ama herkes benim hatam olduğunu düşünüyor, bu yüzden umursamayı bıraktım," dedim ve tekrar omuz silktim.

"Onun için üzgünüm. Onu çok sevdiğini biliyorum," dedi üzüntüyle.

"Evet, bazen aşk yeterli olmuyor," diye cevap verdim. Konuşmayı kestik ve onun düğününü ve bekârlığa veda partisini tartışmaya geri döndük.

Nicole'u tekrar arayacağım. Oliver'ı sevecek ve o da onu sevecek. Bu harika olacak; bunu biliyorum.

Bölüm 28

Oliver'ın bekârlığa veda partisi için New York'un en iyi ve en abartılı gey kulübündeydik.

"Bu çılgınlık," diye kıkırdadı Oliver, erkek striptizcilerin zar zor örttükleri kasıklarının yüzüne doğru sallayışlarını izlerken eğlenerek. Ben de onun tepkisine güldüm. "Cidden çocuklar, bu sefer kendinizi aşmışsınız," dedi kıyafetlerimize bakarak.

Biz de striptizci gibi giyinmiştik. Uzun siyah saçlarımı örgülü bir at kuyruğu yapmıştım, deri bir sütyen, dar deri pantolon, çizme giymiştim ve bir kırbaçla günaha dokunmuştum. Gerçekten de elimizden geleni yapmıştık ve tüm övgüler partinin planlayıcısı olan çılgın en iyi arkadaşım Nicole'e gitmişti. Nicole ve Oliver'ın iyi arkadaş olacaklarını düşündüğümde haklıymışım; tanıştıkları anda birbirlerine uymuşlardı.

Oliver ve iş arkadaşları deri pantolonlar, kovboy şapkaları ve açık ceketler giymişlerdi. Doktorlar kesinlikle buradaki en seksi tiplerdi.

Nicole seksi bir rahibe kostümü giymiş ve dağınık makyajını mükemmel bir şekilde yapmıştı.

"Vücut çekimleri mi?" Nicole muzipçe sordu, vücut çekimleri masasındaki seksi çıplak bir adama bakıyordu. Oliver'ın tüm arkadaşları ve meslektaşları Oliver'ın utancının tadını çıkararak güldüler. Oliver yüzünü ellerinin arasına gömdü ve domates gibi kıpkırmızı oldu.

Oliver'ı levhaya doğru ittik. Adam servis yapmaya hevesli görünüyordu. Oliver son anda korktu ve utanarak kollarıma koştu. Tanrım, bu çocuk çok tatlıydı.

Güldük ve onu rahat bıraktık, sonra kulübün en iyi kısmına doğru yol aldık: egzotik dansçıların esnek vücutlarını direkler üzerinde sergiledikleri ve kalabalığı hipnotize ettikleri sahne alanı.

Bizden daha gürültülü olan başka bir grup daha vardı ve beni şaşırtan, Pete ve arkadaşlarıydı. Pete seksi bir adamdan çok ateşli bir kucak dansı alıyordu. Uh-oh.

Dikkatini çekmek için Oliver'ı kaburgalarından dürttüm. Gülümsemesi aydınlandı ama Pete'in bir yabancıdan ilgisinden hoşlandığını görünce yavaşça soldu. Bir an için bunu yapmamam gerektiğini düşündüm ama Oliver sahneye çıktı ve kibarca dansçıdan hareket etmesini istedi. Baştan çıkarıcı bir twerk ile vücudunu direğin etrafında hareket ettirirken Pete'in kadınsı özellikleri işe yaradı ve Pete'in dikkatini çekti. Oliver'ı görünce Pete'in yüzündeki renk soldu. Dansçıyı kucağından itti ve şu anda striptizciden daha iyi dans eden nişanlısına doğru yürüdü.

Oliver'ın şehvetli hareketleri herkesin dikkatini çekmiş, Pete'in sahneye doğru hızla yürümesine neden olmuştu. Pete ona ulaştığında Oliver giysilerini çıkarmaya başlamıştı. Pete'in yanına varmadan önce

Pete onu kaldırdı ve bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden fırlattı. Pete muhtemelen yaramaz nişanlısını "cezalandırmak" için onunla birlikte uzaklaşırken biz de alkışladık.

Güldük ve kulüpte eğlenmeye geri döndük, tatlı zamanlarını alacaklarını biliyorduk.

"Erika?" Tanıdık bir ses bana seslendi. Hafta sonu meşgul olduğu için davet etmediğimiz Adrian'dı.

"Adrian, hey," dedim, yaklaştığında ona yandan sarıldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedi ve Pete'in grubunu işaret etti. "En iyi arkadaşımın kardeşinin bekârlığa veda partisine davet edildim." Anlamak için başımı salladım. "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Son kadehimi yudumlayarak başımı salladım. Beni dans pistinin ortasına götürmesine izin verdim. Belimden tuttu ve beni kendine çekti.

Çabalarına rağmen kelekler uçuşmuyordu, sadece yüksek sesli müziğin titreşimlerini hissediyordum. Vücudum ateşli bir adamdan beklendiği gibi tepki vermeyi reddediyordu. Kendimi dışarı attım ve bir içki daha içmek için bara doğru ilerledim.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu yarı çıplak seksi barmen shot'ımı doldururken.

"Zor bir hayat aslında," diyerek içkimi bitirdim ve biraz soluklanmak için kalabalıktan uzaklaştım. Açık bir pencerenin yanında durup kendimi sorguladım. "Neden böyleyim?"

Burada bir gey kulübündeydim, arkadaşlarımın en önemli gecelerinden birine tanıklık ediyordum, şimdiye kadar giydiğim en sürtük kıyafeti giymiştim ve hala ilginç kalabalığın uzağında duruyordum. Arkadaşlarım yavaş yavaş gece için randevularıyla birlikte ortadan kaybolmaya devam ediyordu - gerçi burada sadece erkekler yoktu; kadınlar da vardı ve grubum için şanslıydım, ilgileniyorlardı.

Nicole ve Oliver'a mesaj atarak, gece için ateşli bir randevu bulamayanlar için rezervasyon yaptırdığımız otele geri döneceğimi söyledim.

İçimi çektim ve limuzinimize doğru yürüdüm. "Otele geri dönmek istiyorum, lütfen," dedim şoföre. Pek bir şey söylemedi ama sürmeye başladı. Giderken sokakları izledim, ama gitmemiz gereken sokağa dönmeyince ayıldım.

"Affedersiniz, dönüşü kaçırdınız," dedim ama cevap vermedi. Paniklemeye başladım. "Affedersiniz, sizinle konuşuyorum. Dönüşü kaçırdınız dedim. Biliyor musun, sadece dur, tamam mı?" Kapıyı itmeye çalıştım ama kilitliydi.

"Dur, dur dedim!" Camlara ve sürücü koltuğuna vurarak bağırdım ama yerinden kımıldamadı.

Sonra arkasını döndü. "Biliyorum. Otele gitmiyoruz." Vincenzo'ydu, gözlerinde ateşli bir bakış vardı.

Bu iyi olamaz.

Bölüm 29

Vincenzo beni bir yere götürüyordu. Kıpırdamadan oturmuyordum; kapıyı ya da pencereyi açmak için elimden gelen her şeyi denedim ama limuzin yerinden kıpırdamıyordu.

"Geldik," diye duyurdu, sanki birini kaçırıp rehin tutmak normal bir şeymiş gibi. Onu görmezden geldim. Yanıma geldi ve kapıyı açtı. Onu itip kaçmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. "Aptalca bir şey yapma; nasıl olsa işe yaramayacak," diye alay etti, eğlendiği her halinden belliydi.

Beni omzunun üzerinden zahmetsizce kaldırdı. Sırtını yumrukladım ve tekmeledim ama bunu neredeyse hiç hissetmediği iç karartıcı derecede açıktı. Sonunda pes ettim ve etrafıma bakındım. Dehşete kapıldım, eski evimizdeydik - evlendiğimizde bize aldığı evde. Bu iyi bir şey olamazdı.

Buradaki anılar katlanılamayacak kadar fazlaydı. Onun aynı şekilde hissetmediğini bildiğim halde ona derinden aşık olduğum yerd. Bu kalbimden çok egomu incitmişti çünkü karşılık vermeyeceğini biliyordum ama yine de denedim ve başarısız oldum.

Beni içeri taşıdı ve kanepeye fırlattı. Fırsatı değerlendirip kapıya doğru koştum ama kilitliydi. Kilitleri çözebilirdim ama bu zaman alacaktı ve onun eğlenen bakışlarına bakılırsa kaçma şansım çok azdı.

Hayal kırıklığı içinde inledim ve kanepeye oturdum. Vincenzo mutfığa yöneldi ve "İçecekler?" diye seslendi.

Kollarımı kavuşturarak onu takip ettim. "Neden buradayım Vincenzo?" Buzdolabını karıştırırken sordum. İki kadeh şarap doldurdu ve bana doğru geldi, bana bir kadeh uzattı ama ben görmezden geldim. Gözleri ellerimde oyalanıyor, arzu ve başka bir şeyin karışımıyla kararıyordu.

Kendime baktım, utançtan derin bir şekilde kızarmıştım. Dikkatini göğüs dekoltemden uzaklaştırmak için boğazımı temizledim.

"Şu telefon konuşması hakkında konuşmamız gerek," dedi tembelce, şarabını yudumlarken.

Öfkelendim. "Biraz geç kalmadın mı sence de?" Duvara yaslandım ve bir şahin gibi bana sabitlenmiş olan yüz ifadesini ölçmeye çalıştım.

Şarabını bir dikişte bitirdi, bardağı tezgâha bıraktı ve kravatını ve ceketini çıkararak bana yaklaştı. Gömleğinin düğmelerini açmaya ve kollarını sıvamaya başladı. Bu manzara o kadar çekiciydi ki, içimde daha önceki dansçıların uyandırdıklarından daha güçlü bir sıcaklık hissettim.

"Biliyorum ve sana daha önce ulaşamadığım için üzgünüm," dedi, sesi kısık ve boğuktu. "Ama şimdi buradayım ve bunu düzeltereğim." Yakınlığı ve etrafını saran misk kokusu düşüncelerimi bulanıklaştırdı.

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" İçki muhakeme yeteneğimi etkilemeye başlamıştı ve onunla birlikte olmak için duyduğum yoğun arzu mantıklı zihnimi bastırıyordu.

"Birçok yolum var. Sana göstersem daha iyi olur," dedi ve içimi eriten bir tutkuyla beni öpmek için eğildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve ben daha cevap veremeden dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı. Öpücük güçlüydü, kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakınımaya çekmeme neden oldu. Elleri vücudumda ustalıklarla geziniyor, kıvrımlarımı oyuncakmış gibi sıkıyor ve okşuyordu.

Dudakları boynumdan aşağı inerken, yol boyunca öpüp ısırırken zevkten nefesim kesildi. "Zıpla," diye fısıldadı kulağıma boğuk bir sesle, kulak mememi emerek. Zevkten titredim ve bacaklarımı beline doladım. Beni tutkuyla öperek yatak odasına doğru taşıdı.

Beni pelüş yatağın üzerine attı. Üzerinde zıplarken, gömleğini yırtıp odanın içinde bir yere fırlatışını izledim. Yenilenmiş bir aciliyetle bana döndü.

Doğruldu ve deri üstümü çıkardım. Neyse ki sütyen giymiyordum, bu da gözlerinin şehvetle kararmasına neden oldu. Beni geri itti ve şiddetle öptü. Elleri göğüslerimi buldu, onlarla alay edip sıkarak beni nefessiz bıraktı. Sıcak nefesi ve becerikli ağzı beni zevk içinde kıvrandırdı.

Dudakları yolculuğuna devam etti, meme uçlarıma dokunup emerek beni çılgına çevirdi. Yatağın ahşap kolunu kavradım, gözlerim coşkuyla kapandı. Elleri yavaşça aşağı doğru hareket etti ve deri pantolonumun belinde durdu.

Devam etmek için izin isteyen yoğun bakışlarını karşılamak için gözlerimi açtım. İçimdeki çatışma giderek daha da netleşiyordu. Bir süre düşündükten sonra başımı salladım.

Sonra tutkusunu serbest bıraktığında kıyamet koptu.

Bölüm 30

Benim rızam onda bir şeyleri ateşlemiş gibiydi. Vincenzo hiç tereddüt etmeden pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirdi, bu hareketiyle Nicole'e uyumlu bir takımda ısrar ettiği için sessizce teşekkür ettim.

Göbek deliğimden en mahrem bölgeye kadar öpücükler bırakarak keşfe başladı. Durakladığında bakışları yoğun, neredeyse sahipleniciydi. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalıştım, ama onları ayırıp omuzlarının üzerine koymadan önce alçak, ilkel bir hırıltı çıkardı. Ardından ağzı beni nefessiz bırakan bir hararetle hedefini buldu.

Zevk dalgaları sanki tüm vücuduma elektrik veriliyormuş gibi eziciydi. Yatağın kenarına tutunduğumda elim ayağım birbirine dolaştı ve yere çakılmamak için mücadele ettim ama onun sıkı tutuşu beni yerimde tuttu. Şimdi özümle kayganlaşmış olan ağzı, içimin titremesine neden olan bir aciliyetle görevine geri döndü. Klitorisime odaklandı, her titreyişimi ve nefes alışımı çekti.

Parmakları dansa katılıp ustaca bir kıvrımla içimde kaymaya başladığında, elimde olmadan haykırdım, zevk arttıkça bedenim kamburlaştı. Yatağa geri yığıldım, ilk, zihnimi sarsan orgazmımdan tamamen tükenmişim. Daha önce hiç bu kadar derin bir şey hissetmemiştim ve Vincenzo'nun vücudumu çalıştırma şekli hayal ettiğim her şeyin ötesindeydi.

Aşağıya baktığımda, karşılaşmamızın tadını çıkarıyordu ve onun benim zevkime böylesine kapılmış görüntüsü nefes kesiciydi. Parmakları içimde kalırken, diğer eli göğsümü yoğurarak beni başka bir kreşendoya doğru sürükledi.

Sonunda çekildi, dudakları hala hafif tatlı bir tatla benimkileri okşuyordu. Elleri saçlarımı çözmek için hareket etti ve yüksek at kuyruğundan kurtardı. Vücudunun benimkine baskı yaptığı hissi, kaslarının yumuşak tenime sürtünmesi, her sinir ucunu yükseltti.

Ereksiyonu bana baskı yapıyor, beklenti ve gergin heyecanın bir karışımını yaratıyordu. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda, ellerim göğsünde ve omuzlarında gezinerek onun formunda dolaştı. Pantolonuna uzandığımda beni durdurdu, nefesi kesilmişti.

"Zorunda değilsin," diye mırıldandı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

"İstiyorum," dedim, alkol ve özlemin sarhoş edici karışımına rağmen kendime güvenim artıyordu.

Ellerimin vücudunu keşfetmesine izin verdi ve ben de dikkatlice pantolonunun içine soktum. Ona dokunduğumda, sıcaklık ve sertlik şaşırtıcıydı. Onun tepkisi beni daha da cesaretlendirdi ve elimi artan bir cesaretle hareket ettirmeye başladım, ama çok ileri gidemedim beni durdurdu.

"Bu kadar yeter," dedi, sesi gerilmişti. "Yoksa kendimi tutamayacağım."

Ellerimi çekti ve beni derinden öptü. Onun da benimki kadar güçlü bir ihtiyaç içinde olduğunu hissedebiliyordum. Kararlı bir bakışla giysilerinin geri kalanını çıkardı ve kendini tamamen ortaya koydu. Bu manzara hem hayranlık uyandırıcı hem de biraz korkutucuydu.

Bana döndüğünde dokunuşu nazik, öpüşü yumuşaktı. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve onları beline sarmam için bana rehberlik etti. Parmakları alaylarına devam etti ve beni germek için bir parmak daha ekledi. Nefesim kesildi, bir orgazm daha yaşadığımı hissettim.

"Benim için gel," diye fısıldadı ve ben de geldim, vücudum serbest bırakılmanın etkisiyle titriyordu.

İçime girerken acele etmedi ve ilk acı yerini derin bir bağlantı hissine bıraktı. Hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, her hamlesi içime zevk dalgaları gönderiyordu. Vücudumu hem emredici hem de şefkatli bir şekilde kavrayışı, bana eşit ölçüde hayranlık ve kontrol hissettirdi.

Hızını artırdıkça nefes alış verişleri daha da düzensizleşti ve tutuşu sıkılaştı. Hareketlerimiz bir ihtiyaç ve tatmin senkronizasyonu haline geldi. Karşılıklı salıverilmemizin yoğunluğu, arzumuzun derinliğinin bir kanıtıydı.

Daha sonra nazikçe çekildi, tutkumuzun kalıntılarını temizlerken dokunuşu yumuşaktı. Rahatım için duyduğu endişe belirgindi ve battaniyenin altında bana tekrar katıldığında, beni saran kolları sıcak ve güven vericiydi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı uykuya dalarken.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ve yanaklarımdan rahatlama ve sevinç gözyaşları süzülürken alnından öptüm. Nazik kucaklaması ve şefkatli sözleri ruhuma merhem oldu, bu kırılganlık ve bağlantı anını daha da değerli kıldı.

Bölüm 31

İşte temel unsurları korurken anlatı akışını ve duygusal derinliği geliştiren gözden geçirilmiş bir versiyon:

Sabah ışığının yumuşak, bulanık örtüsü her şeyin daha canlı görünmesini sağlarken, sıcaklığın beni sardığını hissederek uyandım. Gözlerimi açtığımda, önceki gecenin olaylarını bir araya getirmeye çalışarak etrafımı inceledim. Yaşadığım şok, dehşet ve inançsızlık beni hem sersemletmiş hem de hayrete düşürmüştü.

Cesaretimi hatırladığımda dudaklarımdan bir inilti kaçtı, yanaklarım utançtan kızardı. Yanımdan baktım ve Vincenzo'nun hala uyuduğunu gördüm, yüz ifadesi sakin ve huzurluydu. Dün gecenin tek bir anından bile pişmanlık duymadığımı fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hayatımın en inanılmaz deneyimiydi.

Aşağı baktım, çarşafı kaldırdım ve bozulmamış beyaz çarşafındaki kan lekesine bakarak inledim. Gürültü yapmamaya çalışarak dikkatlice yataktan çıktım. Saati kontrol ettiğimde paniğe kapıldım.

-Yunanistan uçağımız bir saat içinde kalkacaktı. İmkânsız bir seçimle karşı karşıyaydım: Vincenzo'yla kalmak ya da uçağa yetişmek. Çabucak duş aldım, bulabildiğim birkaç giysiyi giydim ve Oliver ile Pete'in düğünü için Yunanistan'a gittiğimi açıklayan kısa bir not bıraktım. Sonra da havaalanına koştum.

"Çok geç kaldım," dedim Oliver ve arkadaşlarına havaalanı salonunda katılırken, onları gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı. Pasaportum ve vizem neyse ki hâlâ otel odasındaki çantamdaydı ve tam zamanında yetişmeyi başarmıştım.

Oliver boynunu işaret ederken gözleri eğlenceyle parlıyordu. Vincenzo sayesinde tenimde oluşan sayısız aşk ısırığını fark ettiğimde yüzüm kızardı.

"Kapa çeneni," dedim utancımı gizlemeye çalışarak.

Nicole zaten oradaydı ve lattesinin tadını çıkarıyordu. Uçağa bindik ve dünyanın en güzel şehirlerinden birine doğru süzülürken, dün gecenin anıları zihnimde yeniden canlandı. Karmaşa ve duygu kasırgasına rağmen, pişmanlık hissetmiyordum, sadece Vincenzo ile paylaştığım bağ için derin bir minnettarlık duyuyordum.

Uçak hafif bir sarsıntıyla yere indi ve omzuma vurulan bir dokunuşla sarsılarak uyandım. Yunanistan'a varmıştık ve Pete'in düğünü için heyecanlı bir bekleyiş vardı. Tören bugün şirin bir yerel kilisede yapılacak, ardından da bembeyaz kumlarıyla ünlü muhteşem bir plajda resepsiyon verilecekti.

"Hayatının en stresli gününe hazır mısınız?" Havaalanından çıkarken Pete'e takıldım. Şakacı bakışları beni güldürdü.

"Yardımcı olmuyorum," diye karşılık verdi, gerginliği her halinden belliydi. Gecikmeden otele vardık ve hızla güne hazırlandık. Pete'in sağdıçı olarak zarif temayı tamamlayan bebek pembesi uzun bir elbise giymiştim. Oliver geleneksel beyaz üç parçalı takım elbisesi içinde çok şıktı.

Bir dizi beyaz çiçekle süslenmiş kilise nefes kesiciydi. Rahibin yanında duran Pete, ona uygun bir takım elbise giymişti ve ben Oliver'ı koridorda yürütürken gülümsüyordu. Büyük bir beyaz zambak buketi tutan kolum bana destek oluyordu. Oliver'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu gözle görülür biçimde sabırsızlanan Pete'e teslim ettim.

Tören dokunaklıydı, içten yeminler edildi. Bu tür kişisel vaatlerden yoksun olan kendi düğünümü düşünerek nostalji hissine kapılmaktan kendimi alamadım. Yine de Pete ve Oliver için gerçekten mutlu oldum.

Törenden sonra resepsiyon için hazırlanmak üzere otele döndük. Yakınlardaki bir plaj olan mekan kutlama için mükemmel bir ortamdı. Kumlu kıyılara uygun rahat ve kısa bir elbise giydim.

Resepsiyon müzik, yemek ve dansla doluydu. İlk dansa yeni evliler Calum Scott'ın "If Our Love Is Wrong" şarkısı eşliğinde salındılar ve ben de onların aşkı karşısında kendimi gözyaşları içinde buldum.

Konuşma sırası bana geldiğinde, bir elimde mikrofon, diğerinde şarap kadehiyle kumların üzerinde durdum. "Dünyanın en iyi kayınbiraderine, Oliver Price- Miller'a kadeh kaldırmak istiyorum. İlk eşcinsel arkadaşım ve dürüst yoldaşım olan Oliver ile tanışmadan önce hiç erkek kardeşim olmamıştı. İkinize de sonsuz sevgi, mutluluk ve birlikte geçireceğiniz pek çok harika an diliyorum. Oliver ve Pete'e. Şans hep sizden yana olsun."

Konuşmamı kahkahalar ve alkışlar izledi. Oliver sözlerime minnettar olarak bana sarıldı ve Pete de Oliver'ın yanında olduğum için bana teşekkür ederek aynısını yaptı. Samimi anların ardından denize atlayarak kutlama yaptık. Bir plaj sandalyesine uzanarak güneşin tadını çıkardım, nihayet özlemini duyduğum tatilin tadını çıkarıyordum.

Günü hindistan cevizi suyumuzu yudumlayarak, güneşi içimize çekerek ve plajın hareketli gece hayatının tadını çıkararak geçirdik. Nicole yakınlarda parti veren bir turistle flört etti. Az uykudan kaynaklanan yorgunluk beni yakaladığında, herkese iyi geceler dileyip odama doğru yola çıktım.

Kapının kilidini açıp içeri adımımı attığımda başımın arkasına ağır bir darbe indi. Karanlık beni sardı ve her şey kararmadan önce gördüğüm son şey bir çift deri ayakkabı oldu.

Hayır, yine mi?

Bölüm 32

Başımdan keskin bir acı geçti ve zihnimde bir deja vu titreşimi belirdi. İnleyerek gözlerimi açmaya çalıştım ama parlak ışıklar görüşümü delip geçerek beni bir anlığına kör etti.

Gözlerimi korumaya çalıştım ama ellerim bağlıydı ve iplerle tahta bir sandalyeye sıkıca tutturulmuştu. Dudaklarım bantla kapatılmıştı ve çığlık atmam engellenmişti. Etrafımı incelediğimde, harap bir depoda mahsur kaldığımı anladım.

Hareket etmeye çalıştıkça çaresizlik beni pençeliyordu ama kendimi kurtarmak için gösterdiğim her çaba boşunaydı. Deponun kapısı gıcırdayarak açıldı ve Oliver'ın babası Arthur içeri girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu ihanet beni derinden yaralamıştı, Oliver'ı kardeşim olarak görmüştüm. Bunun bir tür yanlış anlaşılma olduğu, Oliver'ın bana ihanet etmediği umuduna sarıldım.

Arthur sırtarak yaklaştı, buruşuk yüzü çirkin bir alaycılığa dönüştü. "Söyleyecek bir şeyiniz mi var Prenses?" diye alay etti.

Ona ters ters baktım ve o da karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Oh, o vahşi. Vahşileri severim," diye alay etti. İstemediğim bu ilgi karşısında tüylerim diken diken oldu.

"Arthur, bu kadar yeter," diye araya giren tanıdık bir ses tüylerimi diken diken etti. Kayınpederim Robert'ın odaya girdiğini görmek için döndüm. Ürkütücü gülümsemesi kanımı dondurdu. "Seni tekrar görmek güzel Erika," dedi, ses tonundan kötülük damlıyordu.

"Lütfen kaseti çıkar Arthur. Eminim Erika'nın bize birkaç sorusu vardır," diye emretti Robert. Arthur tereddüt etmeden emre uydu.

Bant dudaklarımdan koptu ve acıdan irkildim. Dikkatimi Robert'a çevirdim, zihnim sorularla doluydu. "Neden buradayım, Robert?"

Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Oldukça basit canım. O benden önemli bir şey aldı, ben de ondan bir şey aldım," diye uğursuz bir imada bulundu.

Farkına varmak beni bir ton tuğla gibi çarptı. "Yani, bu intikamla mı ilgili? Gerçekten bunun için doğru kişi olduğumu mu düşünüyorsun? Birbirimizi sevmiyorduk bile. Evliliğimiz sadece bir sözleşmeydi," dedim onları oyalamaya çalışarak. Arthur ve Robert birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Tanrım, bütün bunları bir hiç uğruna yaptın," diye acı acı devam ettim. "Senin için üzülüyorum." Dikkatlerini dağıtmak için gevezelik ederken parmak yüzüğümü çevirdim - üzerinde izleme çipi olan özel bir parça. Bu gibi acil durumlar için tüm cihazlarımın güncellendiğinden emin olmuştum. Hacker arkadaşım Luke'a mutlaka bir uyarı ulaşmıştır.

Arthur ve Robert aceleyle dışarı çıktılar ama Arthur yüzüme bir tokat atıp sol yanağımı uyuşturmadan ve kan tadı almamı sağlamadan önce değil. Yüzüğüme odaklandım ve Luke'un sinyali aldığımı gösteren bir titreşim hissettim.

Dakikalar sonra Arthur ve Robert döndüler, yüzlerinde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Robert önümde dururken Arthur saçımı çekerek acımı arttırdı.

"Görünüşe göre yanılmışsın. Seni önemsiyor," diye alay etti Robert, Vincenzo'nun bir rıhtıma girerken çekilmiş videosunu göstererek.

"Bunu neden yapıyorsun, Robert? Bu sadece Price'ın mülküyle ilgili olamaz. O hâlâ senin torunun," diye yalvardım, onu ikna etmeye çalışarak.

Robert alay etti. Arthur'un tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. "İkimiz de onun benim torunum olmadığını biliyoruz. Bu seni ilgilendirmez. O geldiğinde ikiniz de ölmüş olacaksınız," dedi uğursuz bir gülümsemeyle.

Ağzımı bantladılar ve gittiler. Vincenzo'nun işler daha da kızışmadan bizi kurtaracak kadar desteği olması için dua ettim.

Zaman ilerledi ve bilincimi kaybetmeye başladığımı hissettim. Deponun dışından yüksek sesler geliyordu; Robert ve adamlarının alt edilmekte olduğuna dair umutlarım artmıştı. Ama sonra silah sesleri patladı ve en kötü korkularım gerçek oldu.

Kapı patlayarak açıldı ve Vincenzo, hırpalanmış ve kanlar içinde depoya sürüklenirken nefes nefese kaldım. Çılgılık atma ve kurtulma çabalarım boşunaydı. Vincenzo'nun gözleri benimkilerle buluştu, kan çanağı ve bitkin.

"Erika," diye zayıf bir gülümsemeyi başardı. Onu uyanık kalmaya teşvik etmeye çalıştım ama bantlı ağzım konuşmamı engelledi.

Robert ağzımdaki bandı yırttı ve ben de çaresiz bir hareketle elini ısırdım. Bana ters vurdu ve bakır tadı ağzıma doldu. Vincenzo Robert'a saldırdı ama bir gardiyan onu tekmeleyerek yere düşürdü ve acımasızca dövmeye devam etti.

"Dur, lütfen dur!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken yalvardım.

Robert benimle alay etti. "Nefret için çok fazla, ha?" Bana küçümseyerek baktı.

"Kes şunu, Robert. O hâlâ senin torunun. Onu sen büyüttün," diye bağırdım ama karnıma yediğim bir yumruk beni acı içinde bıraktı.

"O benim torunum değil. Bu sahtekârın nasıl hayatta kaldığını ve gerçek torunumla yer değiştirdiğini bilmiyorum. Şimdi oğlumun başlattığı işi bitireceğim," dedi Robert ve silahını çekip Vincenzo'nun kafasına nişan aldı.

Luke'un bir kurtarma operasyonu düzenliyor olabileceğini bilerek, "Dur Robert, bunu konuşalım," diye yalvardım.

Robert sırtıttı. "İkiniz de öleceksiniz. Ama önce size neden ölmeyi hak ettiğinizi söyleyeyim," dedi çılgın bir bakışla. "Price ailesi eskiden mafya dünyasının en tehlikeli ikinci ailesiydi. Rinaldi ailesi her zaman birinciydi. Nesiller boyunca onları yok etmeye çalıştık. Varislerinin savaşmak için çok genç olduğunu biliyorduk. Oğlum onlara saldırdı, varislerinin önünde işkence etti. Küçük bir kız kardeşleri olduğunu biliyor muydunuz? Sadece dört yaşındaydı." Vincenzo öfkeyle homurdanırken Robert alaycı bir tavırla gözlerini kinle parlattı.

Robert, "Zavallı çocuk," diye alay edince Artur kıs kıs güldü. "Ama benim aptal oğlum herkesin ölmesini sağlayamadı. Birkaç hafta sonra oğlum ve ailesi seyahatleyken bir 'kaza' geçirdiler ve herkes öldü. Oğlunun kaç yaşında olduğunu fark etmedim ve yanlışlıkla bu sahtekârı yanıma aldım," diye öfkeleni.

Vincenzo kıkırdadı. "Suçluluk duygusu gözünü o kadar kör etmişti ki benimle gerçek torunun arasındaki farkları bile göremedin."

Durum korkunçtu ve tek yapabildiğim Luke'un kurtarma planının Robert'ın tehditleri gerçeğe dönüşmeden önce gelmesini ummaktı.

Sonsöz

Robert'ın ifadesi ciddileştiğinde masal saati sona ermişti. Robert ve adamları silahlarını çekip bize nişan aldıklarında zaman tükeniyordu. Bir mucize olmasını umarak yüzüğümü huzursuzca çevirdim. Robert'ın parmağı tetikte gerildiği anda bir el silah sesi duyuldu ve silah elinden fırladı.

Oda kaosa sürüklendi. Robert'ın adamları yetenekli bir keskin nişancı tarafından teker teker öldürüldü. Vincenzo'ya baktım, o da bana kararlı bir şekilde başını salladı. Yakındaki bir hayduda saldırdı, silahını elinden aldı ve onu vurarak öldürdü. Sadece dördümüz kalmışken, Vincenzo Arthur'u bacağından vurdu ve adam acı içinde inleyerek yere düştü.

Vincenzo silahını Robert'a çevirdi, tereddütü açtı. "Bitti, Robert. Bu iş bugün bitiyor."

Robert silahına uzanırken gözleri öfkeyle parlıyordu, ama Vincenzo onu bacağından vurdu. Yaşlı adam inleyerek yere yığıldı. Vincenzo bana doğru koştu ve hızla iplerimi çözdü. Kendimi onun kollarına attım, rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlıyordum. Bana sıkıca sarıldı, tutuşu güven vericiydi.

Kendimi geri çektim, gözyaşlarım hâlâ yüzümden akıyordu. Şişmiş yanağımı ve kesik dudağımı fark eden Vincenzo'nun bakışları karardı. "Bunu kim yaptı?" diye sordu, sesi endişeyle doluydu.

"Önemli değil," dedim başımı sallayarak. "Artık her şey bitti." Dikkatimi acı içinde inleyen Arthur'a çevirdim. Yüzüne sert bir tekme atıp burnunu kırmadan önce ona alaycı bir gülümseme verdim. Beni eğlence ve hayranlık karışımı bir duyguyla izleyen Vincenzo'yla yüzleştim.

Kapı patlayarak açıldı ve polisler bağırarak içeri doluştu. Bizi depodan çıkarırlarken Vincenzo ve ben rahatlamış bir gülümsemeyi paylaştık. Robert ve Arthur adam kaçırma ve cinayete teşebbüsten tutuklandılar.

Gözle görülür bir şekilde sarsılmış olan Oliver beni ağlamaklı bir şekilde kucakladı ve babasının davranışları için bolca özür diledi. Özür dilemesini gerektirecek bir şey olmadığı konusunda ona güvence verdim.

Vincenzo da ben de yaralanmıştık; o kurşun yaraları ve kırık kaburgalarla, ben ise çıkık bir bilek ve morarmış bir yüzle. Ameliyattan sonra bilincinin kapalı olduğu hastanede onun yanında kaldım. Elini tutarak, iyileşmesi için sessizce dua ettim, kalbim onu sonsuza dek kaybetme düşüncesiyle ağrıyordu.

"Ağlamayı kes, Erika. Ben buradayım," sesi umutsuzluğumu kırdı. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve onu daha fazla incitmemeye dikkat ederek kendimi ona attım. Yüzünü buruşturdu ama onu derinden öptüğümde gülümsedi ve gerçekten iyi olduğuna dair güvence verdi.

"Beni böyle öpmeye devam edersen hiçbir şey yapamayacağım," diye şaka yaptı, ama acısı belliydi.

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum ve ona nazikçe sarıldım. Alnımdan öptü ve fısıldayarak, "Ben buradayım, Erika. Söz veriyorum her zaman burada olacağım." Ona sıkıca sarıldım, gözyaşlarım kahkahalarımıza karıştı.

Bir süre sonra Vincenzo ceketini istedi. Ceketini kanepeden aldım ve cebinden bir şey almak için talimatlarını takip ettim. İçini boşaltırken küçük bir kutu düştü. Kalbim hızla çarparak kutuyu aldım ve ona gösterdim. Vincenzo mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Dizlerimin üzerine çökerdim ama şu anda yapamam. Daha fazla beklemek istemiyorum" dedi. Ona sıkıca sarıldığımda heyecanım taşıtı.

"Nazikçe, nazikçe," diye güldü acının içinden.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye duygusal bir itirafta bulundum.

"Hiçbir şey söyleme," diye ısrar etti, yüzümdeki bir tutam saçını fırçalayarak. "Erika Black, beni dünyanın en mutlu erkeği yapıp tekrar evlenir misin?"

Gözyaşlarımın arasından güldüm ve başımı salladım. Pırlanta yüzüğü parmağıma taktı ve beni şefkatle öptü.

****Birkaç Ay Sonra****

Vincenzo yeminini ederken gözleri aşkla doluydu. "Sana olan bağlılığımı isteyerek, kesinlikle ve tereddüt etmeden veriyorum. Tamamen seninim ve tanıştığımız andan beri öyleyim. Bugünden önce de evliydik ve her zaman öyle olacağız."

Rahip bana döndü ve ben de hayatımın aşkına gülümsedim.

"Yüzünü ellerimin arasına aldığımda ya da omzuna yaslandığımda, her zaman olmam gereken yerin burası olduğunu biliyorum. Hayatımı paylaşmam gereken kişi bu," diye yemin ettim, sesim sabit ve parlaktı.

Rahip sordu: "Vincenzo Rinaldi, Erika Black'i hastalıkta ve sağlıkta, ömrünüzün sonuna kadar sevip sayacağınıza ve her adımında destek olacağınıza söz vererek yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Vincenzo'nun bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan, "Evet," diye cevap verdi.

"Sen, Erika Black, bu adamı, Vincenzo Rinaldi'yi, hastalıkta ve sağlıkta yasal kocan olarak kabul ediyor musun, onu ömrünün sonuna kadar sevecek ve bağrına basacak mısın?"

her adımında ona eşlik edecek misin?" diye

sordu rahip. Vincenzo'ya gülümsedim ve

"Evet" diye cevap verdim.

"Şimdi gelini öpebilirsin." Vincenzo beni belimden tutup kendine çekti ve bizi nefessiz bırakan tutkulu bir öpücüğü paylaştık. Rahibin boğazını temizlemesi bize seyircileri hatırlattı.

Arkadaşlarımıza ve ailemize baktım - annem sevinç gözyaşları döküyordu, Oliver heyecanla parlıyordu, kız kardeşim ve kocası küçük oğullarıyla birlikteydi ve Nicole genişçe sırıtıyordu. Kocama bakarken içimi derin bir mutluluk duygusu kapladı.

Teşekkür

Bu kitabı yazma yolculuğum boyunca bana destek olan herkese derinden minnettarım. Aileme ve arkadaşlarıma, kelimelerin içinde kaybolduğum sayısız saat boyunca gösterdiğiniz sonsuz cesaret ve anlayış için teşekkür ederim. Sabrınız ve bana olan inancınız benim en büyük güç kaynağım oldu.

Bu hikayenin şekillenmesinde keskin içgörüler ve detaylara gösterdiği titizlik paha biçilmez olan editörüme özel olarak teşekkür ederim. Vizyonumu mükemmelleştirmek için gösterdiğiniz özveri gerçekten dikkate değerdi.

Okuyucularıma, coşkunuz ve desteğiniz en büyük ödüller. Bu duygusal yolculukta bana katıldığınız ve karakterlerin iniş çıkışlarını paylaştığınız için teşekkür ederim.

Son olarak, sevmiş ve kaybetmiş olan herkese, bu sayfalarda teselli ve güç bulmanızı dilerim. Bu kitap sevginin gücüne ve insan ruhunun direncine bir övgüdür.

En derin şükranlarımla,

S.Black

Yazar Hakkında

S.Black, hikâye anlatıcılığı ve edebiyata derin bir tutku duyan genç ve yetenekli bir yazar. Kitaplara olan sevgisi genç yaşta başladı ve o zamandan beri farklı anlatıları keşfetme ve ilgi çekici hikayeler oluşturma konusunda ömür boyu sürececek bir yolculuğa dönüştü.

Hevesli bir gezgin olan S.Black, dünyanın dört bir yanındaki deneyimlerinden ilham alıyor ve genellikle yol boyunca keşfettiği büyüleyici kafelerin rahat köşelerinde teselli ve yaratıcılık buluyor. Maceraları ve keşifleri yazılarını zenginleştiriyor, çalışmalarına özgünlük ve canlı imgeler katıyor.

Yazmadığı ya da seyahat etmediği zamanlarda, onu iyi bir kitapla kıvrılmış ya da bir sonraki edebi kaçışını planlarken bulabilirsiniz. Hikâye anlatma hevesi ve dünya hakkındaki merakı, yaratıcı çabalarını beslemeye devam ediyor ve çalışmalarını canlı ve meraklı ruhunun bir yansıması haline getiriyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.